

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Приятели завинаги

*Едно пътешествие,
наречено оцеляване и любов!*

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ПРИЯТЕЛИ ЗАВИНАГИ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Едно пътешествие, наречено оцеляване и любов!

Те са приятели още от детската градина. Заедно ще се сблъскат с предизвикателства, ще преживеят приключения, ще претърпят загуби, ще се изправят срещу грозната действителност и ще разтворят сърцата си.

В този трогателен роман авторката на бестселъри Даниел Стийл проследява незабравимото им пътешествие — пълно с изпитания и трудности — докато три момчета и две момичета откриват живителни сили и създават съдбоносни връзки, които ще опазят цял живот.

В най-заплетения си и емоционално въздействащ роман досега Даниел Стийл разказва сърцераздирателна, същевременно вълшебна история, която обхваща десетилетия, включва най-разнообразни герои и описва предизвикателствата, които срещаме в живота — понякога, ако имаме късмет, ги преживяваме заедно с приятел, който е винаги до нас.

Тази книга се посвещава на Ник Трайна и Макс Ливит, ярко блеснали звезди, и следите, които оставиха завинаги в сърцата ни.

Също и на безценните ми деца Биатрикс, Тревър, Тод, Сам, Виктория, Ванеса, Макс и Зара. Моля те, Господи, помогни им винаги да бъдат сред оцеляващите.

Обичам ви толкова много!

На любимия ми син

Мама

1.

Процедурата по приемането в училище „Атууд“ глътна поне шест месеца от изминалата зима и побърка семействата с безкрайните програми „Отворени врати“, срещите и запознанствата, напрегнатите интервюта с родители, понякога дори с двамата, и прослушванията на всяко дете. Онези, които имаха братлета или сестричета в училището, бяха с предимство, но всяко дете бе преценявано в зависимост от собствените си способности, без значение дали е единственото от семейството си тук, или не. „Атууд“ беше едно от малкото смесени частни училища в Сан Франциско — повечето от старите престижни училища приемаха деца само от единия пол — и единственото сред тях, което предлагаше обучение от детската градина чак до дванайсети клас. Затова бе сред най-търсените от семействата, които нямаха никакво желание да се подлагат отново на същия процес по кандидатстване за средното училище или за гимназията.

Писмата с резултатите пристигнаха в края на март и родителите ги очакваха със същата тревога и безпокойство като че ли са за „Харвард“ или „Йейл“. Някои от родителите признаваха, че това е почти пълна лудост, но настояваха, че си струва. Казваха, че „Атууд“ било страхотно училище, което осигурявало на всяко дете индивидуалното внимание, от което се нуждаело, било забележително в социално отношение (факт, който те предпочитаха да не споменават), а учениците обикновено ги приемаха в известни колежи, повечето от Бръшляновата лига^[1]. Влизането на дете в „Атууд“ бе огромно постижение. Учениците бяха около шестстотин и петдесет, сградата се намираше в Пасифик Хайтс, а съотношението между учители и ученици беше впечатляващо. Освен това училището осигуряваше кариера, колеж и психологически напътствия за възпитаниците си като част от обичайните услуги.

Големият ден за децата, приети в детската градина към „Атууд“, най-сетне настъпи в сряда след Деня на труда и се оказа един от онези редки горещи дни от циганското лято в Сан Франциско. Още от неделя

температурите бяха над трийсет градуса, а през нощта падаха към двайсет. Подобни горещини имаше веднъж или два пъти през годината и всички знаеха, че щом падне мъглата, а това бе неизбежно, ще настъпи краят на горещините и през деня градусите щяха да паднат до петнайсет, а нощем — и под десет, да задуха леден вятър.

Мерилин Нортън обичаше горещината, но сега ѝ беше трудно, тъй като бе бременна в деветия месец, а терминът ѝ беше след два дена. Очакваше второто си дете, още едно момче, и то щеше да се роди големичко. Тя едва се движеше в жегата, глезените и стъпалата ѝ бяха толкова подути, че успяваше да obuе единствено гумени джапанки.

Носеше широки бели шорти, които в момента ѝ бяха отеснели, и бяла тениска на съпруга си, която подчертаваше корема ѝ. Нямахше какво друго да облече, но бебето щеше да се роди съвсем скоро. Радваше се, че успя да издържи до първия учебен ден на Били, понеже той беше притеснен и ѝ се искаше да бъде до него. Баща му, Лари, щеше да я замести, ако раждането започне, а и съседката обеща да го заведе, ако Мерилин постъпи в болница, но Били държеше майка му да отиде с него на първия учебен ден, също както и останалите деца. Тя много се радваше, че е там, а Били стискаше ръката ѝ, докато вървяха към красивото модерно училище. Преди пет години към него бе издигнато ново крило с дарения от родители и от благодарни преуспели ученици.

Били вдигна неспокойно поглед към Мерилин, докато приближаваха към сградата. Стискаше малка футболна топка и две от предните му зъбчета липсваха. И майката, и синът се отличаваха с гъстите си червени къдрави гриви и широките усмивки. Щастieto на Били я накара да грейне, той беше толкова сладък без предните зъбки. Беше очарователно дете с лек характер. Имаше огромното желание да угоди на всички, беше мил с нея, обичаше да доставя удоволствие на баща си и знаеше, че начинът да го постигне, е да говори с Лари за спорт. Помнеше всичко, което баща му бе казал за всяка игра. На пет години вече искаше един ден да играе футбол с професионалистите.

— Браво на момчето ми! — заявяваше гордо Лари Нортън. Той беше луд по спорта — футбол, бейзбол и баскетбол. Играеше голф с клиентите си, а през уикендите не отказваше игра на тенис. Всяка сутрин правеше упражнения във фитнеса и настояваше съпругата му също да тренира. Тя имаше забележително тяло, когато не беше

бременна, и играеше тенис с него, докато не наедра твърде много и вече не можеше да тича достатъчно бързо, за да гони топката.

Мерилин беше на трийсет и се бе запознала с Лари осем години по-рано, докато двамата работеха в една застрахователна фирма, където тя постъпи веднага след колежа. Той беше осем години по-голям от нея и много красив. Забеляза я веднага и се пошегува с меднорусата ѝ коса. Всички жени във фирмата го намираха за неустоим и копнееха да излязат с него. Мерилин се оказа щастливката и двамата се ожениха, когато тя навърши дваисет и четири. Забременя с Били прекалено бързо и чака цели пет години за второто им бебе. Лари остана очарован, щом разбра, че и то ще бъде момче. Решиха да го кръстят Брайън.

Лари направи кратка кариера в бейзбола, в нисшата лига. Беше легендарен питчър и всички бяха убедени, че — ще попадне в суперлигата. За съжаление счупи лакът по време на ски и това сложи край на бъдещата му кариера в бейзбола, но пък и начало на нова кариера в света на застраховането. Отначало беше изпълнен с горчивина, започна да пие прекалено много, флиртуваше с всяка жена, която му попаднеше пред погледа. Въпреки това настояваше, че пие единствено когато е в компания. Беше душата на всеки купон. След като двамата с Мерилин се ожениха, напусна застрахователната компания и започна собствен бизнес. Сделките му бяха в кръвта и работата му като брокер бе изключително успешна и му осигури луксозен живот. Купиха си прекрасна къща в Пасифик Хайтс и Мерилин напусна работа. Любимите клиента на Лари бяха атлети от професионалната лига, които му имаха сляпо доверие и му осигуряваха приходите. На трийсет и осем той се радваше на чудесна репутация и имаше солиден бизнес. Все още беше разочарован, че не е професионален играч на бейзбол, но признаваше, че всеки би завидял на начина му на живот, че има разкошна съпруга и син, който един ден щеше да стане професионален играч, ако тази работа зависеше от него. Въпреки че животът му се стече различно от планираното, Лари Нортън беше щастлив човек. Не придружи Били на първия ден в училище, защото щеше да закусва с един от професионалните играчи, на когото да продаде застраховка. В подобни случаи клиентите бяха на първо място, особено звездите. Пък и малко от бащите на другите деца се мяркаха в училището, така че Били нямаше да има нищо против. А

Лари му беше обещал топка с автограф и няколко футболни картички от играча, с когото щеше да закусва. Момченцето изпадна във възторг и се съгласи да отиде на училище само с майка си.

Учителката на вратата към детската градина сведе поглед към Били с топла усмивка, а той я погледна срамежливо, все още стиснал ръката на майка си. Учителката беше красива, млада, с дълга руса коса. Приличаше на момиче, току-що завършило колеж. Според значката на гърдите си се казваше госпожица Пам. Били също носеше значка с името си. Щом влязоха в сградата, Мерилин го заведе в класната стая, където завариха десетина деца да си играят, а учителката веднага го посрещна и го попита дали иска да остави футболната топка в шкафа си, за да бъдат свободни ръцете му за игра. Тя се казваше госпожица Джун и бе на възрастта на Мерилин.

Били се поколеба, след това поклати глава. Страхуваше се да не би някой да му я открадне. Мерилин го окуражи и настоя да послуша учителката. Помогна му да намери своето в редицата отворени шкафчета, където някои от децата вече бяха оставили вещите и пуловерите си. Когато се върнаха в класната стая, госпожица Джун му предложи да поиграе с кубчетата, докато пристигнат останалите деца от класа. Той се замисли и погледна майка си, която го побутна внимателно напред.

— Вкъщи обичаш да си играеш с кубчета — напомни му тя. — Аз ще остана. Иди да си поиграеш. Ще бъда там. — Тя посочи малко столче и с огромно усилие се сгъна, за да седне, а единствената ѝ мисъл беше, че ще ѝ трябва кран, за да се вдигне отново. Госпожица Джун отведе Били при кубчетата и той веднага се зае да строи крепост с по-големите. Беше едро момченце, високо, силно, нещо, което много радваше баща му. Лари още отсега си представяше, че един ден ще стане футболист. Превърна своята мечта в мечта на Били, откакто малкият проходи, а бе започнал да мечтае още откакто той се роди цели четири килограма и половина. Били растеше по-едър от повечето деца на неговата възраст, но беше мило и обичливо дете. Никога не проявяваше агресия към останалите хлапета и бе успял да направи страхотно впечатление по време на интервюта за „Атууд“. Тогава доказа, че не само притежава чудесна координация за ръста си, но е и изключително умен. Мерилин все още не можеше да си представи, че и вторият им син ще бъде същото чудесно дете като Били. Та той беше

страхотен. Ето че забрави за майка си, щом се заигра с кубчетата, а тя остана да седи на неудобното столче, докато наблюдаваше как останалите деца пристигат.

След малко дойде тъмнокосо момче със сини очи. Детето беше по-ниско от Били, жилаво. Мерилин забеляза малък пистолет играчка на колана на късите му панталонки и шерифска значка на ризата. Помисли си, че пистолетите не са позволени в училище, но очевидно оръжието на малчугана се беше изплъзнало от вниманието на госпожица Пам, тъй като твърде много деца бяха пристигнали по едно и също време. Шон също бе дошъл с майка си, красива блондинка в дънки и бяла тениска, няколко години по-голяма от Мерилин. И Шон също като Били държеше ръката на майка си, ала след няколко минути я забрави и се заигра в ъгъла, където бяха кубчетата, а тя го наблюдаваше с усмивка. Шон и Били си играеха заедно, помагаха си да подредят кубчетата и не обръщаха внимание на абсолютно никого друго.

Няколко минути по-късно госпожица Джун забеляза пистолета и отиде да поговори с Шон, докато майка му ги наблюдаваше. Знаеше, че няма да му позволят да го носи в училище. Имаше още един син в „Атууд“, Кевин, в седми клас, и добре познаваше политиката. Шон обаче бе настоял да вземе пистолета. Кони О'Хара бе работила като учителка, преди да се омъжи, и беше наясно със строгите правила. След като се опита напълно безуспешно да убеди сина си да остави пистолета вкъщи, реши, че учителката ще се справи. Госпожица Джун приближи Шон с топла усмивка.

— Най-добре го остави в шкафчето си, Шон, какво ще кажеш? Можеш обаче да запазиш шерифската значка.

— Не искам някой да ми го открадне — отвърна момченцето и погледна инатливо госпожица Джун.

— Тогава ще го дадем на майка ти. Тя ще ти го донесе, когато дойде да те вземе. Уверявам те обаче, че тук, в шкафчето, е на сигурно място. — Въпреки това никак не й се искаше той да се промъкне и да го запаше отново на колана си.

— Може да ми дотрябва — отвърна Шон, докато се опитваше да се пребори с голямо кубче и да го намести върху останалите. Беше силно момченце, макар и слабо и средно на ръст. — Ами ако ми се

наложи да арестувам някого? — попита Шон госпожица Джун, докато тя кимаше сериозно.

— Разбирам, но според мен няма да ти се наложи да арестуваш, когото и да било на това място. Приятелите ти тук са все добри момчета.

— Може да се появи някой лош или крадец.

— Няма да позволим да се случи подобно нещо. А и тук няма лоши деца. Нека да дадем пистолета на майка ти — настоя тя. Протегна ръка, Шон я погледна право в очите, за да прецени доколко е сериозна, и веднага разбра. Не му стана никак приятно, но извади бавно пистолета от колана на късите панталонки и го подаде на учителката, която пристъпи към майка му и ѝ го подаде. Кони се извини на госпожица Джун и пхна пистолета в чантата си, след което се отпусна на столчето до Мерилин.

— Знаех си аз, че ще стане така. Знам правилата. Имам син в седми клас. Шон обаче отказа да тръгне без пистолета. — Усмихна се на Мерилин с неудобство.

— Били настоя да вземе футболната си топка. Прибра я в шкафчето — посочи Мерилин към мястото, където момченцето ѝ си играеше с Шон.

— Много ми харесва рижавата му коса — възхити се Кони. Двете момченца си играеха кротко и безмълвно, когато дребно момиченце надникна в къта с кубчетата. Изглеждаше като реклама на съвършеното дете. Имаше прекрасна дълга руса коса на букли, големи сини очи и розови обувки, които блестяха. Приличаше на ангел и в мига, в който влезе, без да каже и дума, изтръгна най-голямото кубче от ръцете на Били и го намести сама. Били я погледна удивено, но не се възпротиви. Тя забеляза другото кубче, което Шон държеше и се канеше да сложи на своята кула, и му го отне. Погледна ги така, сякаш ги предупреждава да не ѝ се пречат, и продължи да посяга към нови кубчета, докато момчетата я наблюдаваха в пълно изумление.

— Точно това му е най-хубавото на смесеното обучение — прошепна Кони на майката на Били. — Учи ги да се справят един с друг, както в истинския свят, не ги разделя на момчета срещу момичета. — Били сякаш щеше да се разплаче, когато малката му отне поредното кубче, а Шон я погледна мрачно, след като тя взе кубче и от него. — Добре че пистолетът е в чантата ми. Със сигурност щеше да я

арестува за подобно нещо. Дано само не я удари — рече Кони, докато двете жени наблюдаваха синовете си, а малкото ангелче/дяволче продължаваше да строи, без да се стряска от тях. Момиченцето напълно контролираше къта с кубчетата, а двете момчета не смееха да шукнат. Нито един от двамата не се беше сблъсквал с лудетина като нея. На значката ѝ се виждаха две имена — „Габриел“ и „Габи“. Тя заметна дългите си руси къдрици, докато момчетата я наблюдаваха озадачено.

Друго момиченце се отправи към къта с кубчетата, но остана там точно две секунди, след което се насочи към куклената кухня наблизо. Затрака с тенджерите и тиганите, отваряше и затваряше вратата на фурната, слагаше разни неща вътре и в малкия хладилник. Изглеждаше погълнато от заниманието си. Имаше миловидно личице, а кестенявата му коса беше сплетена на две стегнати плитки. Беше с гащеризон с къси крачолчета и червена тениска. Не обръщаше внимание на останалите деца, но и тримата я наблюдаваха, докато жена в тъмносин делови костюм не пристъпи към нея, за да я целуне за довиждане. Беше с кестенява коса, същия цвят като на дъщеря си, но нейната беше стегната на кок. Въпреки горещината беше облякла самото на костюма, бяла копринена блузка, чорапогащник и обувки на високи токчета. Приличаше на banker, може би на адвокат или на шеф в света на бизнеса. Дъщеря ѝ дори не трепна, когато тя си тръгна. Веднага стана ясно, че детето е свикнало без нея, за разлика от двете момченца, които бяха настояли майките им да останат.

На значката на момиченцето с плитките пишеше „Изи“. Двете момченца пристъпиха предпазливо към нея веднага след като майка ѝ си тръгна. Другото момиче ги беше прогонило, затова го изоставиха и си тръгнаха от къта с кубчетата. Макар да бе забележително красиво, то не се държеше дружелюбно. С Изи, изглежда, щяха да се справят по-лесно, докато тя шета в кухнята.

— Какво правиш? — попита я Били.

— Обяд — отвърна тя с поглед, който подсказваше, че отговорът е очевиден. — Какво ви се яде? — Имаше кошнички с пластмасова храна, която тя беше извадила от хладилника и фурната и бе подредила в чинии, а наблизо се виждаше малка маса за пикник. Детската градина на „Атууд“ предлагаше невероятни играчки. Това бе едно от нещата, които допадаха изключително много на родителите, когато

правеха обиколка на училището. Освен това имаха огромно игрище, просторен физкултурен салон и модерно спортно оборудване, които Лари, бащата на Били, много хареса, докато на Мерилин ѝ допаднаха повече академичните постижения. Тя искаше Били да научи нещо, не просто да расте и да играе с топка. Лари беше умел бизнесмен, забележителен в сделките, притежаваше неповторима харизма, ала не бе научил много в училище. Мерилин искаше да бъде сигурна, че синовете ѝ ще знаят повече.

— Наистина ли? — обърна се Били към Изи, учуден от въпроса ѝ. Беше се ококорил и тя се разсмя. В очите ѝ блестеше доверие и детска невинност.

— Разбира се, че не, глупчо — сгълча го добродушно. — Просто си играем. Какво искаш? — Погледна го така, сякаш наистина я беше грижа.

— Добре. За мен хамбургер и хотдог с кетчуп, горчица и пържени картопки. Не искам туршия — направи поръчката си Били.

— Веднага — отвърна спокойно и самоуверено Изи, подаде му чиния, отрупана с измислена храна, и му посочи масата за пикник, където да седне.

След това се обърна към Шон. За няколко секунди се беше превърнала в малката майка на групата, готова да се погрижи за нуждите им.

— Ами ти? — попита тя с усмивка.

— Пица — отвърна сериозно Шон — и мелба. — Тя разполагаше и с двете в арсенала с пластмасова храна и му подаде желаното. Приличаше на готвачка в закувалня. Тогава се появи ангелът в розова рокля и лъскави розови обувки.

— Да не би баща ти да притежава ресторант? — обърна се любопитно Габи към Изи. Изи владееше положението в кухнята и изглеждаше много компетентна.

— Не. Адвокат на бедните е. Помага им, когато други хора се държат гадно с тях. И мама е адвокат, но на фирми. Днес трябваше да отиде в съда, затова нямаше как да остане. Трябваше да си тръгне. Тя не може да готви. Татко обаче може.

— Моят татко продава автомобили. Мама получава нов „Ягуар“ всяка година. Ти май си добра готвачка — рече любезно ангелът. Интересуваше се много повече от Изи, отколкото от момчетата. Но

независимо от това, че представителите на всеки пол бяха сплотени от общите си интереси, те всички бяха в една класна стая и си влияеха. — За мен може ли бургер и сирене? И една поничка — поръча Габи и посочи розова поничка, поръсена с многоцветни пластмасови захарни пръчици. Изи ѝ подаде бургера, сиренето и поничката на розов поднос. Габи зачака тя да си вземе пластмасов банан и шоколадова поничка и двете седнаха при момчетата на масата за пикник също като четирима приятели, които са се срещнали за обяд.

Тъкмо започваха да се преструват, че ядат обяда, който Изи им беше приготвила, когато високо момче дотича при тях. Имаше права руса коса, беше облечено в бяла риза с копчета отпред и съвършено изгладени панталони в цвят каки. Изглеждаше по-голямо, отколкото беше. Приличаше на ученик във втори клас, не на дете от детската градина.

— Закъснях ли за обяд? — попита той задъхано, а Изи се обърна и му се усмихна.

— Не, разбира се — увери го тя. — Какво ти се яде?

— Сандвич с пуешко и майонеза с бял хляб. — Изи му поднесе нещо, което бегло напомняше на желания сандвич, и подобие на пържени картопки, а той седна при останалите. Погледна към майка си, която тъкмо излизаше от класната стая, притиснала мобилен телефон към ухото си. Даваше на някого инструкции и изглежда, бързаше. — Мама изражда бебета — обясни той. — Една жена ще си има три близначета. Затова мама не може да остане. Татко пък е психиатър и разговаря с хора, които са луди или тъжни. — На значката на сериозното момчето пишеше „Анди“. Беше с прическа на възрастен, беше и възпитан и помогна на Изи да разтреби, след като приключиха.

И госпожица Джун, и госпожица Пам бяха вече в стаята и подканиха всички деца да се подредят в кръг. Петимата, които тъкмо бяха „обядвали“ на масата за пикник, седнаха един до друг в кръга, вече се познаваха. Габи стисна ръката на Изи и се усмихна, докато учителките им раздаваха музикални инструменти и обясняваха с кой как се борави.

По-късно децата пиха сок, похапнаха сладки, после излязоха навън, за да си поиграят. Майките, които бяха останали, също пиха сок и ядоха сладки, въпреки че Мерилин отказа и обясни, че дори от водата получава киселини. Вече нямаше търпение бебето да се роди. Погали

огромното си шкембе, както се изрази, и останалите жени я погледнаха с много съчувствие. Жегата очевидно я измъчваше.

Майката на Габи беше седнала при Мерилин и Кони. Още няколко жени се бяха събрали на групички в ъглите на класната стая. Майката на Габи изглеждаше млада и бе наистина забележителна жена. Косата ѝ беше тупирана, носеше къса памучна поличка и обувки с високи токчета. Дълбоко изрязаната ѝ розова тениска подчертаваше деколтето, тя беше с тежък грим и натрапчив парфюм. Изпъкваше сред останалите майки, но изглежда, това никак не я притесняваше. Държеше се мило, приятелски, представи се на Мерилин като Джуди и изрази съчувствие за състоянието ѝ. Призна, че била напълняла с двайсет и два килограма по време на първата си бременност.

Имаше тригодишна дъщеря Мишел, две години по-малка от Габи. Изглежда бе свалила всички излишни килограми, ако можеше да се съди по великолепното ѝ тяло. Беше доста фрапантна, същевременно забележително красива и останалите решиха, че е в края на двайсетте. Спомена, че участвала в конкурси за красота, докато учела в колеж, което, изглежда, бе истина, ако се съдеше по вида ѝ. Разказа, че преди две години се преместили в Сан Франциско от Южна Калифорния, оплака се, че топлината ѝ липсвала, затова искрено се наслаждаваше на циганското лято.

Трите жени обсъдиха как да се организират, за да карат децата на смени, и се надяваха да намерят още две майки, с които да се комбинират, така че да шофират до училището по един път в седмицата. Джуди, майката на Габи, обясни, че ще се наложи да взема и тригодишната си дъщеричка, когато кара децата, но допълни, че имала ван, който да използва, когато дойде нейният ред, така че щяло да има достатъчно място с колан за всичките деца. Мерилин се извини и каза, че може и да не успее да шофира през следващите седмици заради новороденото, но щяла с удоволствие да се включи след това, стига да имало как да води и него.

Кони се съгласи да организира смените, тъй като бе правила същото и преди с по-големия си син, който сега беше в седми клас. Надявала се беше братът на Шон, Кевин, да го води сутрин, но програмите им се разминаваха, а и Кевин нямаше желание да се занимава с малкото си братче и категорично отказа. Затова

организирането на смени бе добре дошло и за Кони. Щеше да е добро разрешение за всички.

Щом малките се върнаха от детската площадка и се заслушаха в приказката, която госпожица Джун започна да им чете, майките си тръгнаха, след като получиха разрешение от децата си и обещаха да се върнат за края на часовете късно следобед. Били и Шон се чувстваха малко неловко, но Габи и Изи с удоволствие слушаха приказката и отново се бяха хванали за ръце. Вън, на детската площадка, си обещаха да станат най-добри приятелки. Момчетата тичаха и крещяха, докато момичетата се забавляваха на люлките.

— Разбрахте ли за срещата довчера? — обърна се Кони към другите майки, докато излизаха от училището. Вън децата нямаше да ги чуят. Останалите отвърнаха, че не знаят нищо. — За средното училище и гимназията. — Тя заговори още по-тихо. — Един второкурсник се обесил през лятото. Бил много мило момче. Кевин каза, че го познава, въпреки че бил три години по-голям, в отбора по бейзбол. Родителите му и учителите знаели, че има куп емоционални проблеми, въпреки това останали шокирани, когато нещастieto ги връхлетяло. Щели да доведат психолог, който да поговори с родителите и да обясни как да познаят, че детето се кани да се самоубие, и как да предотвратят подобно нещо.

— Добре поне, че за това не трябва да се притесняваме на тази възраст — погледна ги облекчено Джуди. — Все още не съм отучила Мишел да се напикава нощем. Случва се от време на време, но пък тя е едва на три. Едва ли самоубийството е проблем, когато децата са на три и пет — заяви тя доволно.

— Не, но очевидно проблемът се появява, когато станат на осем или девет — натърти сериозно Кони.

— Не се притеснявам за Кевин, по-точно досега не съм се притеснявала, но понякога е истинска лудетина. Не е с лекия характер на Шон и никога не е бил. Мрази правилата, независимо от кого са наложени. Момчето, което се е самоубило, било голям сладур.

— Да не би родителите му да са били разведени? — попита компетентно Мерилин.

— Не — отвърна тихо Кони. — Добри родители, стабилен брак, майката си е вкъщи непрекъснато. Едва ли някога им е минало през ума, че може да им се случи подобно нещо. Доколкото знам, е ходил на

психолог, но главно заради ниските оценки в училище. Приемал нещата прекалено навътре. Плачел винаги, когато отборът им губел мач. Предполагам, че у дома доста са го притискали по отношение на учението. Семейството обаче е много сплотено. Той бил единственото им дете.

Другите две жени изглеждаха разстроени от чутото, но бяха единоподушни, че срещата не е за тях, и се надяваха никога да не се сблъскат с подобен проблем. Натъжиха се обаче, че подобно нещастие се е случило на други родители. Не можеха дори да си представят, че някое от децата им би посегнало на живота си. И без това се тревожеха да не се случи някое нещастие у дома, да не се удавят в плувния басейн, да не се разболеят или нещо друго. За тяхно облекчение самоубийството беше друга вселена, твърде отдалечена от тяхната.

Кони обеща да им позвъни, щом намери още две кандидатки за смените, след което жените си тръгнаха. И трите бяха зад воланите на автомобилите си, когато малко по-късно си помахаха. Изи и Габи изскочиха от училището хванати за ръце и Габи побърза да разкаже на майка си колко много са се забавлявали този ден. Бавачката на Изи я чакаше и Изи ѝ се похвали със същото. Били стискаше футболната си топка, която извади от шкафчето. Шон поиска от майка си шерифския пистолет в мига, в който се качи в автомобила, а Анди затича при икономката, тъй като родителите му все още бяха на работа, както обикновено в този час на деня.

И петимата бяха прекарвали великолепен първи ден в училище „Атууд“, бяха харесали учителките си и новите приятели им бяха допаднали. Мерилин си каза, че дългият мъчителен процес по приема си бе струвал. Водата ѝ изтече на шофьорската седалка и тя усети първите, вече познати родилни болки, които възвестиха пристигането на Брайън на света. Той се роди същата нощ.

[1] Бръшляновата лига, или Айви Лийг, включва известни университети по Източното крайбрежие, сред които са „Принстън“, „Харвард“, „Йейл“, „Корнел“ и др. — Б.пр. ↑

2.

В началото на трети клас петимата, вече на осем, бяха най-добри приятели цели три години. Майките им все още разчитаха на същата система — по една от тях да вози децата на училище всеки ден от седмицата, като бавачките на Анди и Изи поемаха задачата, щом се налагаше, а и малките често си ходеха на гости, за да си играят заедно. Кони О'Хара, майката на Шон, често ги канеше у тях. По-големият ѝ син Кевин беше на петнайсет, в десети клас в „Атууд“. Непрекъснато му се правеха забележки или пък го наказваха, задето говори в часовете или не си е написал домашното. Колкото и да беше трудно човек да се разбере с него, колкото и да се караше с родителите си, колкото и често да заплашваше да напердаши Шон, Кевин беше герой за малкото си братче и Шон го боготвореше и намираше, че е „готиняга“.

На Кони ѝ беше много приятно да кани други деца — както приятелите на Кевин, така и на Шон. Включваше се като доброволец, когато ходеха на екскурзии, участваше в най-различни училищни мероприятия, работеше и за родителско-учителския комитет. Като бивша учителка и предана майка, тя обичаше и своите деца, и приятелите им. А пък приятелите на Кевин обожаваха да разговарят с нея. Тя проявяваше разбиране както към проблемите на тийнейджърите, така и към тези на осемгодишните. Знаеше се, че в кухнята държи буркан за сладки, пълен е презервативи, за да могат приятелите на Кевин да си вземат, когато им се налага. Освен това не задаваше излишни въпроси. Майк О'Хара също се държеше страхотно с децата, беше му много приятно, когато са в къщата, тренираше отбора на малчуганите и беше капитан на отряда на бойскаутите чак докато Кевин напусна. Кони и Майк гледаха реалистично на всичко, което децата им правеха, и бяха наясно, че всички на възрастта на Кевин експериментират с марихуана и алкохол. Никак не одобряваха, но бяха наясно какво става. Успяваха да се проявят като твърди родители, същевременно готови да защитят детето си и да бъдат практични. Беше им много по-лесно като

родители на Шон, отколкото на Кевин, но Шон беше доста по-малък. Положението ставаше опасно на петнайсет, а и Кевин беше много по-буен от Шон, който следваше всички правила.

Шон се справяше добре в училище, а най-добрите му приятели все още бяха същите както в детската градина. Вече не искаше да е шериф, реши, че ще става полицай, после пожарникар, а на осем отново се преориентира към полицай. Обожаваше всички полицейски филми по телевизията. Обичаше реда и в живота си, и сред приятелите. Рядко му се случваше да нарушава правилата у дома, за разлика от по-големия си брат, който бе решил, че правилата са създадени, за да бъдат нарушавани. Имаха едни и същи родители, но бяха различни момчета. През трите години, откакто Шон постъпи в детската градина на „Атууд“, бизнесът на Майк преуспяваше, и той прекарваше значителна част от времето си с двете момчета, като често играеше с тях. Двамата с Кони живееха добре. В строителството имаше бум и хората държаха да наемат него за обекти в Пасифик Хайтс. Така семейство О’Хара си осигуриха чудесен начин на живот, лете ходеха на приятни ваканции, преди две години той построи красива къща на езерото Тахо, която всички обичаха. Имаше добри познания по икономика, но строежът на къщи бе негова стара слабост. Преди години, подкрепян от Кони, бе създал своя строителна фирма и започна от съвсем малки обекти, а фирмата се превърна в една от най-успешните в града.

Животът на Мерилин Нортън с две малки момченца бе значително по-напрегнат от този на Кони. Били вече беше на осем, а тригодишният Брайън имаше нуждите и желанията на всички малчугани на своята възраст. Огромното разочарование на Лари, баща му, бе, че Брайън не проявяваше абсолютно никакъв интерес към спорта — дори не обичаше да хвърля топка. На същата възраст Били вече беше доказал, че е наследил бащината си слабост към спорта. Малкият обаче можеше да седи и да рисува часове наред, на три вече се учеше да чете и проявяваше силна склонност към музиката. Лари обаче никак не се интересуваше от постиженията му. След като Брайън нямаше никакво намерение да става атлет, баща му изгуби интерес и почти не разговаряше с него. Този факт вбесяваше Мерилин и често пъти се превръщаше в причина за скандал, особено в случаите, когато Лари пийнеше повече.

— Просто поговори с него — повишаваше нещастно глас Мерилин. — Кажу му нещо, поне за пет минути. И той ти е син. — Отчаяно ѝ се искаше Лари да го приеме, а той отказваше.

— Не, *твой* син е — настояваше гневно Лари. Мразеше да говори по този въпрос. Били беше неговото момче. Двамата имаха много повече общо. Били споделяше мечтите на баща си, искаше да стане професионален играч на футбол и това бе единственият избор за бъдеща кариера, който обсъждаха. Не го интересуваха нито полицаите, нито пожарникарите. Той просто искаше да спортува. Брайън пък беше тихо сериозно дете, необщително. Беше дребничък и не притежаваше таланта на баща си и брат си в спорта. Били играеше бейзбол и футбол в училище и Лари ходеше на всичките му мачове. Аплодираше, когато отборът му печелеше, но загубеше ли, не спираше да му натяква и да повтаря, че нямало извинение за изгубен мач. Изблиците на баща му и непрекъснатите му изисквания караха Брайън да се чувства неловко около него, дори се плашеше, затова пък Били не трепваше.

Бизнесът на Лари също се разрастваше, но успехът му, изглежда, внасяше напрежение в живота им, вместо да го облекчи. Той се задържаше все по-малко вкъщи, закъсняваше винаги, когато канеше клиенти на вечеря. Повечето от клиентите му бяха професионални баскетболисти, бейзболисти и футболисти. Лари прекарваше значителна част от времето си с тях, дори замина за Скотсдейл за пролетната тренировка на клиенти, които играеха за „Джайънтс“. Някои от тях му бяха станали близки приятели, други пък бяха истински диваци, което му допаднаше невероятно много. Рядко канеше Мерилин на тези вечери, а тя бе доволна, че може да остане у дома с момчетата си. Беше възвърнала формата си след раждането на Брайън и изглеждаше страхотно на трийсет и три, ала момчетата, с които повечето от клиентите на Лари излизаха, бяха по на двайсет-двайсет и една и тя не знаеше какво да си каже с тях. Те бяха доста по-пъстри птици от жените, с които беше свикнала да излиза. Освен това предпочиташе да прекарва времето с децата си. Почти винаги ходеше на училищните празници сама, а когато Лари все пак благоволяше да отиде с нея, винаги пиеше повече, отколкото трябва, от виното, което сервираха в училището. Не чак толкова, че другите родители да забележат, но Мерилин винаги познаваше, че преди да си тръгнат, е изпил прекалено много вино или бира или дори някой бърбън с лед.

Изглежда това беше единственият начин да изтърпи отегчителна според неговите разбирания вечер. Изобщо не се интересуваше от училището на момчето си, освен от спортните събития, на които задължително присъстваше. Неведнъж бе изтъквал, че Джуди Томас, майката на Габи, била страхотно парче. Лари имаше слабост към красивите жени.

Джуди и Мерилин бяха добри приятелки и Мерилин се стараеше да не обръща внимание на забележките, които Лари подхвърляше за Джуди. Тя знаеше, че под лъскавата фасада на Джуди се крие жена, предана на съпруга си Адам, мила и възпитана. Джуди тъкмо бе навършила трийсет и вече бе променила доста по себе си — липосукция, прибиране на коремчето, импланти на гърдите и редовни инжекции с ботокс. Приятелките ѝ може и да ѝ повтаряха редовно, че прави глупости, но важното бе, че тя изглеждаше разкошно. Така и не успя да преодолее манталитета на млада кралица на красотата. Веднъж призна съвсем чистосърдечно пред Мерилин и Кони, че записала Габи в детски конкурс за красота, когато момиченцето било на четири, а после и на пет, и Габи спечелила без всякакво усилие, но Адам едва не получил удар и я накарал да обещае никога повече да не прави подобни неща, а тя се съобрази с желанието му. Адам обожаваше и двете си момичета, въпреки че Габи безспорно бе кралицата. Тя притежаваше по-пъстра индивидуалност и повече блясък от по-скромната си тиха сестричка Мишел. Джуди бе убедена, че един ден Габи ще остави своя отпечатък върху света. Малката наистина бе забележителна. Мишел живееше в сянката на сестра си, но пък тя беше само на шест, така че не бе справедливо човек да ги сравнява.

В трети клас Габи ходеше на уроци по пиано, на курс за обработка на гласа и дикция и още от съвсем малка ѝ личеше, че притежава забележителен талант. Джуди се опитваше да убеди училищните преподаватели по актьорско майсторство да поставят на сцена мюзикъла „Ани“ и да възложат на Габи главната роля. Те обаче прецениха, поне засега, че начинанието е твърде трудно, а и малко от учениците бяха подготвени за бродуейски мюзикъл като Габи. Момиченцето вече знаеше, че когато порасне, иска да стане актриса, и Джуди правеше всичко по силите си, за да развие нужните за целта качества. Детето ходеше на уроци по балет още от тригодишно.

Мишел също обичаше балета, ала не бе талантлива като сестра си. Габи беше звезда, докато Мишел все още бе просто дете.

Двойката с най-голям принос за „Атууд“ бяха Адам и Джуди, те правеха огромни дарения на училището, в което бяха записани и двете им дъщери. Мишел беше по-добра ученичка от Габи, пълна отличничка, но многобройните таланти на голямата привличаха вниманието на всички. Мишел бе просто красива, докато Габи бе общителна, чаровна и всички я забелязваха.

А пък Адам бе щастлив да направи всичко по силите си за училището. Беше дарил „Рейндж Роувър“ от автокъщата си за училищен търг. Същата вечер училището изкара цяло състояние и Адам се превърна в герой. Двамата с Джуди бяха забележителни, привличаха вниманието, но пък бяха мили хора и другите ги харесваха, с изключение на по-резервираните родители, които си мислеха, че двамата се перчат прекалено много, и не можеха да си обяснят как са успели да вкарат дъщерите си в училище като „Атууд“. Двамата обаче нямаха никакво намерение да ходят другаде, независимо дали на завистниците им е приятно или не.

Третокласничките Габи и Изи все още бяха най-добри приятелки. На осем години момиченцата се обичаха дори повече, отколкото по времето, когато бяха на пет. Те споделяха куклите си Барби, разменяха си дрехите. Изи прекарваше уикендите в дома на Габи винаги, когато я пускаха. Бяха издълбали инициалите си на бюрото на Изи у дома, „Г+И завинаги“, което никак не се хареса на майката на Изи и тя я наказва за цял един уикенд. Изи обичаше да ходи у Габи, където пробваше всичките ѝ красиви дрехи. Всичко, което Габи притежаваше, имаше по нещо лъскаво, освен това двата ѝ розови жакета — майка ѝ ги беше донесла от Париж — бяха обточени с истинска пухкава бяла кожа. Момиченцата бяха с един размер и си разменяха дрехите винаги, когато им позволят, с изключение на палтенцето от Париж. Изи харесваше Мишел, въпреки че Габи не спираше да повтаря, че мрази сестра си, и я обвиняваше за всичко, за което можеше. Беше ѝ безкрайно неприятно, когато майка ѝ настояваше да си играят с нея, защото искаше цялото внимание на Изи за себе си, но Изи бе отстъпчиво дете и включваше Мишел в игрите им, дори понякога я оставяше да победи. Не се забавляваше колкото Габи, а родителите ѝ не ѝ обръщаха толкова внимание. Изи имаше

силното желание да се грижи за всички; открай време ѝ беше жал за онеправданите, дори понякога се грижеше и за Габи, когато приятелката ѝ беше в лошо настроение или беше настинала. Изи бе съвършената приятелка.

Джуди винаги казваше за по-голямата си дъщеря, че е родена да успява във всичко, с което се заеме, и това, изглежда, беше самата истина. На няколко пъти Габи стана манекен в различни реклами на детски дрешки, участва и в национална кампания за „Гал Кидс“ още преди да започне трети клас. Никой не се съмняваше, че един ден ще бъде звезда. Тя вече бе звезда в своя малък свят. На Изи ѝ беше приятно да е най-добрата ѝ приятелка, макар да обичаше и трите момчета от групичката им.

Бащата на Изи, Джеф, понякога водеше всички на пица и боулинг. На момичетата им беше много приятно, макар да нямаха сили да вдигнат топката. Понякога майката на Изи ходеше с тях, но обикновено ѝ се налагаше да работи до късно през нощта. Катрин винаги си донасяше работа от офиса и настояваше в къщата да се пази тишина, затова Джеф ги извеждаше или пък оставяше Изи у Габи, ако дъщеря му станеше прекалено настоятелна. Майка ѝ никога нямаше против и от време на време Изи чуваше как родителите ѝ се карат по този въпрос. Баща ѝ започваше с въпроса защо Катрин не може да се освободи поне за една вечер и този въпрос поставяше началото на скандала. Катрин винаги наричаше клиентите на съпруга си в Американската фондация за граждански права Великите мърльовци. Щом Изи чуеше тези думи, тя знаеше, че предстои поредният скандал.

Понякога говореше с Анди по този въпрос, защото и той беше единствено дете и родителите му бяха заети и работеха много, също като нейните. Тя се питаше дали и те се карат като нейните. Той отвърщаше, че не се карат, и майка му оставала по цяла нощ на работа, когато изражда бебето. И двамата родители на Изи бяха адвокати, а на Анди лекари. Понякога майка му не се прибираще по два-три дни, когато имаше по няколко раждания, а баща му пътуваше често, за да изнася лекции, и дори представяше книгите си по телевизията и на рекламни турнета, а в останалото време приемаше пациенти. Анди разправяше, че баща му бил дори по-зает от майка му. Пишел книги за проблемите на хората. Анди харесваше икономката, която живееше у тях, и твърдеше, че нямало значение колко заети са родителите му. Изи

си имаше бавачка, но не и икономка, която да живее у тях. Анди пък живееше в по-голяма къща.

И на Анди, също както на Изи, любимата къща, в която обожаваше да гостува, беше на Шон, защото родителите му бяха страхотни, но Анди настояваше, че и неговите родители са готини, просто често им се случвало да ги няма, а семейство О'Хара винаги си бяха у дома и намираха време да поговорят с всички. Изи често си представяше, че майката на Шон, Кони, е нейна леля, но никога не го призна пред Шон. Кони винаги я прегръщаше топло и я целуваше още с влизането. Изи харесваше всички майки от групата, освен понякога своята, защото беше твърде заета, имаше прекалено много работа и се прибираше у дома толкова уморена, че се случваше да забрави да я прегърне. Баща ѝ обаче никога не забравяше. Той я носеше на конче из къщата, водеше я на кино и в парка. Докато беше с приятелите си, на Изи ѝ се искаше да си има сестричка или братче, но знаеше добре, че няма подобна вероятност. Попита майка си и тя отвърна, че нямала време, а и беше по-възрастна от останалите майки. Катрин Уолъс беше на четирийсет и две, а съпругът ѝ — на четирийсет и шест. Обясниха ѝ, че са твърде стари, за да си родят друго дете, а баща ѝ винаги казваше, че не искали друго, защото знаели, че никога няма да имат такова невероятно дете като нея. Изи обаче знаеше, че по този начин просто се измъкват, че не искат други деца.

Беше почти краят на годината, когато Кевин О'Хара отново се забърка в неприятности. Изи научи всичко от Шон, докато си разменяха обяда в класната стая. Тя разбра, че нещо се е случило, защото Кони не ги беше карала на училище цели два дена. Накрая само три майки се организираха да откарват децата, а тази седмица Кони изпусна и двата дена и когато Мерилин и Джуди я заместиха, нито една от двете не обясни какво става. Изи обаче веднага усети, че нещо не е наред.

— Заради Кевин — призна Шон, когато взе ябълката ѝ и ѝ подаде миникексчета, което не искаше. На Изи винаги ѝ приготвяха здравословна храна, която му харесваше повече. Тя отхапа от розовото кексче и омаза и носа, и устата си в цветната глазура. Той се разсмя.

— Защо се смееш? — попита го Изи обидено. Той често се шегуваше с нея, въпреки това тя го харесваше, беше ѝ приятел, нещо

като брат, само че още по-хубаво, защото никога не я удряше. Веднъж блъсна четвъртокласник, който я обиди.

— На теб. Омаза си носа с розова глазура. — Тя се избърса с ръкава си и той продължи. — Кев е направил някаква глупост на танците. Татко каза, че може и да го изключат. Наложил се да си остане вкъщи тази седмица. Отстранили са го или нещо подобно.

— Какво е направил? Да не би да се е сбил? — Изи знаеше, че се е бил и преди. Подобна постъпка не беше нещо необичайно за него и майка му обясняваше, че било заради горещата му ирландска кръв. Баща им обаче никога не се биеше, въпреки че и той имаше ирландска кръв, също като Кевин.

— Занесъл една от бутилките на татко на танците и я излял в пунша. Май било джин. Както и да е, всички се напили, също и Кевин. Оповръщал мъжката тоалетна.

— Добре че двамата не сте в една стая, ако повърне вътре — отвърна разумно Изи. Шон имаше отделна стая от шестгодишен, а Кевин от тринайсетгодишен. — Сигурно е смърдяло ужасно — прецени тя и Шон кимна, защото си спомни как изглеждаше Кевин, когато го доведоха у дома.

— Да, а татко направо побесня. Същата вечер му звъннаха от училището и той отиде да го прибере. Брат ми беше с алкохолно натравяне и се наложи да го откарат в спешното и да му дадат някакви лекарства. Мама плаче вече цяла седмица, много я е страх, че ще го изключат, да не говорим, че и оценките му не са добри. — И на двамата положението им се стори сериозно.

— Леле. Кога ще разбереш дали ще го изхвърлят от училище или не?

— Май тази седмица — поколеба се Шон. Родителите му водеха безкрайни разговори с Кевин и само един с него. Щяха да изпратят брат му на игрови лагер през лятото, специално за деца, които непрекъснато си навличат неприятности в училище. Описанието му се стори твърде неприятно на Шон. Там лагерниците трябваше да правят какви ли не трудни неща като катерене на скали, планински преходи и да прекарват нощта сами в гората, което се стори страшно на Шон. Тревожеше се за брат си. Дочу баща им да казва, че с тези прояви накрая щял да се озове в затвора. Шон се надяваше да не се стигне дотам, но изключването от „Атууд“ си беше страшно, а майка им

обясни, че ако подобно нещо се случи, Кевин заминава в държавно училище. Ако се напиеше отново, щяха да го изпратят в специализирана клиника. Кевин отвърна, че не му пука, и с нищо не показва, че съжالياва за случилото се. Каза, че страхотно се забавлявал на танците, преди да го хванат. Беше наказан, докато училищното ръководство вземе решение, а сигурно щеше да остане наказан още дълго след това. Беше в десети клас. На Изи и Шон им се струваше ужасно да се забъркаш в подобно нещо на петнайсет, но пък ставаше въпрос за Кевин. Той непрекъснато се забъркваше в нещо както в училище, така и у дома.

— Сигурно вашите са много уплашени — отбеляза Изи, докато обсъждаха въпроса. Кевин бе единственото по-голямо момче, което тя познаваше, а и той никога не обръщаше внимание на нея и на другите приятели на Шон, освен за да я нарече „келешче“ всеки път, щом я видеше в кухнята, когато тя беше на гости у тях. Кевин никога не я заговаряше в училище. Беше високо красиво момче с гарвановочерна коса, също като на Шон, и играеше в отбора по бейзбол, но в началото на годината отпадна. Заяви, че спортът не бил за него, а Шон призна, че баща им много се разтревожил, защото според него бейзболът щял да му се отрази добре.

Накрая училищното ръководство се съгласи да отстрани Кевин за две седмици и да го остави на изпитателен срок до края на годината, но поне не го изключиха. Майк и Кони се застъпиха за него и убедиха училищното ръководство да му даде още един шанс, но Майк го предупреди, също и директорът, че ако направи отново нещо подобно, изхвърча веднага. Кевин отвърна, че разбира, и се държа прилично до края на годината, след това замина на лагер в планината Сиера. Когато се върна, изглеждаше по-мускулист и здрав, държеше се по-добре и изглежда, бе станал по-отговорен. Вече бе навършил шестнайсет и когато се върна, Майк сподели с Кони, че той не прилича на момче, а на истински мъж. Лагерът му беше вдъхнал увереност и родителите му се надяваха да се е променил за добро.

— Искан ми се да се държи като мъж — въздъхна Кони и вдигна разтревожено поглед. През първите няколко седмици той се държеше безупречно, дори й помагаше с домакинската работа. Шон обаче знаеше, че брат му се преструва. Един ден видя как Кевин откъсна тайно една бира, а в раницата му бе скрит пакет цигари. Шон не го

издаде на родителите им, но виждаше много повече, отколкото Кевин предполагаше. Шон познаваше добре брат си и не можеше да бъде заблуден толкова лесно.

Двамата с Изи влязоха заедно в училището на първия ден от четвърти клас, а останалите — Били, Анди и Габи — вървяха зад тях. Петимата приятели бяха винаги заедно, неразделни, където и да ходеха. Така бе от четири години и предполагаха, че винаги ще си остане така. Всяка година петимата изписваха на чиновете си в училище „Приятели завинаги“. Кони ги наричаше Великолепната петорка. Бяха близки още от детската градина и тя се надяваше да запазят тази близост докрай. Бяха създали свое собствено семейство. Понякога Изи и Габи се преструваха и пред учителите, и пред непознати, че са сестри. А пък Били, Анди и Шон веднъж казаха на човек в боулинга, че са близнаци, и той им повярва. Петимата наистина бяха като близнаци с различни родители, но с едно сърце и една душа. Преди всичко бяха приятели завинаги.

3.

Животът им течеше почти без сътресения, докато не преминаха в осми клас, когато много неща в семействата им се промениха. Първо, всички станаха тийнейджъри на тринайсет. След една година щяха да учат в гимназията на „Атууд“, което им се струваше огромна стъпка към зрелостта. Кони се шегуваше, че били същите както в детската градина, само малко по-големи. Шон продължаваше да изпитва страхопочитание към силите на реда, не пропускаше полицейски сериал по телевизията и започна да чете книги за ФБР. Били беше все така луд по спорта, особено по футбола, и притежаваше огромна колекция с подписани топки и футболни картички. Габи беше работила като манекенка още няколко пъти, участва в „Лешникотрошачката“ и две други училищни пиеси, където изпълняваше главните роли. Анди беше първенец на класа, с най-високи оценки, докато Изи, със силно развита социална съвест, работеше на доброволни начала в приют за бездомни, а по Коледа събираше играчки за децата. Дори добави джобните си, за да купи повече играчки, отколкото само с парите от даренията.

Били и Габи бяха първите, при които настъпи голяма промяна. Двамата прекараха много време заедно през коледната ваканция и когато се върнаха в училище, заявиха, че са гаджета.

— Наистина ли? — зяпна я ококорено Изи, когато Габи ѝ каза. — Какво означава това? — Тя сниши заговорнически глас и погледна през рамо, за да се увери, че никой не подслушва. — Направихте ли го? — прошепна, без да крие изумлението си и Габи се разсмя с онова звънливо гласче, което Изи бе убедена, че един ден ще я изстреля към звездната слава.

— Не, разбира се, стига глупости — довери Габи. — Още не сме достатъчно големи, за да „го направим“. Ще изчакаме до гимназията или колежа. Просто знаем, че се обичаме. — Тя беше напълно убедена, което силно впечатли Изи.

— Как разбра? — Изи не скри вълнението си. Всички от малката група приятели се обичаха, но никога не ѝ беше минало през ум да стане гадже на Шон, Анди или Били. За Изи те бяха най-добрите ѝ приятели. Защо тогава Били и Габи бяха различни? Какво се беше случило между тях по Коледа?

— Той ме целуна — призна Габи, — но не казвай на мама. После просто решихме да сме гаджета. — Изглеждаше много доволна, макар да не бе с нищо по-различна според Изи. Двамата с Били бяха единствените от групата, които се бяха целували. В осми клас Изи дори не харесваше някое момче, не и толкова, че да го целуне. — Вие двамата с Шон се разбирате също като нас — продължи Габи и гласът ѝ прозвуча като на зрял човек, много по-възрастен, но Изи я погледна стреснато.

— Гадост! Отвратително. Та той е най-добрият ми приятел!

— Не съм ли аз? — пошегува се Габи, развеселена от реакцията ѝ, когато спомена Шон. Той ставаше все по-хубав с всяка изминала година, въпреки че все още бе по-нисък от Били. Някои от другите осмокласнички го намираха за готин. На Шон не му пукаше. Той все още не проявяваше интерес към момичетата, вълнуваха го единствено криминалните сериали и спортът. А към Изи се отнасяше като към сестра.

— Много добре знаеш, че си най-добрата ми приятелка — отвърна с неудобство Изи. — С всички ви е така. Просто ми се струва странно да имаме гаджета на нашата възраст. — Изглеждаше объркана и ѝ личеше, че не одобрява. Габи беше по-отракана от останалите, а Били бе по-зрял във физическо отношение. Габи сви с безразличие рамене.

— Може и да е така. Но е много приятно да го целува човек — отвърна тя и ѝ се стори, че Изи е шокирана. След като поговориха известно време, двете влязоха заедно в час.

Същия ден Били имаше тренировка по баскетбол и беше в спортната зала, но сутринта бе заявил съвсем същото като Габи пред Шон и Анди. И двамата го погледнаха силно впечатлени и любопитстваха докъде е стигнал с нея. Били заяви, че са се натискали, но така и не стигнали до края. Двамата му най-добри приятели останаха потресени също като Изи. След като Били и Габи бяха двойка, животът на групата навлизаше в свършено нова ера.

Другите се чувстваха като загубеняци, донякъде изолирани, тъй като Габи и Били внесоха елемент в отношенията им, който те не можеха да споделят. Беше им странно, че остават сами в групата, въпреки това Изи нямаше желание да си избере за гадже един от тях или някой друг. Анди и Шон бяха като братята, които тя никога не бе имала, и предпочиташе отношенията им да останат непроменени. Щеше да се почувства неловко, ако трябва да избере един от тях, а и нямаше желание.

Мина известно време, докато свикнат с мисълта, че Били и Габи вече са двойка, но през пролетта новината се бе превърнала в нещо напълно естествено. Романсът на двамата, изпълнен със силни чувства, се бе запазил съвсем чист и непорочен. Двамата просто „излизаха“, мотаеха се, целуваха се и това им беше достатъчно. По настояване на Мерилин Лари беше провел разговор с Били и му бе обяснил как се използват презервативи, беше настоял да внимава Габи да не забременее, но Били му отговори, че нямат нужда от защита. Баща му го бе погледнал разочаровано, докато майка му бе въздъхнала облекчено. На следващия ден Мерилин проведе дълъг разговор с Джуди и я попита дали според нея децата им казват истината, че все още не правят секс. Тя предполагаше, че правят, но не беше сигурна. Беше чувала предостатъчно истории за деца, които правят секс още преди да започнат гимназиалния курс.

— Габи ми казва всичко — отвърна самоуверено Джуди и очевидно не бе никак притеснена. — Искане ми се да я накарам да започне да пие хапчета, преди да направи нещо, просто за всеки случай. — Тя се отнесе изненадващо спокойно към въпроса, но не спомена и дума пред Адам, защото знаеше как закрилнически се отнася той към дъщерите си.

Наскоро бе отбелязал, че Били идва доста по-често, така че знаеше какво става.

— Те са едва на тринайсет — натъкна Мерилин, без да крие тревогата си. — Не са достатъчно зрели за сериозна връзка и всичко свързано с нея.

— Понякога не съм сигурна дали аз самата съм достатъчно зряла — засече я Джуди и Мерилин се усмихна тъжно, ала знаеше, че Джуди просто се шегува, че животът ѝ с Адам е чудесен и че двамата все още са влюбени след петнайсет години брак.

Мерилин и Лари се бяха сблъскали с доста трудности през последните години. Той продължаваше да пие, при това доста, и на няколко пъти тя заподозря, че съпругът ѝ има извънбрачна връзка, макар той да настоя, че нямало подобно нещо. Обичаше да излиза с важни клиенти и понякога се прибираще чак в три или четири след полунощ, въпреки това настояваше, че няма друга. Твърденията му така и не успяха да убедят Мерилин, но тя нямаше как да го хване в лъжа. Прекарваше значителна част от времето си у дома с момчетата, Били и Брайън, които бяха на тринайсет и на осем и отнемаха всичкото ѝ време. Лари не я извеждаше почти никъде. Вечно излизаше с „момчетата“. Понякога тя се оплакваше на приятелките си, но не можеше да направи абсолютно нищо, за да промени нещата. Когато споменеше пред Лари, той започваше да се държи крайно неприятно и ѝ нареждаше да престане да натяква. Не пропускаше да ѝ напомни, че ѝ е осигурил хубава къща и достатъчно пари за харчене и че ако иска някой, който да е непрекъснато около нея, да си купи куче. След това заявяваше, че няма да ѝ позволи да го държи на каишка. Той искаше да е свободен да излезе всеки път, когато реши, а тя си имаше момчетата.

Освен това Лари невинаги се държеше мило с тях. Зависеше от това колко е пил. Не обръщаше абсолютно никакво внимание на Брайън, защото момченцето не проявяваше интерес към спорта, а последния път, когато Били загуби бейзболен мач, докато играеше за младежката лига, Лари го зашлеви и го нарече загубеняк. Били се скри в стаята си облян в сълзи, а Мерилин и Лари се скараха жестоко и едва не стигнаха до бой. Накрая тя се заключи в стаята си. Той пък излезе и се прибра чак на следващата сутрин. Така и не се извини нито на сина си, нито на нея и понякога тя се питаше дали изобщо помни какви ги е вършил предишната вечер. Мерилин се извини на Били за това, че баща му го удари след мача, и се опита да обясни, че Лари е такъв маниак на победите, че не си дава сметка какви ги върши. И двамата обаче знаеха, че той си дава сметка. Били се записа в отбора по футбол на първокурсниците. Беше поел по определен път, единствения, който щеше да зарадва баща му, и бе твърдо решен никога повече да не го наричат загубеняк.

Мерилин и Джуди често обсъждаха връзката на децата си. Мерилин се тревожеше за Габи като за собствена дъщеря и се

ужасяваше, че двамата може да изгубят контрол и да правят секс. Затова пък Джуди бе невероятно спокойна и самоуверена по отношение на дъщеря си.

— Габи е изключително умна и не би направила подобно нещо — заяви спокойно тя. Мерилин обаче познаваше предостатъчно момичета, все умни момичета, които не бяха успели да се овладеят и накрая бяха забременели. Тя не искаше подобно нещо да се случи с децата им и се надяваше да избегнат нещастieto, преди да се е случило. А това беше много за деца на тринайсет.

Кони изтъкна пред Джуди и Мерилин, че Кевин е станал сексуално активен на тринайсет, въпреки че по-малкият ѝ син, Шон очевидно нямаше подобно намерение. Всички деца бяха различни и преминаваха с различна скорост през пубертета.

Засега Кони нямаше тревоги около Кевин. Той беше приет в калифорнийския университет „Санта Круз“ и се справяше добре. Приличаше на хипи, имаше татуировки, пиърсинг и дълга коса, но вече два семестъра изкарваше прилични оценки. Тя започваше да си отдъхва по малко, но все още се притесняваше за него. От време на време, макар и не често, той се обаждаше от Санта Круз. Беше му приятно да е сам и независим, а Кони насочи вниманието си към Шон, тъй като знаеше, че той има нужда и от внимание, и от напътствия, докато двайсетгодишния Кевин можеше да се справя сам с учението.

Най-добрият ученик от петимата приятели беше Анди. Всички очакваха да е блестящ, а родителите му не се съмняваха дори за миг, че ще бъде пълен отличник. Той никога не ги разочароваше и настояваше, че иска да стане лекар също като тях. Щеше да практикува медицина като майка си, нямаше желание да става психиатър като баща си. Предпочиташе да лекува телата, не умовете, но държеше да учи в „Харвард“ като татко си. Също както шестиците, които изкарваше и не бяха изненада за никого, той печелеше награди за постижения в учението всяка година. Притежаваше огромен талант в точните науки, затова Изи понякога се шегуваше с него и го наричаше „докторе“. На него обръщението му допаднаше. Сега вече беше добър в спорта и се представяше с естествената лекота на опитен атлет. Участваше в отбора по тенис на училището, а през уикендите се включваше в

турнири. Четиримата му приятели винаги присъстваха на корта, също както и на бейзболните мачове на Шон и Били. Момчетата винаги гледаха мачовете на Изи и Габи по баскетбол и футбол и ги поощряваха с непресторен ентузиазъм.

Лари също идваше на бейзболните мачове и крещеше на Били по време на играта, казваше му какво да направи. След мача, ако отборът паднеше, изпаднаше в истерия, затова на няколко пъти Шон се опита да се намеси заедно с баща си, но така само вбеси Лари още повече и го настрои срещу себе си.

— Господин Нортън, днес направихме добра игра — опълчи му се смело Шон веднъж — Били имаше два хоумръна, нещо, което не постигна никой от двата отбора. След като играта приключи, треньорът дори го поздравя за добрата игра.

— Прецака всичко, базите теб чакаха, ако се беше стегнал, щяхме да спечелим. Ти сляп ли си? — озъби се Лари на Шон, който дори не трепна. Никой не харесваше Лари, най-малко Шон, защото му беше безкрайно неприятно как се държи с Били. Да не говорим, че господин Нортън дори не правеше усилие да поговори с Брайън, който присъстваше на всички мачове на брат си. Лари продължаваше да се държи така, сякаш Брайън не съществува. Щом не беше спортист, значи не съществуваше.

— Какви ги дрънкаш, О'Хара — засъска той на Шон. — Ти нямаш представа какво е топка. Досега трябваше да са те изхвърлили от отбора и да са те пратили да играеш волейбол с момичетата.

— Стига, татко — намеси се тихо Били, за да защити приятеля си. Веднага забеляза, че баща му е пил, и се почувства унижен от начина, по който се държеше. У дома беше свикнал с обидите на баща си, но не му беше приятно и приятелите му да разберат.

— От първия до последния сте жалка сбирщина нещастници — рече Лари и изфуча навън, качи се в автомобила си и си замина. Били погледна Шон и сви рамене. В очите му блестяха сълзи, когато Шон го прегърна през раменете и двамата влязоха заедно в съблекалнята, без да си кажат и дума повече. Брайън ги чакаше, когато излязоха в дънки, след като бяха съблекли екипите. Той беше станал свидетел на цялата сцена и му домъчня и за двамата. Много му беше приятно да ги гледа как играят. Нито едно от трите момчета не коментира поведението на Лари! Бяха свикнали с него, а и всички го видяха как подкара вбесен

след мача. Докато си тръгваха от стадиона, Били настигна Габи. Тя го чакаше. Били я прегърна през кръста и я притисна до себе си, когато тя го похвали за двата хоумръна.

— Нищо особено — отвърна ѝ и омаловажи постижението си, докато се опитваше да забрави отношението на баща си, и ѝ се усмихна. Тринайсетгодишният Били беше висок един и осемдесет, приличаше на шестнайсетгодишно момче, а Габи също изглеждаше по-голяма с прическата на пораснало момиче и дискретния грим, който майка ѝ позволяваше да носи. Бяха симпатична двойка и всички бяха свикнали да ги виждат заедно. Габи винаги го подкрепяше, когато той си имаше неприятности у дома. След мача всички заедно отидоха да похапнат хамбургери и сладолед, а Били взе и Брайън, което беше най-щастливото събитие за малкия този ден. Великолепната петорка винаги се държеше страхотно с него.

Петимата приятели излизаха заедно през цялата пролетна ваканция, въпреки че заниманията им не бяха кой знае колко интересни. Ходеха на бейзболни мачове, плуваха в басейна на приятел в долината Напа, където ги канеха за цял ден. Кони и Майк О'Хара организираха барбекю в задния си двор, а ден по-късно дойде обаждането от университета „Санта Круз“ и полицията. Кевин бе арестуван за притежание с цел продажба и използване на марихуана в училище. Бил обвинен, че продава на съучениците си, макар че доказателства липсвали. Бил в затвора и очаквал обвинението. Сержантът от полицията, с когото Майк разговаря, заяви, че по всяка вероятност го очакват четири години затвор и че ще бъде изключен. Кевин беше на двацет и родителите му се страхуваха тъкмо от това години наред, точно както Майк бе предположил, че ще стане. Кевин живееше по свои правила и не се съобразяваше с друг. Не го интересуваха нито правилата на родителите му, нито на училището, нито дори на щата.

Същия следобед той им се обади от затвора, а Майк се свърза с адвокатата си. На следващия ден щяха да заминат за Санта Круз, за да чуят обвинението. Кевин искаше да го измъкнат под гаранция още същата вечер, но, Майк настоя пред Кони, че щяло да му се отрази добре, ако прекара нощта зад решетките и помисли над стореното. И

двамата се страхуваха до смърт какво може да му се случи, също и Шон. Безхабериято на брат му, незачитането на правилата нямаха нищо общо с почитта на Шон към реда и законността. Той продължаваше да мечтае един ден да постъпи в полицията, а напоследък разправяше, че след колежа иска да работи за ФБР или ЦРУ. Представата му за бъдещето нямаше нищо общо с тази на Кевин.

На следващия ден Шон беше навъсен, когато отиде у Били, за да остане у тях, докато родителите му измъкнат Кевин от затвора. Адвокатът бе настоял обвиненията да отпаднат, а Кевин да постъпи в клиника за наркомани. Съдията бе склонен да приеме и насрочи изслушване за след две седмици, така че семейството щеше да разполага с време, за да намери подходяща клиника и да представи намеренията си пред съдията. Родителите на Кевин бяха напълно съсипани, защото обучението му в университета „Санта Круз“ приключваше завинаги. Двамата бяха отчаяни докъде се е докарал.

Кевин се държеше наперено, когато се прибра, и по нищо не личеше нощта, прекарана в затвора, да го е променила, а обвиненията и фактът, че е изключен от училище, дори не го бяха накарали да се замисли. Майка му и баща му бяха донесли вещите му у дома и Шон забеляза, че брат му винаги държи раницата си наблизко. Беше напълно убеден, че вътре крие наркотици, и му се стори, че по-късно същия следобед е надрусан, но родителите им не забелязаха. Шон побесня. Брат му не проявяваше никакво уважение към родителите им, към дома им, дори към себе си. Едва излязъл от затвора, той отново бе посегнал към наркотиците. Шон беше сигурен, че е прав.

— Ще убиеш мама и татко — рече нещастно той, когато час по-късно се вмъкна в стаята на брат си. Кевин се бе изтегнал на леглото си, слушаше музика и беше пуснал телевизора. Шон нямаше представа какво е взел, но каквото и да беше, брат му изглеждаше безкрайно щастлив.

— Не ми пробутвай скапаните си праволинейни лекции — сряза го Кевин и погледна малкия си брат, застанал в средата на стаята. Двамата бяха коренно различни хора. — Още не си станал ченге, въпреки че открай време се имаш за такъв.

— Татко е прав — отвърна тихо Шон. Беше изгубил всякакво уважение към брат си и едва търпеше отношението му към родителите им. Майка им плачеше непрекъснато вече втори ден, а баща им също

се разплака, докато ѝ разказваше какво се е случило. Двамата се чувстваха победени и нямаха представа как да постъпят, за да го спрат. — Един ден ще осъмнеш в затвора. — Това бе сценарият, който бе гледал хиляди пъти в какви ли не сериали по телевизията.

— Няма бе, мрънкало. Сигурно ще ми лепнат нещо условно. Не съм направил кой знае какво. Това е просто марихуана, мама му стара, не е кристален мет, нито пък крак. Просто малко тревица. — Съвсем не беше толкова малко — у него бяха открили огромно количество, също и в колата му, когато бе минал на червено и полицаите го бяха заподозрели, че е надрусан.

— Незаконно е — натърти Шон, без да помръдва от мястото си и да откъсва очи от него. Кевин бе съвършено спокоен, докато се изтягаше в леглото. Когато го бяха арестували, беше толкова надрусан, че дори не помнеше как е прекарал нощта в затвора, защото бе спал като бебе. — Може следващия път да е крак или кристален мет или гъби, или ЛСД или някой друг боклук, с който се тъпчете с приятелите ти.

— Ти пък откъде знаеш какво правя с приятелите си? — попита гневно Кевин. Брат му се превръщаше в досадник.

— Чувам разни неща.

— Още си много зелен, Шон. Нямаш никаква представа какви ги дрънкаш.

— Напротив, имам. Ти също. Кълна се, че ще те размажа, както аз си знам, щом порасна, ако още веднъж им причиниш подобно нещо — заяви Шон. Целият трепереше от гняв, а по-големият му брат само се изсмя и посочи вратата на стаята си.

— Направо се разтреперих, малкия. Измитай се сега от стаята ми, преди аз да съм те размазал. — Сякаш идваше от съвършено различен свят, от друго семейство. Беше им чужд още от едно време. Кевин винаги щеше да намира начин да върши онова, което му е приятно, независимо от обстоятелствата, независимо как се отразяват постъпките му и на него самия, и на останалите.

Шон излезе тихо от стаята. През следващите два дни родителите му се срещнаха с различни съветници и адвокати. Намериха клиника за наркомани в Аризона, където се съгласиха да лекуват Кевин, и адвокатът се зае да подготви презентацията си за пред съдията и да настоява за по-леко обвинение, да бъде изпратен в клиниката с условна

присъда, без да излежава време в затвора. Не беше сигурно дали ще се получи и в деня преди да се явяват в съда, баща му го накара да си отреже косата и да си обръсне брадата. Кевин се опъна, но нямаше право на глас. Баща му даде назаем костюм и нареди да го облече. Очите на Майк горяха гневно, докато се разправяше със сина си.

— Да не си посмял да причиниш втори път същото на майка си — изсъска той през стиснати зъби, като едва се владееше. Кевин само кимна. Майк му подаде подходящи риза и вратовръзка, чифт от официалните си обувки, защото двамата носеха един номер, а синът му отказа да отидат в центъра за нови. През последните две седмици Кевин се беше мотал из къщата, беше му забранено да излиза, където и да било. Никак не му допадна планът, който бяха измислили родителите му, но беше много по-добре от четири години в затвора.

Дългото пътуване до Санта Круз премина в мълчание. Отне им почти три часа, докато излязат от трафика на Сан Франциско. Бяха се разбрали да се чакат с адвоката пред съдебната зала. Носеха официално писмо от клиниката в Аризона, което уверяваше властите, че са готови да приемат момчето, и цялата работа започваше да му се струва все по-реална, докато вървяха към сградата на съда. Кевин се оглеждаше страхливо, макар и не чак толкова, колкото родителите си. Двамата бяха оставили Шон у Били, а същия следобед Мерилин щеше да заведе и двете момчета на тренировка по бейзбол.

Съдията изслуша внимателно адвоката на семейство О'Хара и не каза и дума, докато четеше писмото, което му подадоха с описанието на клиниката за наркомани и лечението, което се предлагаше там.

— Млади човече, ти си истински късметлия — обърна се той към Кевин, след като прочете информацията за клиниката. — Много родители биха ти обърнали гръб и щяха да те оставят в затвора. Всъщност подобно развитие на нещата нямаше да ти се отрази никак зле — добави строго той. — Онова, което ще сторя, е заради тях, не заради теб. Гледай да се възползваш добре от възможността, в противен случай един ден ще се озовеш в затвора. Осъждам те на шест месеца във въпросната клиника в Аризона, която на мен лично ми прилича повече на кънтри клуб. Гледай да останеш там до края. Ако си тръгнеш и ден по-рано, ще те тикна в затвора. Освен това получаваш и две години условно. Ако през това време нарушиш закона, отиваш в затвора. Разбра ли ме?

Кевин кимна. Едва сдържаше гнева си. Шестте месеца в клиника му се струваха истински кошмар и всичко това се случваше благодарение на родителите му, към които той не изпитваше никаква благодарност в този момент. Бяха го прецаkali. Съдията каза, че имал двайсет и четири часа, в които да се настани на онова място в Аризона, и че иска доказателство, че наистина е приет. Попита Кевин дали иска да каже нещо, но той нямаше никакво желание за празни приказки. Майк заговори с дрезгав глас и благодари на съдията за проявеното съчувствие.

— Успех с момчето ви — рече тихо съдията и очите на Майк плувнаха, а по бузите на Кони сълзите потекоха спокойно. Последните две седмици бяха мъчителни и изпълнени с ужасни съмнения.

Върнаха се в Сан Франциско също така мълчаливо, както и на отиване. Майк беше накарал секретарката си да направи резервации за полет до Аризона в седем сутринта на следващия ден. Щеше лично да придружи Кевин, за да е сигурен, че синът му няма да избяга.

Когато се прибраха, Кевин веднага се качи в стаята си и без да се крие, изпуши един джойнт. Те усетиха миризмата, но не влязоха вътре. Кошмарът почти беше свършил, на следващия ден щяха да го приемат в клиниката, а той трябваше да се съобразява със строгите правила там и да не забравя, че ако направи нещо нередно, ще се озове в затвора.

Щом Кевин се качи на горния етаж и двамата с Майк се преоблякоха, Кони отиде да вземе Шон от дома на Били. Момчетата тъкмо се бяха прибрали от тренировката по бейзбол. Когато тя влезе, Шон вдигна разтревожено поглед към нея. Понякога брат му се държеше като пълен гадняр, въпреки това той го обичаше и не искаше да влезе в затвора.

— Пратиха ли го в затвора? — попита, без да крие обзелата го паника, а майка му поклати глава. Изглеждаше изтощена и много нещастна.

— Не, изпращат го в клиника в Аризона за шест месеца, после го чакат две години изпитателен срок, така че ще му се наложи да се държи прилично. Ако напусне клиниката или отново сгафи, заминава в затвора. — Новината беше добра, но тя все още не беше осмислила нещата. Знаеше какви са рисковете и нямаше представа дали Кевин ще се съобразява и докога. Щяха да ходят там, за да прекарват уикендите като семейство, да участват в различните лечебни процедури с него,

може би щяха да вземат и Шон. Кевин беше разтърсил живота им. Това бе най-ужасната му постъпка досега, а нищо не беше свършило.

— Той ще се справи, мамо — опита се да я убеди Шон, но самият той не си повярва.

Докато Кони разговаряше с Шон и Били, Мерилин излезе, за да попита какво се е случило, и Кони ѝ разказа, без да крие облекчението си. Беше изпратен в клиника за наркомани, не в затвора. Мерилин веднага забеляза колко напрегната и изтощена е Кони, прегърна приятелката си и я притисна до себе си. Тя изглеждаше безкрайно объркана. Били стоеше мълчаливо настрана и ги наблюдаваше, тъй като не знаеше какво да каже. Шляпна приятелски Шон по гърба, преди приятелят му да си тръгне, защото това бе единственият начин, по който можеше да каже колко му е мъчно и че му съчувства. Шон го погледна широко усмихнат. Същата вечер Изи позвъни у тях, за да го разпита какво е станало.

— Ще го изпатят ли в затвора?

— Няма. Този път няма. Ако обаче пак прецака нещата, сигурно ще го затворят. Не знам какво му става, открай време си е досадник — обясни Шон, без да крие колко му е омръзнал този проблем. Цял ден се беше тревожил и за брат си, и за родителите си, които бяха наистина съсипани от това, което бе сторил Кевин, и от онова, което можеше да му се случи.

— Някои хора просто са различни — рече тихо Изи. — Дори да са от едно семейство. Как е майка ти? — Всички се притесняваха за нея. Тя бе преживяла най-тежко ареста на Кевин.

— Скапала се е. Не казва нищо, но изглежда така, сякаш я е халосал автобус. И татко е същият. Утре ще заведе Кев до Финикс

— Кевин страх ли го е? — попита Изи, силно впечатлена от онова, което се случваше. Той беше първият им познат, който отиваше в клиника за наркомани.

— Не, просто се е вкиснал. Не казва почти нищо, да не говорим, че слезе да вечеря надрусан като прасе. Нашите не забелязаха нищо, но аз веднага видях. Татко му каза да слезе заради мама. Тя пък плака през всичкото време, докато вечеряхме. — На Изи всичко това ѝ се стори ужасно и тя долови напрежението в гласа на Шон, на когото му беше много неприятно, когато родителите му бяха разстроени.

Майк и Кевин заминаха рано на следващата сутрин, още преди Шон да се събуди. Кони стана, за да се сбогува със сина си, и се опита да го прегърне, но той се дръпна и ѝ обърна гръб, а Майк не издържа и стисна силно ръката му.

— Сбогувай се както трябва с майка си — рече той през стиснати зъби и Кевин я прегърна, докато тя плачеше. Двамата тръгнаха още по тъмно, а тя се върна в леглото и се разрида. Майк се прибра късно същата вечер и също избухна в сълзи, когато седна на леглото им, а Кони го привлече до себе си, за да го успокои.

— Той как ти се видя, когато го остави? — заразитва го тя за Кевин.

— Стори ми се, че ме мрази. — Просто ми обърна гръб и влезе. — Кевин, изглежда, беше забравил, че съдията, а не родителите му са го затворили в клиниката.

Домът на семейство О'Хара утихна без по-големия син, въпреки че откакто учеше в колеж, той не живееше с тях. Присъствието му в последните седмици беше доста натрапчиво покрай враждебността, която проявяваше, тайното му пиене и пушене на трева и стреса, който причиняваше на всички. Отначало спокойствието, което се бе възцарило без него, изглеждаше неестествено и непривично. На Шон му липсваше мисълта за по-големия брат, въпреки че действителността се бе оказала истинско разочарование.

Той гледаше телевизия, когато не учеше. Все още предпочиташе криминалните сериали, а на няколко пъти Изи дойде у тях, за да учат заедно. Беше му опекла любимите сладки, също и кексчета за него и родителите му. Трудно ѝ беше да прецени какво да направи, за да помогне: забелязваше тъгата в очите им, долавяше я и у Шон.

Шон беше доста тих през следващите няколко седмици, но започна да се чувства по-добре, щом приближиха изпитите. Изи учеше, когато една вечер баща ѝ почука на вратата на стаята ѝ и я повика да дойде в хола. Тя го последва изненадано и веднага усети страх, когато видя майка си напрегната да чака на канапето.

— Направила ли съм нещо? — попита Изи и погледна от единия към другия. Не се сещаше да е сторила нещо лошо, но човек никога не знае. Всичко беше възможно. Дали пък не се бяха обадили от училището, за да ги уведомят, че се е провалила на всички изпити? Щеше да ѝ е за пръв път.

— Двамата с майка ти трябва да ти кажем нещо — започна тихо Джеф, след като седна. Изи се беше настанила на един стол и всичко в тази сцена ѝ се стори необичайно. Майка ѝ дори не я поглеждаше, а стаята беше толкова тиха, че Изи чуваше тиктакането на старинния часовник в антрето. Не помнеше някога да го е чувала от хола, но сега цареше мълчание. — Двамата ще се разведем — рече примирено Джеф.

Изи ги зяпна ококорено, неспособна да измисли отговор. *Та това е ужасно! Как можахте? Защо? Не се ли обичате? Какво ще стане с мен?* Хиляди мисли се зароиха в ума ѝ, но тя не продума. Искаше ѝ се да изпищи, да се разплаче, но не може да направи нито едното, нито другото. Намери сили единствено да помести очи от единия към другия, докато майка ѝ най-сетне я погледна.

— Кой измисли тази работа? — бе единственото, което Изи успя да изрече. Беше сигурна, че е майка ѝ. Открай време тя се държеше така, сякаш няма желание да е с тях в тази къща.

— И двамата — отвърна баща ѝ, докато Катрин наблюдаваше съпруга си и дъщеря си като напълно непознати. От години се чувстваше като чужда до тях. Тя не бе искала деца и го беше казала на Джеф, когато се ожениха. Двамата се бяха запознали в юридическия факултет. Тогава той имаше огромни амбиции за кариера в корпоративния свят, ала по-късно се влюби в работата си в благотворителната фондация. Беше започнал като стажант за през лятото, после остана за постоянно.

Затова пък амбициите и целите на Катрин си останаха непроменени, докато Джеф ставаше все по-различен с всяка изминала година. Беше решил, че едно дете ще заздрави брака им, ще им се отрази добре, и бе обещал да направи всичко по силите си, за да ѝ помага. Така и стана. Той проявяваше много повече внимание към Изи от нея и Катрин го знаеше. Дори след като роди дъщеря си, за свой неподправен ужас тя така и не я обикна. За нея появата на момиченцето си остана една огромна грешка. Та нали ставаше въпрос за човешко същество. Изи беше чудесно дете, ала Катрин не се чувстваше като майка, никога не бе изпитвала майчински чувства, а с времето нищо не се бе променило. Даваше си сметка, че ѝ липсва нещо съществено. Просто не умееше да създава здрави връзки с хората. Чувстваше се виновна и мразеше Джеф, задето я бе вкарал в този

капан, задето му бе позволила да я убеди, че ще се получи. Той беше невероятно убедителен. Родителите на Катрин се бяха държали студено с нея и нищо в живота ѝ не я бе научило как да се държи като майка, но дълбоко в себе си тя нямаше никакво желание да се научи. Чувстваше се като чудовище всеки път, щом погледнеше собственото си дете, и знаеше, че Изи е наясно. Джеф отричаше, докато можеше, и макар да не беше признал пред Изи, той бе този, който настоя за развод и Катрин изпита облекчение.

— Майка ти е получила предложение за много важна нова работа — обясни Джеф. — Ще стане главен консултант на голяма корпорация и ще пътува често. Нито един от двамата не иска бракът ни да бъде такъв. Понякога отношенията между хората се променят — завърши той и погледна дъщеря си. — Бракът ни вече е напълно безсмислен покрай новата работа на майка ти.

— Значи ни зарязваш заради някаква нова работа, така ли? — обърна се Изи към майка си, без да крие мъката, изписала се по лицето ѝ, и на Катрин ѝ се стори, че нож пронизва сърцето ѝ. Открай време знаеше, че няма да има деца, а сега Изи плащаше цената. Даваше си сметка каква грешка допуска, но това не променяше нищо, тъй като не я беше дарила с майчински чувства. А Изи бе съвсем наясно с всичко това. Така и не бе успяла да спечели обичта на майка си, нито дори късче от времето ѝ. Години наред се бе чувствала като натрапница — при това в много отношения — в живота на Катрин. Джеф се беше опитал да компенсира, ала Изи бе жадна за майчина обич и ласка. Само че майка ѝ я изоставяше, и то заради работата си.

— Не те изоставям — отвърна Катрин и погледна дъщеря си. Знаеше, че сега е моментът да я прегърне, но така и не можа. — Двамата с баща ти изработихме напълно справедливо разрешение. Всяка седмица ще живееш по три дни с него, след това три дни с мен, когато съм в града. Ще прекарваш неделите с онзи от нас, който е свободен. Или просто ще се редуваме по три дена, както ти предпочиташ. — Това разрешение ѝ се струваше напълно справедливо, като истинска сделка, но съвсем не бе разумно за едно дете.

— Ти сериозно ли говориш? — погледна я ужасено Изи. — Значи очакваш да се лашкам между двамата като някаква топка, която си подхвърляте, или като куче! Как си представяш да водя подобен начин на живот? Значи на всеки три дена ще трябва да си събирам

багажа. Предпочитам да съм сираче и да отида в сиропиталище. Не мога да живея така. Нелепо е.

Катрин я погледна изненадано. Джеф мълчеше. Беше се сетил, че на Изи ще ѝ бъде трудно, но Катрин бе настояла, че така е „справедливо“.

— Можем да редуваме седмиците, ако предпочиташ — предложи тя на Изи също като на клиент, на когото се опитва да угоди.

— Не искам вие двамата да ме подмятате — заяви Изи и очите ѝ се напълниха със сълзи. Та те съсипваха живота ѝ. — И двамата сте напълно луди. Не мога да живея по този начин. Да не би аз да съм виновна, че не се обичате или че ти си имаш нова работа? Защо си го изкарвате на мен?

— Това се нарича съвместно попечителство — отвърна спокойно Катрин, докато се опитваше да не се поддаде на мъката в очите на дъщеря си. Тя никога не би поискала развод — вече се бе примирила със сегашния си живот. Когато обаче каза на Джеф за новата си работа, той пожела да се разделят. Замисли се и прецени, че съпругът ѝ има основание, а пък Изи бе достатъчно голяма и трябваше да прояви разбиране.

— Аз да не би да съм някоя мебел, която да си подхвърляте по два пъти в седмицата?

— Ще свикнеш. Може дори да откриеш, че този живот има предимства. Намерих си чудесен апартамент в центъра, съвсем близо до офиса, в сграда с басейн.

— Не искам басейн. Имам нужда от майка и баща, от дом. Не можете ли да се разберете, да измислите нещо? — В мига, в който зададе въпроса, те поклатиха глави.

— И двамата заслужаваме по-добър живот. Бракът ни отдавна не върви — призна с тъга Джеф. — Знаем, че ти е трудно.

— След една година, когато навършиш четиринайсет, ще кажеш на съдията какво искаш. Сега обаче зависи от нас двамата с баща ти да решим кой е най-подходящият вариант — обясни отново Катрин.

— Подходящ за кого? Има ли някакво значение какво мисля? — И двамата я гледаха недоумяващо и не знаеха какво да направят. — Според мен съвместното попечителство е пълна гадост, също като вас — рече Изи, хукна към стаята си и тръшна вратата. Позвъни на Габи и избухна в сълзи, докато ѝ разказваше какво се е случило. Габи не можа

да повярва и ѝ предложи да остава у тях винаги когато иска. Изи обаче не искаше да остава у Габи, искаше свой дом. След това се обади на Шон и Анди и двамата проявиха съчувствие.

Тя плака цяла нощ в леглото си, а на следващата сутрин, на закуска, баща ѝ обеща да се постараят да улеснят живота ѝ.

— Можеш да оставаш по една седмица при всеки от нас или по две седмици, може би по месец. Можеш да останеш тук за постоянно, но трябва да виждаш и майка си.

— Защо? Тя и без това ще пътува през повечето време. Защо вие двамата не се редувате, а аз да съм тук през всичкото време? Чувала съм, че някои родители правят точно така.

— Ще ни бъде крайно неудобно — отвърна нещастно Джеф. Не му беше никак приятно на какво подлагат Изи, но бракът им бе приключил преди много години. Той ходеше на групова терапия от една година насам и нямаше никакво желание да търпи това подобие на брак, при това с жена, която не го обича, която и той не обича. Лошото бе, че Изи се оказа невинна жертва.

— Затова трябва аз да търпя неудобствата — натякна тя е горчивина и разрови корнфлейкса си е лъжицата. След това го погледна нещастно. — Да не си посмял да ме виниш, ако се проваля в училище. Не мога да изкарвам добри оценки, като се местя по три пъти в седмицата, защото вие с мама не се понасяте. В мига, в който навърша четиринайсет, ще кажа на съдията, че не искам да ме подмятате, затова започвайте да мислите още отсега за друго разрешение.

— Ще се постараем — отвърна тъжно баща ѝ, въпреки че все още не бе измислил нищо. След малко чу как вратата се хлопна, когато Изи тръгна на училище.

Единственото, което ѝ донесе утеха в този ден, както и през следващите дълги месеци, бяха приятелите ѝ. Прекарваше колкото е възможно повече време в дома на семейство О'Хара, окриляна и приласкана от Кони; от време на време оставаше у Габи и това също ѝ помагаше. Джуди беше мила жена и открай време обичаше Изи, съчувстваше ѝ след развода на техните. Габи и Мишел също ѝ съчувстваха, подкрепяха я, както и останалите ѝ приятели.

Измислицата на Катрин за редуването така и не се получи. Тя беше в командировка почти всеки път, когато Изи трябваше да остане

при нея, и накрая се отказаха от плана тя да се прехвърля ту при единия, ту при другия от родителите си като топка за тенис. Вместо това живееше при баща си и от време на време, някой уикенд, спеше при майка си. Катрин я водеше на вечеря и ѝ позволяваше да води Габи на плувния басейн. Понякога минаваше по цял месец, без Изи да я види, друг път дори повече, но дори когато я виждаше, Изи знаеше, че майка ѝ не мисли за нея. Затова трябваше да се примири с баща си, който я обичаше, и с четиримата си страхотни приятели. Оставаше ѝ и Кони О'Хара, която ѝ беше като любяща леля. Благодарение на всички тези изключителни хора около нея, Изи беше щастлива.

4.

Първото голямо събитие през втората им година в гимназията беше, че Били и Габи „го направиха“ в уикенда преди Деня на благодарността. На следващия ден тя довери на Изи, а на последващия и на майка си. Увери Джуди, че са използвали презерватив, а пред Изи призна, че не било чак толкова велико, колкото се бе надявала. Били беше свършил като заря на Четвърти юли, доста побързо, отколкото бяха очаквали, нея я боля, при това много. И двамата бяха девствени, но най-хубавото бе нежността между тях. „Излизаха“ от две години, никога не си бяха изневерявали, дори не бяха поглеждали настрани. Бяха луди един за друг, а Габи заяви, че откакто са го „направили“, връзката им е станала по-силна. Майка ѝ се държа чудесно, когато разбра. Джуди се тревожеше за отговорността, която бяха поели, но бе благодарна, че Габи е била откровена с нея, защото така знаеше какво се случва в живота на дъщеря ѝ.

В края на уикенда всички от Великолепната петорка, както Кони продължаваше да ги нарича, знаеха какво е станало. Били не се похвали, но нещо в близостта им, когато бяха един до друг, в погледите, които намекваха за споделена тайна, подсказа на останалите какво се е случило.

Изи все още беше на мнение, че двамата са твърде млади, за да правят секс, но Габи и Били бяха напълно убедени, че се обичат и са готови да поемат отговорностите, свързани с тази стъпка. Той трябваше да се грижи за презервативите, а Габи сподели с майка си, че ще започне да пие противозачатъчни, за да не забременее. Успяха да го направят още два пъти в дома на Били, докато майка му беше навън, баща му на работа, а Брайън на училище. Имаха свободен час, който съчетаха с обедната почивка, и този втори път беше по-хубаво, а третият път се оказа, че е направо страхотно. Бяха доволни, че най-сетне сексът се бе превърнал в част от връзката им.

Джуди заведе Габи в „Планирана бременност“ точно преди Деня на благодарността и оттам ѝ изписаха противозачатъчни. Останалите

неочаквано се почувстваха недорасли, изключени. Те нямаха гаджета. Анди учеше по цял ден, Шон беше мълчалив, не беше едър като Били и вечно се оплакваше, че момичетата дори не го поглеждат. През последните две години Изи пък се опитваше да преживее развода на родителите си. Почти не виждаше майка си, въпреки че Катрин редовно ѝ звънеше от различни градове, за да я попита как е, понякога двете успяваха да прекарат уикенда заедно, но това се случваше рядко. В някои отношения Изи усещаше липсата ѝ. Струваше ѝ се странно, че вече няма майка у дома, че почти не я вижда. Понякога това я натъжаваше. Джеф се стараяше да компенсира безразличието и отсъствието на Катрин. Но понякога майка ѝ много ѝ липсваше, въпреки че не можеше да разчита на нея и преди развода.

Джеф все още не се беше запознал с жена, на която да държи достатъчно, макар че бе започнал да излиза по срещи от около година. Когато водеше жена у дома, му се налагаше да търпи острите коментари на Изи, която обикновено се оказваше права. Все още нямаше желание да се жени повторно, въпреки че много му се искаше да открие жена, която обича достатъчно, с която да заживее, особено след две години, когато Изи замине да учи в колеж. Даваше си сметка, че тогава ще бъде безкрайно самотен, защото бе сигурен, че тя няма да остане в Сан Франциско. Изи искаше да види света, дори и след това да се върне в града. Джеф беше наясно, че без нея няма да има личен живот. Всичко се въртеше около дъщеря му.

През последните няколко месеца той излизаше със своя колежка, която харесваше, дори я бе довел на вечеря у дома и я запозна с Изи. Изи веднага я намрази. По това време той беше на петдесет и три, а младата адвокатка, с която излизаше, беше в началото на трийсетте и Изи изтъкна този факт още на следващия ден, като не пропусна да отбележи, че жената е твърде млада за него. Той я погледна смутено. И на него му беше минала същата мисъл, но се чувства неловко, щом я чу от устата на петнайсетгодишната си дъщеря, която бе по-близо до възрастта на любовницата му, отколкото до неговата. Проблемът бе, че жените на неговата възраст не му харесваха.

— Нямам намерение да се женя за нея — заяви той пред Изи.

— Продължавай в този дух — отвърна остро Изи. — Освен това тя не е умна като теб.

— Защо реши така? — стреснато попита той.

— Непрекъснато пита какво означава това или онова, все неща, с които би трябвало да е наясно, след като е адвокат. Или се преструва на глупачка, или наистина е глупава. И в единия, и в другия случай заслужаваш нещо по-добро — рече Изи, докато изплакваше чиниите от закуската, за да ги пъхне в съдомиялната. Сега вече тя беше жената в къщата и поддържаше зрели и приятелски отношения с баща си.

— Няма да намеря умна като майка ти — заяви открито той. — Не съм сигурен, че и аз съм на нивото ѝ. Най-вероятно не съм. — *Нито пък съм толкова студен*, помисли си той, но предпочете да премълчи. — Не съм сигурен, че ми трябва гений, а и не искам да имам гений до себе си. Нуждая се от приятна, приятелски настроена жена — рече той и Изи го погледна от другия край на кухнята.

— Трябва ти умна жена, татко. От някоя тъпачка ще се отегчиш за нула време! — Майка ѝ също излизаше с мъж, изпълнителния директор на фирмата, в която работеше. Човекът бе разведен от съвсем скоро. Изи все още не се беше запознала с него, но Катрин ѝ беше казала за връзката си. През двете години, откакто родителите ѝ се разведоха, Изи бе станала значително по-мъдра, отколкото човек би предположил.

Нямаха планове за Деня на благодарността, затова Джеф прие поканата на една от колежките си във фондацията, приятна разведена жена с две деца, приблизително на същата възраст като Изи. Жената беше поканила още дванайсет човека. Щяха да прекарат един приятен и неангажиращ ден. Катрин беше в Ню Йорк по работа и щеше да прекара празника у приятели, които живееха там.

Семейство О'Хара щяха да поканят роднини и приятели и тази година имаха много неща, за които да благодарят. Кевин се беше справил добре в клиниката и се бе върнал като момчето, което те открай време се надяваха да бъде. Беше на дваайсет и две, записа се в Сити Колидж, изкарваше добри оценки и се надяваше същата година да завърши. За родителите му това бе огромно облекчение, освен това двете момчета се разбираха добре. Кевин се беше извинил на Шон по време на сеанс по семейна терапия в Аризона, задето е бил толкова ужасен брат. Когато се прибра у дома, беше различен човек.

Анди и родителите му щяха да заминат на гости на роднини на майка му в Южна Каролина. Джуди и Адам щяха да отидат в хотел „Феърмонт“ с Мишел, а Габи щеше да прекара Деня на благодарността

със семейство Нортън. Мерилин беше решила да направи семеен обяд за Лари, двете си момчета и Габи. Тя винаги приготвяше този обяд много вкусен, а Габи обеща да ѝ помогне.

Момичето отиде в дома на Били рано, за да помогне на Мерилин. Беше взела най-хубавата ленена покривка и двамата с Били сложиха масата заедно. Подредиха най-хубавия сервиз на Мерилин, сложиха и кристални чаши, а пуйката ухаеше божествено. Щяха да седнат на масата в шест. Лари беше отишъл у приятели, за да гледа мач, но бе обещал да се прибере навреме за вечеря. В шест обаче него все още го нямаше, не се обади и на мобилния си, когато Мерилин му звънна. Чакаха го до седем. Пуйката вече изсъхваше, а Мерилин не скри колко е разстроена.

Седнаха да вечерят в седем и трийсет, час и половина по-късно от предвиденото. Бисквитите бяха леко прегорели, плънката на пуйката беше засъхнала. Никой не спомена отсъствието на Лари, Мерилин сервира тиквен пай и пай от ябълки за десерт с домашно направен ванилов сладолед. След като станаха от масата, момчетата и Габи ѝ помогнаха да разтреби. В десет и половина бяха приключили и Габи се престори, че не забелязва сълзите на Мерилин, докато тя се качваше на горния етаж. Тъкмо тогава Лари се прибра и се опита да се държи така, сякаш нищо не се е случило. Децата се изпокриха като мишлета, отидоха в стаята за игри в мазето и си пуснаха филм.

Мерилин се обърна и погледна съпруга си от стълбите. Гласът ѝ беше спокоен, но очите ѝ блестяха. На него му личеше, че е пил през целия ден.

— Къде беше? — Цяла вечер се бе притеснявала за него.

— Вечерях с приятел — отвърна той, сякаш беше най-обикновен ден, а не Денят на благодарността. Само че не успя да заблуди никого.

— Пропусна вечерята на Деня на благодарността — натърти Мерилин, когато погледите им се срещнаха.

— Извинявай, имах си друга работа — рече остро той и профуча покрай нея по стълбите. Тя усети мириса на алкохол и забеляза червилото по яката му. Червеното петно сякаш я зашлеви през лицето.

— Отвратителен си — успя да изрече Мерилин и в същия момент Лари я сграбчи за ръката и я дръпна към себе си.

— Пет пари не давам какво мислиш — сопна се той, след това я блъсна настрана. Тя едва не падна по стълбите, но успя да запази

равновесие и стисна перилата.

— Трябваше ли да го правиш и тази вечер? — попита и тръгна след него към спалнята им. В първия момент той ѝ се стори объркан и тя едва сега разбра колко е пиян. Съпругът ѝ пресече с олюляване стаята и седна на леглото. Беше прекарал целия ден с друга жена.

— Ще го правя, когато ми скимне. И без това не давам пет пари за Деня на благодарността. Нито пък за теб — добави той нарочно и тя остана доволна, че момчетата не могат да го чуят. Докато го наблюдаваше, се запита защо е останала с него толкова дълго, защо е търпяла обидите му, униженията, пиянството, разочарованията ѝ болката от подозренията, че ѝ изневерява непрекъснато. Каза си, че го е направила заради момчетата, но сега вече не беше толкова сигурна. Може би просто се страхуваше да остане сама или да изгуби съпруга, когото не обичаше от много години. У Лари нямаше нищо, което да обича, а и беше напълно сигурна, че той не я обича.

— Заминавай там, където си прекарал целия ден. Не те искам около децата, докато си в подобно състояние — заяви спокойно тя.

— Какви ги плещиш? — Той не ѝ обърна никакво внимание и се отпусна на леглото. Мерилин веднага се сети, че стаята се върти пред погледа му, но това никак не я интересуваше.

— Напусни веднага — нареди му, изправи се над него и го погледна. Той замахна към нея, но тя се отдръпна. — Ако не станеш и не се махнеш веднага, ще се обадя в полицията.

— Ще се обадиш друг път! Я да млъкваш. Искам да спя. — Тя вдигна слушалката и започна да набира 911. Нямаше да се обади, само искаше той да си помисли, че ще го направи. Лари скочи от леглото като светкавица, изтръгна телефона от ръцете ѝ и го запокити в стената, после я зашлеви с опакото на ръката си, преди тя да успее да се отдръпне. По бузата ѝ се стече тънка струйка кръв.

— Махай се, Лари. Махай се веднага! — Нещо в изражението ѝ му подсказа, че говори напълно сериозно. Той грабна сакото си от леглото и излезе от спалнята, забърза по стълбите и няколко минути по-късно входната врата се хлопна. Тя трепереше цялата, докато затваряше тихо вратата на спалнята, да не би децата да я видят, когато се качат на горния етаж. Седна на леглото и избухна в сълзи. Всичко беше приключило, както трябваше да стане още преди години.

На следващата сутрин позвъни на Лари, преди той да се прибере вкъщи, и му каза повече да не се връща.

— Можеш да си събереш багажа следващата седмица. Днес ще сменя ключалките. Искам развод. — Говореше напълно безцеремонно и студено.

— Снощи ме вбеси. Не трябваше да го правиш. — Беше я обвинявал десетки пъти досега, когато я удряше, унижаваше, флиртуваше с други жени или се прибираше толкова пиян, че едва стоеше на краката си. Тя се бе примирявала. Никога не биваше да позволява момчетата да виждат как той се държи с нея, а освен това подозираше, че ѝ изневерява от години.

— Приключих с теб, Лари. Ще подам документи за развод.

— Ти луда ли си? — Той се опита да омаловажи проблема. — Ще се прибера след два часа.

— Ще повикам полиция, ако посмееш да доближиш къщата. Сериозно говоря. — Лари усети по гласа ѝ, че не се шегува. Тя затвори.

Когато чу, че момчетата се размърдаха, Мерилин слезе на долния етаж, за да им направи закуска. Вече бе повикала ключар и той смени всички ключалки за по-малко от половин час. Помоли майстора да направи допълнителни ключове за момчетата. Подаде им новите, след като им поднесе закуската, после седна на масата в кухнята с тях.

— Няма да давате тези ключове на баща си, когато го видите. Ще се развеждаме. — Нито един от двамата не остана изненадан, когато тя им съобщи новината. Били ѝ се стори натъжен, а по лицето на Брайън се изписа облекчение. Баща му го пренебрегваше от години единствено защото той отказваше да спортува активно.

— Защото не се прибра снощи ли? — попита я тихо Били. — Може да е бил с важен клиент. — Той винаги търсеше извинения за баща си. Беше невероятно предан.

— И тримата знаем причините. Всичко е заради пиенето му, другите жени, начинът, по който се отнася към нас двамата с Брайън, дори понякога с теб — добави Мерилин и погледна Били. — Надявам се да се справи най-сетне с пиенето, но независимо дали ще вземе мерки или не, аз приключих с него. — Мерилин бе изтърпяла твърде много години на унижения и обади. Самата тя му беше позволила да постъпва така с нея, но вече не издържаше. Шамарът предишната

вечер бе последната капка. — Не искам да стъпва повече в тази къща. Ще можете да му ходите на гости, когато си намери ново жилище.

— Аз трябва ли да ходя? — попита Брайън и тя поклати глава.

— Не можеш да го изхвърлиш просто така, мамо — рече почти разплакал Били. — Този дом е и негов. Той няма къде другаде да отиде.

— Може да си позволи да се настани в хотел. — След тези думи тя се обърна към него и Били забеляза тънката следа по бузата ѝ и синината, която я заобикаляше, и разбра, че баща му е прекалил. Стана от масата и се качи в стаята си. Вместо на Габи позвъни на Изи и тя разбра, че нещо не е наред, още щом чу гласа му.

— Добре ли си? — побърза да го попита и той се разплака.

— Изглежда татко е ударил мама снощи. Случвало се е и преди. Не се прибра за вечерята за Деня на благодарността. Двамата ще се развеждат. Сега ще имам същите проблеми като теб — рече той и гласът му прозвуча като на уплашено дете. Само че никой от родителите на Изи не бе удрял другия. Те просто не се обичаха повече, така че всичко бе съвсем просто и ясно. Изи обаче знаеше, че никой не понася бащата на Били, че той е простак, пияница, че се държи гадно дори с Били, който плачеше заради него. — Какво ще стане? — Той беше уплашен и имаше чувството, че цялата отговорност е негова. Беше единственият защитник на баща си.

— Ще бъде значително по-добре — увери го Изи. — Майка ти ще бъде по-щастлива и няма да се нервира и притеснява. За Брайън също ще бъде по-добре. — Тя беше виждала колко грубо се държи господин Нортън с по-малкия си син. — С теб всичко ще бъде наред. Честна дума. За мен поне сега вече всичко е по-добре. Трябваше ми известно време, докато свикна, че мама не живее с нас, но тя и без това често отсъстваше. Същата работа като с баща ти. Той вечно е с клиенти или приятели и се наливат. Сам си ми казвал, че е така. — Тя усети, че Били се успокоява, докато му говори.

— Не мога да си представя, че вече няма да е тук — рече тъжно той. Никак не му беше приятно, че родителите му се развеждат, но и едва търпеше отношението на Лари към Мерилин, а тя бе нещастна от години. Разбра, че е настъпил краят на преструвките.

— Да, известно време ще ти е кофти — съгласи се с него Изи, защото нямаше никакъв смисъл да го лъже, — но след това нещата ще

се уталожат. — Той мълча дълго, после поговориха още няколко минути. Изи му съчувстваше и го ободри, както винаги. За останалите тя беше най-умната и най-мъдрата, човекът, на когото можеха да разчитат за опора и емоционална подкрепа. Започна се още от първия ден в детската градина, когато им направи обяд, за да се поотпуснат. Изи бе готова да помогне на всеки от тях, в случай че изникнат проблеми. Когато най-сетне затвориха, Били изглеждаше и се чувстваше по-добре. Имаше още много за казване, тревожеха го куп неща. Единственото, което знаеше със сигурност в този момент, беше, че е искрено благодарен, защото има такива прекрасни приятели. Едва ли щеше да преживее трудностите без тяхната помощ и подкрепа. Те бяха най-ценният дар.

Когато видя майка си малко по-късно, тя също изглеждаше по-добре, а Брайън слезе на долния етаж с усмивка. Били се запита дали Изи не е била права. След това отиде да се види с Габи и да ѝ каже новината. Тя никак не се изненада. Двамата си говориха до малките часове на нощта.

5.

Година по-късно, когато Великолепната петорка започна първата си година в гимназията, Брайън и Били бяха вече самостоятелни деца, които се прибираха в празен дом, но пък вече бяха достатъчно големи, за да се справят. Били беше на шестнайсет и се грижеше за Брайън, който беше единайсетгодишен. Обикновено Били имаше тренировка по футбол след часовете и тогава Брайън оставаше, за да го гледа. Много обичаше да следи как големият му брат, звезда, куотърбек, играе. Габи също идваше да го гледа. Двамата все още бяха единствената истинска двойка в училището, но се отнасяха отговорно към връзката си и дори учителите бяха трогнати от предаността, която проявяваха един към друг. Габи много помогна на Били да преодолее болката около развода, както и останалите му приятели. Изи го съветваше по всички въпроси, свързани с развода, тъй като бе преживяла същото. Единственото, за което тя не беше подготвена, защото не го бе преживяла, беше, че майка му започна да излиза на срещи веднага след развода. Били беше много разстроен. Баща му пък излизаше с цели орди млади момичета, повечето само няколко години по-големи от Били. Лари не криеше, че спи с всяка мацка с готино тяло, до която успее да се добере. Всъщност той се перчеше пред всеки, който се примиреше да слуша хвалбите му, дори пред сина си, а пиеше дори повече, отколкото преди. Напълно беше изгубил контрол и Били се тревожеше за него.

Мерилин си беше намерила работа почти веднага и сега продаваше жилища и търговски обекти. Беше издържала изпит и се справяше блестящо в голямата фирма, изучи тънкостите на занаята, изглежда имаше усет, освен това ѝ беше изключително приятно. При развода получи къщата, а след седемнайсет години брак Лари трябваше да ѝ плаща издръжка и въпреки че се оплакваше заради това пред Били, той можеше спокойно да си го позволи. Целият живот на Мерилин се беше обърнал наопаки. Разводът приключи за шест месеца и почти веднага след това тя се запозна с Джак Елисън,

представителен мъж в края на четирийсетте, чиито две момчета живееха в Чикаго. Беше собственик на известен ресторант в центъра, където хора от бизнеса често се срещаха на обяд или вечеря. Заведението не беше нито шик, нито изискано, но винаги беше пълно. Предишната година той бе отворил втори не по-малко успешен ресторант в долината Напа.

Джак се държеше мило с момчетата ѝ, а тя беше луда по него. Брайън не можеше да се нарадва на вниманието и приятното отношение от страна на приятеля на майка си и дори Били призна, макар и с неудоволствие, че той е готин пич, но все пак се чувстваше длъжен да го мрази единствено за да остане предан на баща си. Той прекарваше колкото е възможно по-малко време с Джак и майка си и колкото можеше повече с Габи. Лари почти не намираще време да се вижда с него, беше винаги зает, а за Брайън дори не полагаше усилие. Просто се забавляваше твърде много. През уикендите, когато не работеше в ресторанта в града, Джак водеше Мерилин и Брайън в ранчото си в Напа, за да наглежда нещата там. Понякога ги извеждаше с яхтата си, която Брайън обожаваше. За него Джак бе герой. Мерилин пък се чувстваше истински щастлива за пръв път от много години насам. Призна пред Кони, че според нея в живота ѝ се е случило чудо. Единственият, който се опъваше, беше Били, но тя бе убедена, че с течение на времето той ще свикне с Джак. Никой не можеше да устои на непрестореното мило отношение на Джак.

Най-големият проблем, с който Били се сблъска през първата година, освен гаджето на майка си и изчезването на Лари от живота му, беше, че оценките му се понижиха от преживяното и съветникът му го предупреди, че с подобен успех никога няма да получи футболна стипендия. Той нямаше представа какво да направи, а годината бе особено важна за приемането му в колеж и получаването на стипендия, което беше целта му. Годината беше вълнуваща и от различни колежи бяха идвали да гледат играта му. Университетите на Флорида, Алабама, Тенеси, Луизианският държавен, Университетът на Южна Калифорния и „Нотр Дам“ се интересуваха от Били и всеки настояваше той да приеме неговото предложение. Лари беше качил видеоклипове на най-добрите му мачове в интернет и те ги бяха гледали. Но съветникът му каза, че няма никакъв шанс да го приемат с толкова нисък среден

успех. За Били бе жизненоважно да изкара добри оценки, за да го приемат в някой от проявилите интерес колежи.

Мерилин нае частен учител, но така всичко стана още по-сложно. Един ден през обедната почивка Били се оплака на Изи.

— Татко ще ме убие, ако не играя футбол в колежа — призна мрачно той. Габи се бе опитала да му помогне с някои предмети, но и нейните оценки не бяха блестящи. Тя не беше отличничка и нямаше желание да учи в колеж. Единственото ѝ желание беше веднага след дипломирането да замине за Лос Анджелис и да стане актриса. Това беше мечтата ѝ още от първи клас, а сега от осъществяването ѝ я делеше само една година. Така и не можа да помогне на Били.

— Ти искаш ли да играеш футбол в колежа? — попита го сериозно Изи и той се опули, щом чу въпроса. — Да не би да го правиш заради баща си? — Майка ѝ настояваше тя да запише право, ала Изи нямаше абсолютно никакво желание. Възхищаваше се на благотворителната дейност, на която се беше отдал баща ѝ, но си даваше сметка, че не е за нея. Нямаше никаква представа с какво иска да се занимава. Замисли се дали да не стане учителка, или да завърши психология, може би да учи за медицинска сестра или да постъпи в Корпуса на мира. Обичаше да се грижи за хората, но все още не знаеше по какъв начин да го направи. Харесваше ѝ онова, което Кони О'Хара върши като съпруга и майка. Тя беше пример за Изи, а навремето беше работила като учителка. Изи обаче знаеше, че майка ѝ ще се ядоса, ако не си избере по-бляскава кариера. Желанието на Катрин беше да постъпи в колеж от Бръшляновата лига, но Изи не искаше да ходи там, въпреки че оценките ѝ бяха достатъчно високи, за да я приемат. Предпочиташе да остане в Калифорния, а баща ѝ каза да прави каквото намери за добре. Той я увери, че не е длъжна да ходи в „Харвард“ или „Йейл“, за да има добро образование, което ѝ даде глътка свобода, въпреки че майка ѝ настояваше за друго.

— Разбира се, че искам да играя футбол — настоя решително Били. — Открай време го искам. Какво друго да правя? Онези колежи ми предлагат страхотни условия. — А и знаеше, че баща му очаква тъкмо това, и не искаше да го разочарова.

— Тогава ще трябва да ти помогнем — заяви решително Изи. Тя беше добре организирана, учеше сериозно и изкарваше добри оценки. Силата ѝ беше в английския и историята, а Анди беше най-добрият в

точните науки, така че двамата можеха да помогнат на Били да си повиши успеха, стига да положи повече усилия. Той ги увери, че е готов. Беше готов на всичко, стига да влезе в добър колеж, където да играе футбол.

Направиха му учебна програма. Анди му помагаше в свободните часове през обедната почивка — чакаха се в библиотеката всеки ден. Изи пък работеше с него след часовете. Двамата му приятели останаха плътно до него до края на годината, помагаха му с доклади, подготвяха го за изпити и тестове, раздробяваха учебния материал на разбираеми порции, които той осмисляше и научаваше, и в края на втория срок Били беше сред добрите ученици с петици по почти всеки предмет, а понякога дори изкарваше по някоя шестица на тест по точните науки, благодарение на Анди. Те извършиха истински подвиг, а Били постигна необходимото, за да получи желаната стипендия. Това бе огромна победа за тримата. Шон също се включи и му помогна с испанския, тъй като говореше езика свободно. В края на учебната година съветникът на Били не можеше да повярва колко много е постигнало момчето. Нямаше никаква представа как е успял. Мерилин пък не можеше да си намери място от радост. Били щеше да успее да осъществи мечтата си. Тя също. През юни Джак Елисън ѝ бе предложил брак и тя беше приела.

Двамата не искаха да чакат, затова се разбраха да се оженят през август в ранчото му в Напа. Каза на момчетата на сутринта, след като прие предложението. Искаше те да са първите, които научават. Брайън беше във възторг, защото обичаше Джак повече от собствения си баща. Били пък остана пиян цели два дена. Каза на майка си, че има разстройство, но Изи, Габи и останалите знаеха, че е разстроен от новината. Беше напълно сломен. За пръв път осъзна, че родителите му няма да се съберат, че баща му няма да престане да се налива, а дори да престанеше, Мерилин не искаше да има нищо общо с него. Тя щеше да се омъжи за Джак.

Това лято детството на Били си отиде завинаги. Той беше толкова нещастен, задето майка му се омъжва повторно, че започна да пие тайно, а когато беше сам, пушеше марихуана. Никой нямаше представа какво прави, нито дори подозираше. Прикриваше се умело. На сватбата на майка си се напи така безпаметно, че припадна и се наложи Шон и Анди да го занесат в стаята му с помощта на Изи и Габи.

Всички решиха, че е единичен случай. Мерилин беше толкова щастлива и развълнувана, че дори не забеляза, че го няма, когато режеха тортата. Партито продължи до четири сутринта и тя призна пред Кони, че никога не е била по-щастлива в живота си.

— Къде е Били? — обърна се Кони към Шон по-късно, когато забеляза, че разговаря с Изи на една празна маса, отдалечена от дансинга, подредена специално за случая. Ресторантът на Джек в Напа беше осигурил храната за събитието и имаше невероятни вкусоти.

— Не знам, мамо — рече уклончиво Шон и погледна Изи, партньорката си в престъплението. — Може да се е уморил и да си е легнал. — Не й каза, че Били беше припаднал преди часове и лежеше в безсъзнание в стаята си.

Кони и Майк танцуваха много тази нощ. Сватбата беше прекрасна, всички се предадоха на романтиката, след като видяха колко са щастливи младоженците. Мерилин довери на Кони, че двамата искат бебе. Тя беше на четирийсет и две и бе убедена, че все още може да роди. Имаха намерение да започнат веднага с опитите. Кони се боеше, че на Били няма да му бъде никак приятно, но докато бебето се роди, той щеше да завършва колеж, а Мерилин имаше право да води живота, който искаше — беше търпяла Лари прекалено дълго. А пък Джек се държеше чудесно с нея. Той беше разумен човек, с лек характер, обожаваше и нея, и момчетата. Неговите синове също присъстваха на сватбата и се оказаха добри деца.

Джек много допадна на семейство О'Хара и им беше приятно да се събират с него и Мерилин. Родителите на Габи, Джуди и Адам, също присъстваха на сватбата, бяха довели и Мишел, която изглеждаше неестествено слаба, но пък беше изключително красива. Много приличаше на по-голямата си сестра, Габи, но беше по-бледа, по-дребна и не чак толкова жизнерадостна.

Родителите на Адам бяха отказали, защото и двамата бяха на работа. Майка му беше дежурна, а баща му бе заминал за Лос Анджелис, където подготвяше телевизионно предаване, с което да рекламира новата си книга. Анди беше дошъл със семейство О'Хара. А пък Джеф Уолъс, бащата на Изи, пристигна с новата жена, с която излизаше и която, както знаеше Кони, Изи не понасяше. Нито едно от децата нямаше желание да промени живота си, те искаха всичко да си остане същото, макар да беше невъзможно. Вече две двойки родители

се бяха развели и никой нямаше представа какви други промени им е подготвил животът. Децата също се променяха. След още една година всички щяха да заминат да учат в колеж.

Единственото, за което бяха единодушни, беше, че не харесваха Лари, докато Джак намираха за очарователен. За разлика от Лари, Джак се отнасяше с Мерилин като с кралица.

В деня след сватбата бе организирана късна закуска в ресторанта в Йонтвил в долината Напа. Всичките им добри приятели дойдоха да ги изпратят, когато потеглиха на меден месец. Джак беше решил да заведе Мерилин в Европа. Първата им спирка щеше да бъде Париж, а за Италия беше избрал лодка. Покани и момчетата да дойдат, но Брайън страдаше от морска болест, а Били нямаше желание да пътува с тях, затова и двамата щяха да останат при семейство О'Хара, а собствените му синове щяха да се върнат в Чикаго при майка си.

След късната закуска младоженците заминаха и всички се върнаха в града. По пътя към вкъщи Брайън бърбеше оживено с Шон — не можеше да си намери място от щастие, тъй като пастрокът му го заливаше с внимание. Били обаче не каза почти нищо. Страдаше от ужасен махмурлук и не му беше до приказки. Кони реши, че просто е уморен, и той си легна в стаята на Шон веднага щом се прибраха.

Кони се усмихна вътрешно, когато си припомни онзи път, когато видя Мерилин в първия ден от детската градина. Не можеше да повярва, че тя иска още едно бебе и да започне всичко отначало. За нея подобна стъпка беше немислима. Двете с Мерилин бяха приятелки цели дванайсет години. Не беше за вярване, че времето бе отлетяло толкова бързо. Също толкова невероятно беше и че децата им — петимата най-добри приятели — почти завършваха училище. Дванайсетте години, откакто се запознаха в детската градина, бяха отминали неусетно.

6.

Мерилин и Джак се върнаха от медения си месец три седмици след сватбата. Вече бе средата на септември, Брайън започна седми клас, а на Великолепната петорка предстоеше дипломиране.

Мерилин заведе Кони на обяд, за да ѝ благодари, че се е грижила за момчетата по време на медения месец, а Кони я увери, че ѝ е било много приятно. За двамата с Майк бе истинско удоволствие да гледат момчетата, а Шон се радваше на компанията им.

— Къщата е така заредена с тестостерон покрай Майк, Кевин и Шон, че още две момчета не са никакъв проблем. Дори нямаше да знам какво да правя с едно момиче. — В този момент се замисли за сестрата на Габи, Мишел. — Обърна ли внимание на Мишел на сватбата? Тя е все по-слаба всеки път, когато я видя. Притеснявам се за нея. Много ми се иска да поговоря с Джуди, но не искам да я разстройвам. Тя обръща много внимание на Габи и не съм сигурна, че забелязва какво става. Струва ми се, че Мишел е анорексичка.

— Да, забелязах — призна Мерилин. — Тази мисъл ме измъчва от известно време. Питам се дали да спомена на Джуди, или просто да си гледам работата.

— Аз също. Но пък винаги съм била благодарна на хората, които са ми казвали, когато Кевин се е забърквал в неприятности. Понякога си прекалено навътре в нещата и не се усещаш или пък децата просто крият истината от теб.

— Знам. А той как е?

— Супер. Все още е в Сити Колидж. Лека-полека напредва. Догодина завършва. Отне повече време, отколкото се бяхме надявали, но оценките му са много високи и нито пие, нито се дрогира. В добра форма е... Това ми напомня... — започна сериозно тя. — Открих още бирени бутилки под леглото на Били. Според мен двамата с Шон са вилнели една нощ. Почти на осемнайсет са, въпреки това им натрих сол на главата. И двамата се извиниха, но трябваше да ти кажа. Струва ми се, че все още е кисел заради втория ти брак. Харесва Джак, но се

разкъсва между него и Лари. Иска да остане предан на баща си, същевременно се радва за теб. Джак е страхотен човек. Сто пъти по-добър е от Лари. — Това бе добре известно на Мерилин.

— Затова се омъжих за него — отвърна тя с бавна усмивка. Изглеждаше спокойна и щастлива и Кони се радваше за нея. — Струва ми се, че заради мисълта за Лари Били не се сближава с Джак. Брайън нямаше никаква връзка с баща си, затова веднага се сближи с него. На Били обаче му е много по-трудно. Ще му се отрази добре, когато замине в колеж догодина и се откъсне от баща си. Лари пропада. Просто не знам как успява да върти бизнеса си. — Все още печелеше добре, доколкото Кони знаеше, но пиеше повече от когато и да било и излизаше с момичета наполовина на възрастта му. Жалка работа. Тя добре знаеше, че на Били това му е безкрайно неприятно. Рядко му се случваше да критикува баща си, но понякога си позволяваше да направи някоя завоалирана забележка.

— Били твърди, че още не е избрал колеж — подхвърли любопитно Кони. Колежите с най-добрите футболни отбори се опитваха да го привлекат още от началото на гимназията, което бе много вълнуващо колкото за него, толкова и за Лари. — Каза, че все още се интересува от кариера в професионалния футбол, и определено притежава талант. Майк му обеща да присъстваме на всичките му важни мачове, независимо къде се провеждат. — Мерилин се усмихна на дългогодишната си вярна приятелка. Беше сигурна, че двамата ще присъстват на всички мачове на Били. Тримата с Джак и Брайън също. — Изглежда ще избере Университета на Южна Калифорния, за да е близо до Габи, а и колежът е добър. — Можеше да избира, а агентите от колежите правеха всичко по силите си да го накарат да приеме предложенията им.

— Джак се притеснява, че Били иска да играе професионален футбол единствено за да впечатли баща си — рече Мерилин. — Това е единственото, от което Лари се интересува, откакто той се роди. Джак се опита да го попита дали не го влече друга кариера. Били обаче дори не е и помислял за друго. А животът на професионалния спортист е тежък, кариерата му ще бъде кратка, с много напрежение, непрекъснати травми. Много добре разбирам защо Джак е загрижен.

— Вече ми се струва късно да накараш Били да промени намеренията си — рече Кони, — особено след като всички добри

колежи го ухажват. Кой би устоял на подобно нещо? А той обмисля този вариант прекалено дълго. Трябва да видиш как ще му потръгне в колежа, разбира се, и дали ще подпише с някой отбор, но Майк казва, че той притежава качествата на звезда куотърбек и ще направи страхотна кариера в Националната футболна лига. Късметлия е момчето ти. Истинска мечта.

— И Джак каза същото. Просто се пита дали ще бъде щастлив. — Въпросът бе напълно основателен и Мерилин беше доволна, че той го бе задал.

— Били иска така — прошепна Кони. — Очите му заблестяват винаги, когато говори за футбол. Същото е и при Шон, когато говори за силите на реда. — Били обаче имаше много по-голяма мечта, по-трудно осъществима, с много повече пречки. И двамата знаеха, че не всички от важните клиенти спортисти на Лари са щастливи хора, че някои водеха празен живот, особено след като кариерата им приключеше, или получаваха ужасни наранявания на терена. Рисковете бяха огромни и независимо колко добри пари получаваха футболистите, Мерилин знаеше много добре, че и в това отношение животът има неприятна страна, до която не искаше по-големият ѝ син да се докосва. А жребият бе хвърлен още по времето, когато беше малко момче, от собствения му баща. Лари просто искаше синът му да постигне неговите мечти. Но Мерилин знаеше, че вече е късно да промени нещата, не и след като най-известните колежи се опитваха да привлекат Били.

— Кажу как мина меденият месец — попита Кони, докато привършваха обяда. Това бе въпросът, който я вълнуваше най-живо, макар вече да бе научила отговора от щастливото спокойно лице на приятелката си.

— Фантастично! Париж е невероятен, а яхтата в Италия бе като извадена от холивудски филм. Джак е толкова мил. След яхтата прекарахме няколко дни в Рим, след това заминахме с кола за Флоренция. Върнахме се през Лондон. Невероятно пътуване. Той ме разглези безобразно. — Вторият ѝ съпруг беше преизпълнен с обич, развълнуван, че е влюбен в толкова добра жена, освен това обожаваше момчетата ѝ, както и тя неговите. Бяха създали съвършено семейство и макар че Били все още се дърпаше, те се надяваха този период скоро да отmine, момчето да се осъзнае и да си позволи да хареса и Джак, и

новото си семейство, без да се измъчва, че предава баща си. — Трябва да споделя една новина с момчетата, но не искам да избързвам. — Мерилин грейна, докато се доверяваше на Кони. Нямаше търпение да ѝ каже още откакто се прибра.

— Каква новина? — Кони я погледна подозрително, а Мерилин се усмихна широко. Щом видя изражението ѝ, Кони се досети.

— Бременна съм, едва в третата седмица, но вчера ходих при Хелън и тя каза, че всичко е наред. — Беше съвпадение, че когато нейният лекар се пенсионира след раждането на Брайън, тя стана пациентка на Хелън Уестън — майката на Анди — и двете жени много си допаднаха. Хелън беше блестящ лекар, много внимателна с пациентките си. Никак не се разтревожи, че Мерилин е забременяла на четирийсет и две, но я предупреди да изчака до дванайсетата седмица, преди да започне да съобщава, тъй като рискът от спонтанен аборт беше по-висок на нейната възраст. Според нея нямаше причина за притеснения и тя обясни, че напоследък имала и по-възрастни пациентки от Мерилин. — Следващата седмица трябва да отида на ултразвук, но според Хелън всичко е наред. Единственото, за което ме предупреди, освен риска от спонтанен аборт, е вероятността да съм забременяла с повече от едно. Джак ще бъде очарован, ако са момичета. Покрай четирите момчета много му се иска да е момиче. — Тя погледна Кони с грейнали очи и приятелката ѝ искрено се зарадва.

— Господи! Не съм и предполагала, че ще стане толкова бързо.

— Нито пък ние. Случило се е в Париж. Терминът ми е в седмицата, когато децата се дипломират през юни — обясни смутено тя и Кони се засмя високо.

— Значи ще приключиш престоя на Били в училище, както го започна, с раждане. Нали роди Брайън в първия учебен ден?

— И на мен ми мина същото през ума — отвърна угрижено Мерилин. — Според мен Брайън ще го приеме добре, защото обожава Джак, но Били ще се вкисне. — Тя наистина изглеждаше силно притеснена. — Той дори не е свикнал с мисълта, че двамата сме женени, а сега ще имаме и бебе. На нашата възраст обаче не искахме да губим време. Имам късмет, че забременях толкова бързо, без да ми се налага да пия хапчета за зачеване и без намесата на специалист. Джак е във възторг също като мен, но и двамата малко се притесняваме за Били.

— Той ще се справи — увери я Кони. — Страхотно дете е, освен това много те обича. А и два месеца след раждането заминава за колеж. Ще си има собствен живот. След колежа почти няма да се прибира, ако всичко върви както трябва. Щом Кевин се дипломира и си намери работа, ние също няма да го виждаме много. Ще имаш късмет, ако Били се връща за Деня на благодарността и за Коледа, особено ако започне да играе футбол в колежа. Бебето въпреки няма да го притеснява, но за вас двамата ще бъде страхотно. — Каза тези думи с нескрита носталгия. — И на мен ми се прииска да започна отново, особено след като Шон заминава в колеж догодина, Кевин ще е завършил, ще си е намерил работа и ще може сам да си плаща наема. Времето минава толкова невероятно бързо, просто не усещаш. Аз обаче съм три години по-голяма от теб и ми се струва, че на четирийсет и пет съм твърде стара, за да започна отново. Ще бъда на седемдесет, когато детето завършва колеж. Да не говорим, че Майк ще ме убие. Той има някакви романтични представи как ще ме преследва гол из къщата, след като момчетата заминат, чака от години да попътуваме. При мен просто няма да стане.

— И — аз мислех, че при мен няма да стане — отвърна Мерилин и се отпусна назад с блажена усмивка.

Мерилин имаше час за ултразвук следващата седмица и Джак отиде с нея. Нямаха търпение да видят бебето си за пръв път и да разберат дали е здраво, дали има силен сърдечен ритъм и дали се развива добре. Мерилин притаи дъх, Джак я държеше за ръка, докато тримата с лаборантката наблюдаваха екрана. Видяха как образът се появи, а лаборантката продължаваше да движи крайника по гела, размазан върху корема на Мерилин, и мълчеше. Усмихна се ведро и на двамата и заяви, че ще се върне след минутка, след това излезе от стаята, а Мерилин усети как очите ѝ се пълнят със сълзи и погледна Джак обзета от паника.

— Нещо не е наред — прошепна дрезгаво тя, когато погледнаха отново екрана, но така и не успяха да видят нищо. Образът приличаше на размазано сиво петно. Беше твърде рано, за да различат формата на бебето без обяснение, а лаборантката не каза нищо. По бузите на Мерилин се застичаха сълзи и Джак нежно погали огнената ѝ коса,

която обожаваше, наведе се и я целуна, макар да бе уплашен като нея. Държеше се стегнато, за да не се издаде. Беше чакал цял живот тази жена и я обичаше искрено. Не искаше да ѝ се случи нищо лошо, знаеше колко нещастна е била с Лари, колко лошо се е отнасял с нея първият ѝ съпруг и затова го мразеше, въпреки че никога не го бе казал пред синовете ѝ от уважение към отношенията с баща им, колкото и ограничени да бяха.

Джак стискаше ръката на Мерилин с широката диамантена халка, когато Хелън Уестън влезе в кабинета широко усмихната, и двамата си отдъхнаха облекчено. Мерилин я погледна колкото уплашено, толкова и обзета от нова надежда. Очевидно имаше нещо сериозно, след като лаборантката отиде да я повика, за да погледне ултразвука, но поне Хелън щеше да им каже какво става. Мерилин я харесваше много като акушер-гинеколог, двете бяха близки благодарение на приятелството на синовете си.

— Я да погледна — рече Хелън и се усмихна на двамата. Беше в бяла престилка, името ѝ бе избродирано на нея, а специалният стетоскоп, с който можеше да чуе сърдечния ритъм на бебето, стърчеше от джоба ѝ.

— Какво не е наред? — попита нещастно Мерилин, по бузите ѝ продължаваха да се стичат сълзи. Беше готова за най-лошото, може би за бебе с увреждания или пък вече го беше изгубила, без дори да разбере. Знаеше, че понякога това се случва в началото на бременността, че зародишът, който започва да се оформя, не успява да се развие добре и умира.

— Всичко е наред — отвърна спокойно Хелън. — Нося добри новини. — И се усмихна спокойно и на двамата и в този миг сълзите на Мерилин пресъхнаха, а тя стисна по-силно ръката на Джак. — Илейн просто искаше да е сигурна, а аз съм съгласна с мнението ѝ. Все още е твърде рано, но мисля, че новината е страхотна. Надявам се и вие да се зарадвате. — Тя се извърна от екрана и погледна и двамата с доволно изражение. Харесваше ги и искрено съжаляваше, че не успя да отиде на сватбата им. Тогава беше дежурна, а Робърт, познатият от телевизионния екран психиатър, бе заминал за Лос Анджелис, където имаше запис. — Май ще празнуваме двоен рожден ден. Ще си имате близнаци — рече тя. Мерилин отново избухна в сълзи и прегърна облекчено Джак през врата. Хлипаше открито, в неговите очи също

блестяха сълзи, когато вдигна поглед към Хелън. И за двамата новината беше невероятна. Бяха си говорили, че им се иска да имат време да си отгледат две деца, не само едно, но четирийсет и две годишната Мерилин мислеше, че няма да имат късмет за още едно. Беше възможно, но малко вероятно, а ето че сега желанието им се беше сбъднало.

Две бебета, близнаци, освен четирите деца, които имаха от първите си бракове.

— Сигурна ли сте? — Джак я погледна доволно.

— Да — грейна Хелън. — Затова Илейн ме повика, за да погледна.

— Дали няма още едно? — попита с надежда Мерилин и Хелън се разсмя.

— Не ставай алчна. И две ще ни създадат предостатъчно работа. Накрая може да се окаже, че трябва да пазиш леглото непрекъснато, ако бебетата са твърде големи. Досега не си имала преждевременно раждане, и двете ти момчета са били доста едри, така че ще успееш да износиш близнаците до термина без проблем, но вече си малко по-стара, отколкото с Брайън, така че ще трябва непрекъснато да следим състоянието ти. Едва ли ще има проблеми. Ти си здрава, би трябвало и бебетата да са добре. Момчетата знаят ли вече, че си бременна?

— Предпочитам да изчакаме, докато сме сигурни, че всичко е наред — рече Мерилин, замаяна от новината. Не бе пуснала ръката на Джак, откакто легна за прегледа.

— Тогава изчакай още няколко седмици. След като си бременна с близнаци, ще ти е трудно да скриеш новината до дванайсетата седмица. Много скоро ще започне да ти личи. Изчакай дотогава. — Джак и Мерилин се съгласиха. Хелън даде на Мерилин още витамини, списъци със забранени и препоръчителни неща за периода на бременността, а също и книга за раждането на близнаци и какво да очаква през първите месеци.

Двайсет минути по-късно бяха в колата на Джак на път за вкъщи. Той я нацелува страстно в мига, в който излязоха от кабинета на лекарката, и ѝ каза колко много я обича. И двамата бяха страшно развълнувани, щеше да им бъде безкрайно трудно да не кажат на никого, но им се струваше по-разумно да изчакат. Мерилин все още се притесняваше да съобщи на момчетата. Беше почти сигурна, че

Брайън ще се зарадва за бебето, дори за близнаците, но се тревожеше за Били, който си имаше предостатъчно грижи в момента — трябваше да изкарва добри оценки, да реши в кой колеж да постъпи. Това бе повратен момент в живота им, тя не искаше да усложнява нещата, нито пък да разстройва детето си. По пътя към дома Джак я успокои и тя позвъни на Кони още щом влязоха в къщата и ѝ каза за близнаците. Приятелката ѝ се развълнува не по-малко от нея.

— Мили боже! Та това е чудесно! — възкликна ентусиазирано Кони. — Радваш ли се? Нали каза, че искаш две — напомни ѝ тя.

— Очаровани сме! Лаборантката излезе от кабинета, без да каже и дума, и аз реших, че бебето е мъртво или има някакъв проблем, но тогава влезе Хелън и ни каза, че са близнаци. Бях уплашена до смърт, но сега вече всичко е наред. — Мерилин говореше неестествено бързо. Джак я остави пред вратата, изправи ѝ въздушна целувка и пое към центъра и ресторанта.

— Чао, мамче! — подвикна той и даде газ, докато Мерилин продължаваше да говори с Кони.

— Надявам се да не ме сложат на легло, особено за дипломирането на Били. Трябва на всяка цена да присъствам. Понякога обаче близнаците се раждат по-рано, така че може и да са се родили преди това.

— Стига да не ги родиш по време на връчването на дипломите, всичко ще бъде наред. Нямам търпение да ги видя!

— И аз. — Поговориха развълнувано още няколко минути и Мерилин каза, че се надява да са момичета, въпреки че щеше да се радва и на момченца, стига да бяха здрави. През останалата част от деня имаше чувството, че лети. Целият ѝ живот се беше преобърнал. След годините мъчителен брак си бе намерила прекрасен нов съпруг, а сега очакваше деца от него. Беше прекалено хубаво, за да е истина. Следобеда Джак ѝ позвъни два пъти, за да я попита как се чувства, и двата пъти отговорът ѝ беше: „Във възторг съм!“. Той също не можеше да си намери място от радост.

В началото на ноември коремът ѝ наедря и ѝ стана трудно да го крие. Носеше широки блузи и пуловери. Беше в единайсетата седмица според медицинския стандарт на изчисление, който добавяше две седмици към истинския брой, и Хелън я увери, че всичко върви чудесно, а и Мерилин се чувстваше прекрасно. Сутрин малко ѝ се

гадеше, но не беше нещо страшно. Единствената видима промяна беше, че гърдите ѝ ставаха по-големи с всеки изминал ден. Джак я увери, че много му харесват.

Две седмици преди Деня на благодарността Били взе голямото решение и избра Университета на Южна Калифорния. Беше обсъдил въпроса надълго и нашироко с Габи и баща си. Колежът беше изключителен, имаха много добър футболен отбор и като се преместеше в Лос Анджелис, щеше да е съвсем близо до Габи, която възнамеряваше да работи над актьорската си кариера и да си търси ангажименти като манекенка. Много се изкушаваше да замине за Флорида или Луизианския държавен университет, но Южнокалифорнийският му харесваше повече, а наскоро известният им куотърбек бе отстранен заради травма, така че имаха нужда от него и щяха да го пуснат на терена още през първата година. А и Габи бе особено важна част от решението. Каза ѝ още преди да съобщи на родителите си и тя изпадна във възторг. Джуди и Адам щяха да ѝ купят апартамент в Ел Ей и той можеше да прекарва уикендите с нея. Животът тъкмо започваше за тях и всичко им се струваше прекрасно.

След като решението беше взето, всеки ден беше празник за Били. Той беше един от героите на „Атууд“, а и сред приятелите си. Мерилин реши, че времето да му съобщи за близнаците е настъпило. Били беше във върховно настроение, баща му бе на седмото небе и имаше намерение да наеме апартамент в Лос Анджелис, за да ходи на всичките му мачове.

Джак и Мерилин поканиха и двете момчета на вечеря в неговия ресторант една седмица преди Деня на благодарността. Той беше обещал да осигури храната за празника — не искаше Мерилин да се занимава с нищо допълнително и правеше всичко по силите си, за да ѝ помага. Храната беше великолепна и накрая Джак поръча бутилка шампанско. Сипа на Били половин чаша, а на Брайън глътка. Позволи си го, тъй като бяха в частна зала в ресторанта, а поводът беше специален. Мерилин се усмихна на Джак и им каза:

— Трябва да споделим нещо с вас. — Двете момчета веднага разбраха, че става въпрос за нещо важно.

— Да не би да се развеждате? — погледна ги паникьосан Брайън.

— Не и след като наливам шампанско, Брайън — обясни с усмивка Джак. — Ако беше така, щях да раздам кърпички и да ревна.

Вие двамата и майка ви сте най-хубавото, което ми се е случвало. — Брайън въздъхна облекчено. Обичаше Джак и не искаше да го изгуби.

— Поводът е щастлив — започна Мерилин, пое си дълбоко дъх и им каза направо. — Ще имаме бебе... всъщност — поправи се тя — близнаци. Ще имаме близнаци. През юни. Искахме да сте първите, на които съобщаваме.

Момчетата ги наблюдаваха в пълно недоумение, след това Брайън се усмихна бавно и срамежливо.

— Откачена работа — рече той на Джак, но по нищо не личеше да е нещастен. — Вие двамата не сте ли твърде стари?

— Очевидно не сме — усмихна му се Джак. Били не беше казал и дума и наблюдаваше майка си с каменно изражение.

— Това е някаква шега, нали? Шега е, нали? — Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще ревне.

— Не, Били, не е шега. Съвсем истинско е. Поне няма да те будят през нощта. Нали ще бъдеш в колеж. — Мерилин бе решила да преустрои стаята за гости в детска за близнаците. Джак се бе преместил да живее в нейната къща, защото така бе по-лесно за момчетата. Освен това беше достатъчно голяма за още две деца.

— Адски тъпо — отсече Били. — Имате предостатъчно деца. Ами ако след две години решите, че вече не се понасяте, какво ще стане с тях? Да не би всеки от вас да вземе по едно близначе? — Той все още изпитваше болка от развода на родителите си и повторния брак на майка си и му личеше.

— Надявам се да не се случи — отвърна спокойно Джак. — Ние с майка ти знаехме какво правим, когато се оженихме. Нямахме да имаме други деца, ако не бяхме сигурни.

— Сега може и да сте сигурни, но не знаете какво ще стане след време. Погледнете родителите на Изи. Ами вие двамата с татко? — обърна се той към Мерилин. — Той е напълно рухнал, а ти се омъжи за друг и вече чакате бебета. — Тя не му каза, че баща му бе рухнал много преди да се разведе с него. Беше й ясно, че Били има нужда да изрази чувствата си, и й беше мъчно за него, за момент дори си помисли, че го е предала, като е забременяла. Той завършваше гимназия и бе почти на осемнайсет, въпреки това си беше още момче.

— Много ми е мъчно, че си толкова разстроен, Били — отвърна тихо тя и посегна към ръката му, но той се отдръпна. Не каза нищо,

докато не си тръгнаха, тогава изскочи от ресторанта и ги изчака в колата. Щом се прибраха у дома, той отиде у Габи, без да честити на Джак или на майка си. Беше се начумерил като буреносен облак. Джак завари Мерилин разплакала в кухнята няколко минути по-късно. Тя бавно галеше корема си. Краят на вечерята ѝ беше причинил храносмилателни проблеми.

— Добре ли си? — попита Джак, когато влезе и я прегърна. — Жалко, че Били прие новината толкова зле. Ще се оправи. В много отношения е все още дете. — Тя кимна и прегърна съпруга си. Изобщо не искаше да разстройва по-големия си син. Той бе преживял предостатъчно по време на развода, а и Лари непрекъснато го притискаше. — Ще се оправи, когато ги види. Ще свикне, а и нали ще замине за Ел Ей. — Джак я прегръщаше и галеше по гърба, когато Брайън влезе и ги погледна уплашено.

— Знаеш ли вече дали са момичета или момчета или може би момиче и момче? — Изглежда беше готов да научи повече и майка му и пастрокът му се обърнаха усмихнати.

— Ще ти кажем веднага щом разберем — обеща Мерилин, облекчена, че той е приел новината. — Някакви предпочитания?

— Разбира се — изви очи той. — Две момчета. Двамата с Джак ще ги научим да играят бейзбол. — На Брайън вече му беше приятна мисълта, че ще бъде батко, и погледна заговорнически Джак.

— Можеш да научиш и момичета да играят бейзбол — напомни му Мерилин, а той отново изви очи, взе си сладка и седна на масата в кухнята.

— Момичетата са тъпи.

— Няма винаги да си на това мнение — отвърна самоуверено Джак. След това загасиха лампата в кухнята и се качиха на горния етаж. За разлика от по-големия си брат Брайън беше посрещнал с радост новината. Били пък я бе приел като лична обида и същата вечер го каза на Габи, която заяви колко страхотно ще бъде да се родят бебета, близнаци, с които да си играе всеки път, когато се връща от Ел Ей. Били я погледна нещастно след тези думи. На следващата сутрин Мерилин намери две празни кутийки от бира под леглото му. Не каза нищо и реши да го остави на мира, но се притесни от това, че той реагира на всеки стрес, като се налива с бира. Не искаше Били да стане като баща си, но пък и двете бири все още не бяха повод за паника.

Разказа на Джак и той предложи да наблюдават Били, като се постараят да запазят спокойствие, и тя се съгласи.

Денят на благодарността в новия дом на семейство Нортън-Елисън беше много по-щастлив, отколкото предишната година. И двете момчета на Джак дойдоха на гости, също и Габи. Тя помогна на Мерилин да сложи масата, а Джак беше поръчал богата вечеря в ресторанта си, две от сервитьорките му щяха да са непрекъснато около тях, а накрая да приберат и измият. Мерилин трябваше само да седне и да се нахрани, а вечерята бе забележително вкусна. Похапнаха традиционната за Деня на благодарността вечеря и всички бяха в добро настроение, освен Били, който през цялото време мълча. Момчетата на Джак се опитаха да го разпитат за футбола в Университета на Южна Калифорния, а той им отговаряше троснато, грубо и щом приключиха с вечерята, се качи в стаята си с Габи. Тя се изненада, когато Били извади бутилка текила и наля шотове и на двамата. Криеше бутилката в чекмедже в скрина си. Габи го погледна шокирано и отказа да пие.

— Не е гот така, Били — рече кротко тя. — Знам, че си разстроен заради близнаците, но като се напиеш, няма да промениш абсолютно нищо. — Можеше единствено да изгуби стипендията си, ако го хванат.

— Няма да се напия от един шот. Пет пари не давам за мама и бебетата й, освен това днес е Денят на благодарността, за бога. — Никога досега не си бе позволявал да й говори толкова грубо и когато Габи отказа шота, който й подаваше, той изпи и нейния. Тя знаеше, че се е напивал на партита, но само с бира; никога досега не го бе виждала да пие концентрат или пък да се налива, защото е нещастен. Досега се беше случило един-единствен път, на сватбата на майка му с Джак.

— Не можеш да пиеш, докато тренираш — напомни му тя неодобрително.

— Не си позволявай да ми казваш какво мога да правя и не се прави на дъртачка — изръмжа той и за момент заприлича на баща си. Габи много се разстрои и си тръгна няколко минути по-късно. Мерилин се изненада, че си тръгва толкова рано. Знаеше, че Били е в лошо настроение. Та нали едва не провали вечерята за Деня на

благодарността, но пък Брайън се държа мило, също и Джек. Били обаче ясно показва, че няма желание да сподели радостта им. Казаха на синовете на Джек за близнаците и те, макар и изненадани, много се зарадваха. Надяваха се да са момчета.

В понеделник сутринта, докато събираше дрехите за пране, Мерилин намери под скрина на Били двете чаши за шотове, а когато потърси, намери и бутилката текила. Усети как стомахът ѝ се преобръща и веднага позвъни на Кони, за да ѝ разкаже какво е открила.

— По дяволите, не искам да стане като алкохолик като Лари. Струва ми се, че пие, откакто двамата с Джек се оженихме. Сега пък е ядосан заради близнаците и отново пие.

— Това не е основателна причина — отвърна Кони сериозно. — Този уикенд и аз намерих бутилка водка в гардероба на Кевин. След клиниката е трезвен, но сега вече е пълнолетен. Мога да му поговоря, но той ще ме обвини, че му ровя в нещата. Вече е на двацет и четири, той е мъж, който живее в дома ни. Ако обаче започне да пие отново, животът му отива на кино. На Майк му се иска да започне да работи с него, а щом се дипломира, да постъпи на пълен работен ден. Кевин обаче мрази строителството, а и никога не е имал желание да работи за баща си. Майк го държи много строго — мисли, че така е добре.

— Понякога имам чувството, че се опитват да ни убият — въздъхна Мерилин и Кони се разсмя. Но на нито една от двете не ѝ беше смешно. И двете знаеха, че бъдещето на синовете им е изложено на опасност. А при Били залогът беше твърде голям. Всичките му мечти бяха на път да се сбъднат. — Да се надяваме, че минават през лош период и в скоро време ще се стегнат. Ти ще кажеш ли нещо на Кевин?

— Майк е решил да поговори с него довечера и да се разберат. Ще му каже, че ако иска да живее в този дом, не му е позволено да пие, а през свободното си време трябва да започне работа. Ако не му харесва, така каза Майк, да се изнесе. Да, предстои ни трудна вечер. Ами вие с Били?

— Били тренира в момента. Не би трябвало да пие. Може би просто е нервен. Всички разправят, че децата им пощръклявали за известно време, след като ги приемат в колеж. Били няма да бъде под напрежение, след като замине за Университета на Южна Калифорния.

Освен ако не го изключат от училище. Ще следя изкъсо тази работа с пиенето.

— Аз също — отвърна отчаяно Кони. Тя бе убедена, че при Кевин проблемите са останали в миналото. Сега обаче не беше сигурна. Определено го грозеше опасност, независимо дали ставаше въпрос за алкохол или наркотици, отново да се отклони от правия път. Все пак той едва не отиде в затвора — случеше ли се отново нещо подобно, никой нямаше да прояви снизхождение. Тя не се притесняваше, че Били е изпил две бири и шот текила в стаята си, въпреки че не ѝ беше никак приятно. Истината бе, че младите на възрастта на Били пиеха от време на време, дори добрите деца. Кевин обаче вече не беше дете, беше мъж.

По време на коледната ваканция имаше и добри, и лоши новини. Един ден Кони и Мерилин се натъкнаха на Мишел в козметичния салон и останаха потресени от вида ѝ. Тя изглеждаше грозно слаба. Вече нямаше съмнение, че е анорексичка, и когато Мерилин най-сетне събра смелост да каже на Джуди, тя призна, че същата седмица са били на лекар и Мишел започвала извънболнично лечение за хора с хранителни проблеми, организирано от специализирана клиника. Джуди беше много разстроена. Мерилин пък бе облекчена, че Мишел ще се лекува.

Най-добрата новина за сезона беше, че в деня преди коледната ваканция Анди получи писмото, което очакваше от „Харвард“. Беше приет с предварителното класиране в подготовителния курс по медицина. Единствено той остана изненадан. Изи изписка така, че гласът ѝ отекна по коридорите, след като той ѝ каза, а Шон и Били го вдигнаха на рамене и го понесоха, докато Габи се усмихваше широко. За тях той беше истински герой, а учителите бяха във възторг, макар никой от тях да не бе изненадан.

Той позвъни в кабинета на майка си, за да ѝ съобщи, но мобилният ѝ телефон беше оставен на гласова поща, което означаваше, че или е с пациент, или изражда бебе, затова ѝ изпрати есемес, който тя щеше да прочете, щом се освободи. Успя да хване баща си между пациентите. Той очевидно беше зает, но много се зарадва на новината.

— Щях да се изненадам, ако не те бяха приели — заяви спокойно Робърт. — Да не би да си се притеснявал, че ще ти откажат? — Той се развесели при тази мисъл, още повече че също беше завършил „Харвард“. С оценките на Анди и резултатите от тестовете, Робърт бе сигурен, че няма да има никакви засечки. Единствено Анди се тревожеше и не бе спал от седмици, макар да не призна пред никого. Единственият човек, пред когото разкри колко се притеснява, беше Изи. Сънуваше кошмари, че няма да го приемат нито в предварителната класация, нито по-късно, че баща му ще го изгони от вкъщи. Майка му щеше да му прости, да прояви разбиране, но баща му никога не би се примирил. Той винаги очакваше отлични оценки и Анди ги изкарваше с лекота, въпреки че понякога съвсем не беше толкова лесно, колкото се преструваше.

— Благодаря ти, че ми помогна с есето за приемния — прошепна Анди на Изи, докато излизаха от последния час. — Заради него съм приет. — Той беше колкото благодарен, толкова и облекчен.

— Ти луд ли си? — Погледна го недоумяващо Изи. — С твоите оценки и резултати от тестовете, да не би да си въобразяваш, че моята помощ е решила нещата? Анди Уестън, събуди се! Та ти си геният на класа.

— Не, глупаче, дължа го на теб. Ти си от хората с най-аналитичен ум, които познавам. По-надарена си дори от родителите ми, а те и двамата са страшно умни, баща ми пише книги и го смятат за изключителен мозък. — Изи знаеше, че книгите на баща му се продават като топъл хляб, но открай време го намираще за студен човек. Много повече харесваше майка му.

— Слушай какво ти казвам, ти си гений и един ден от теб ще излезе страхотен лекар. Вече решил ли си какво ще специализираш? — попита го тя, докато си тръгваха от училище.

— Вероятно някой изследователски профил. Не обичам да гледам как хората страдат. Освен това не искам да рискувам да допусна грешка, която би коствала живота на пациент. Отговорността ми се струва твърде голяма. — След дванайсет години заедно в училище, онова, което Изи знаеше със сигурност за Анди, бе, че той никога не би наранил друг нито с дела, нито с думи. Беше много внимателен, предпазлив, грижовен и състрадателен и тя искрено му се

възхищаваше. Въпреки че обичаше всички от групата, той бе приятелят, когото най-много уважаваше. Искрено се радваше за него.

Щеше да довърши собствената си молба за прием по време на коледната ваканция. Първият ѝ избор беше Калифорнийският университет в Лос Анджелис и много се радваше, че Габи и Били също ще бъдат в Ел Ей. Искрено се надяваше да я приемат. Повечето от останалите университети, на които се бе спряла, се намираха на изток и тя нямаше особено желание да учи в тях, въпреки че ако предпочетеше Бостънския университет, щеше да е близо до „Харвард“ и Анди. А това до известна степен я успокояваше. Никак не ѝ беше приятно, че след шест месеца петимата ще се разпръснат, и се надяваше да се виждат по празниците, когато се прибират у дома. Те говореха напълно сериозно, когато настояваха, че ще си останат приятели завинаги и Изи се молеше животът да им помогне да останат близки.

За Анди новините може и да бяха добри, но Изи научи неприятни вести по празниците. Баща ѝ се прибра с ново гадже и тя веднага разбра, че жената е важна за него. Нито една от другите, с които я беше запознавал след развода, не я бе притеснила. Тази се казваше Дженифър, беше социална работничка и двамата се бяха запознали служебно. Беше учила в „Кълъмбия“ и се бе преместила в Сан Франциско две години преди да се запознае с Джеф. Беше на трийсет и осем, а Джеф на петдесет и пет. Двамата имаха седемнайсет години разлика, която се стори нелепа на дъщеря му. Дженифър беше приятна жена и Изи веднага разбра защо баща ѝ я харесва. Беше умна, красива, със страхотно тяло и чудесно чувство за хумор, освен това изглеждаше като двамадесет и пет годишна. Джеф заведе Дженифър и Изи на мексикански ресторант в квартал Мишън и Изи разбра, че жената говори безупречен испански, че е расла в Мексико, защото баща ѝ е бил дипломат, така че у нея имаше нещо екзотично, което я правеше още по-привлекателна. Беше по-умна и изтънчена от всички жени, с които Джеф беше излизал, и дъщеря му веднага разбра, че тя сериозно застрашава тихия приятен живот, който двамата водеха през последните пет години. От време на време се виждаше с майка си, но напоследък Катрин прекарваше по-голямата част от времето си в Ню Йорк, в корпорацията, за която работеше, и всички преструвки за

съвместно попечителство бяха забравени. Изи харесваше живота с баща си точно какъвто беше.

След вечерята Джеф изпрати Дженифър у тях, а щом се прибра, се качи в стаята на Изи. Тя говореше по телефона с Габи, но затвори в мига, в който баща ѝ влезе.

— Какво мислиш, Из? — попита той и Изи се поколеба, преди да отговори. Не искаше да нарани чувствата на баща си, но според нея Дженифър беше прекалено млада за него. Докато вечеряха, тя бе споменала, че иска да има деца, и Изи едва не се задави. Мислеше, че баща ѝ е прекалено стар, за да гради ново семейство, поне се надяваше да е така.

— Не е ли малко млада, татко?

— Не бих казал. Двамата с нея се разбираме прекрасно. — Не беше никак притеснен.

— Откога я познаваш? — Досега Джеф не бе споменавал за Дженифър, тя се появи най-неочаквано. Очите му обаче заблестяха всеки път, когато я погледнеше по време на вечерята. Изи бе уплашена до смърт. Жената се оказа сериозна заплаха.

— От около три месеца. Работихме заедно над един случай по дискриминация в социален център. Добре познава материята.

— Bravo — отвърна Изи и се престори, че е по-спокойна, отколкото беше в действителност. — Тя е много мил човек и разбирам защо я харесваш. Струва ми се обаче, че иска да се омъжи и да си роди деца, а пък аз не искам да те остави наранен.

— Не съм твърде стар за деца — отвърна той и я погледна обидено, а Изи усети как по гръбнака ѝ плъзва студена тръпка. Бодна я състрадание към Били. — Мерилин чака близнаци, за бога, от новия си съпруг, а двамата с Били сте на една възраст.

— Да, но Мерилин и Джек са на четирийсет, а ти си на петдесет и пет. Искаш ли още деца, татко? — попита тя и гласът ѝ потрепери.

— Не съм мислил по въпроса. Може би с подходящата жена. Не знам. Скоро ти ще заминеш и аз ще остана съвсем сам. — Той я погледна жално и Изи усети как ужасът сграбчва сърцето ѝ.

— За бога, татко, вземи си куче, не е нужно да искаш още деца. Това е нещо, с което се обвързваш за цял живот, а ти едва познаваш тази жена.

Той отвърна инатливо:

— Много я харесвам.

— Тогава излизай с нея, но не се жени, не си раждайте деца. Според мен е твърде млада за теб, това е.

— Тя е много зряла за възрастта си. Мисли като жена на моята възраст.

— Нищо подобно — поправи го Изи. — Мисли като момиче на моята възраст. През цялата вечер имах чувството, че разговарям с дете.

— Тя притежава многостранни таланти и се държи прекрасно с хората — настоя Джеф и Изи разбра, че няма да постигне нещо.

Нямаше търпение да поговори с Шон на следващия ден. Беше силно разтревожена.

— Изглежда татко се е запознал с жена, която наистина харесва. Седемнайсет години е по-млада от него... Никак не ми се иска да се ожени за някоя фръцла, докато ме няма.

— Тя фръцла ли е? — Шон погледна изненадано. Бащата на Изи му се струваше изключително разумен човек, също като неговите родители. Не можеше да си го представи да се хване с някоя фръцла.

— Не е. Тъкмо в това е бедата. Тя дори ми допада. — Изи въздъхна и погледна Шон. — Просто не искам нищо да се променя между нас. И без това ми е трудно, като знам, че ще замина и ще се тревожа да не би всичко да се окаже различно, щом се върна.

— Няма да е различно — увери я той. — Баща ти те обича и е страхотен човек. Няма да направи някоя глупост, докато те няма. Сигурно я харесва като приятелка.

— Да, може и да си прав — съгласи се Изи, макар да не беше сигурна. Знаеше колко самотен бе Джеф през последните пет години, а след развода не бе имал сериозна връзка.

— Спокойно, всичко ще се нареди. Следващата седмица сигурно ще са престанали да се виждат — опита се да я успокои Шон, когато тя отново започна да се оплаква от баща си и новата му приятелка.

— Добре де — въздъхна Изи. Трудно ѝ беше да се притеснява за всичко, невъзможно бе да контролира живота на родителите си. Мерилин беше доказателството. Разведена, омъжена повторно и забременяла с близнаци само за година. Нещата се движеха наистина стремглаво в живота на Били и двамата знаеха, че той все още не е намерил покой.

— Кажи ми как е брат ти? — попита тя. Шон рядко говореше за него, но Изи знаеше, че той продължава да се тревожи за Кевин много повече, отколкото признава.

— Не знам — отвърна честно Шон. — Имам странно чувство за него. Изглежда супер, но ми се струва, че има нещо. Май пак е започнал да се крие. Всеки път, когато го видя, е в страхотно настроение, затова мисля, че пак се друса. Надявам се да греша. В момента работи за баща ни. Ако обаче се прецака, татко направо ще полудее.

Изи кимна и двамата заговориха за други неща. На всички им се искаше да отидат на ски на езерото Тахо през зимната ваканция и семейство О'Хара им предложи да отседнат в тяхната къща там за няколко дни. Изи трябваше да подготви последното си заявление за кандидатстване в колеж, а ваканцията щеше да свърши, преди да се усетят. След шест месеца им престоеше дипломиране, а то ги плашеше до смърт.

7.

Семейство О'Хара организираха барбекю в задния си двор в чест на завършването, важно събитие. Всички бяха поканени и те наеха готвач от ресторанта на Джак в Сан Франциско, за да приготви пържолите, хотдозите, хамбургерите, ребърцата и всичко останало. Партито се получи невероятно и всички си прекараха разкошно. Бяха весела, но благоразумна компания — няколко човека пристигнаха пияни и те ги върнаха у дома в таксита. Семейство О'Хара много внимаваха за тези неща. Бяха поръчали тениски с имената на всички от класа. Всеки си облече тениската още с влизането, а приятелите от Великолепната петорка се отделиха от останалите, похапваха, бърбяха и се смееха. На Шон му се стори, че Били е надрусан, и го попита, но Били отрече. После Шон попита Изи какво мисли, но тя отвърна, че ѝ се струвал съвсем наред, затова Шон се успокои.

Мерилин и Джак също наминаха за малко. Тя беше на легло вече от месец, раждането предстоеше всеки момент, до термина ѝ оставаха само пет дена. Хелън ѝ бе позволила да присъства на дипломирането и на тържеството след това. Вече знаеха, че бебетата са момиченца, и Мерилин заяви, че никога досега не се е чувствала по-готова да ги посрещне. Бременността с Брайтън беше едно нищо в сравнение с тази, но тя не съжаляваше. Очакваха раждането с нетърпение. Джак изпълняваше на мига всяко нейно желание. Това беше чудесно, защото не бе пипнала нищичко от Коледа, а сега вече бе така наедряла, че не можеше да стане от леглото без чужда помощ. Той се държеше перфектно. Били пък престана да се оплаква и негодува. Беше се съсредоточил над учението и щеше да замине от дома месец по-рано заради тренировките по футбол в колежа.

Джуди беше решила през август да придружи Габи в Лос Анджелис, да ѝ помогне да си намери апартамент и да уреди всичко, което е по силите ѝ. Мишел изглеждаше малко по-добре след лечението в клиниката. Джуди бе казала на Кони и Мерилин, че тя вече се чувства по-добре, въпреки че не изглеждаше по-закръглена от

преди. Поне им се стори по-щастлива и по-безгрижна, когато излизаше с приятелите на Габи. Джуди и Габи непрекъснато градяха планове за Ел Ей и докато търсеха апартамент там, Мишел щеше да остане при приятелка.

Изи беше приета в Калифорнийския университет на Ел Ей, както и във всички други училища, за които бе кандидатствала, така че имаше избор. Но Калифорнийският в Ел Ей беше любимият ѝ, освен това ѝ беше приятно, че Габи и Били ще са наблизо. Обещаха си да се виждат винаги, когато могат. Шон се беше спрял на университета „Джордж Уошингтън“ във Вашингтон, окръг Колумбия, защото държеше да завърши политология и външна политика с втора специалност испански. Имаше дарба за езиците и беше спечелил наградата по испански в класа. Не каза на никого, освен на Изи, но се опитваше така да нагласи специалностите, че да може по-късно да кандидатства за работа във ФБР. Внимателно проучваше необходимите квалификации онлайн. Кони и Майк мислеха, че е избрал прекалено амбициозна програма, беше им тъжно, че заминава толкова далече, но пък му се удаваше възможност да види по-голяма част от света, да не се ограничава до родния си град. Беше отказал на „Джорджтаун“, на „Кълъмбия“ и Масачузетския технологичен университет и настояваше, че е избрал най-подходящото училище. Беше много разумно и умно момче.

Кевин дойде на партито по случай дипломирането, но заяви, че имал планове за по-късно и срещи с приятели. Бе значително по-голям от Шон и останалите, така че купонът на групата момчета и момичета, току-що завършили гимназия, не му допаднаше особено. Тръгна си бързо.

Партито в задния двор на семейство О'Хара продължи чак до три след полунощ, въпреки че към два се наложи да намалят музиката. Непрекъснато сервираха храна. Алкохол не беше предвиден, тъй като никой не бе навършил допустимата възраст. Въпреки това децата прекараха великолепно и дори Мерилин и Джак останаха до полунощ, за да правят компания на семейство О'Хара. Бащата на Изи, Джеф Уолъс, дойде с приятелката си Дженифър. На Изи не ѝ стана никак приятно, когато я видя, но се държа любезно. Дойде и Хелън Уестън, но се наложи да си тръгне след няколко минути заради раждане, а бащата на Анди, както обикновено, не се появи. Беше твърде зает

покрай частния си кабинет и представянията на книгите си. Когато Хелън си тръгваше, мярна Мерилин и спря, за да я поздрави.

— Ти какво правиш тук? — попита изненадано Мерилин. Хелън рядко посещаваше гимназиалните събития, все нямаше време. Вечно работеше.

— Отбих се, за да видя как са децата, а и евентуално за едно раждане в домашни условия между хотдозите и хамбургерите — пошегува се тя. — Кажй ти как си? — попита после по-сериозно. Мерилин изглеждаше доста добре, въпреки че краката и глезените ѝ бяха подути като балони.

— Имам чувството, че всеки момент ще се пръсна — ухили се тя. Джак се беше изправил над нея, прегърнал я през раменете.

— Дръж се до утре следобед. Трябва да отидем на дипломирането. Ако се налага, ще изродя близнаците на паркинга.

— Става — отвърна поуспокоената Мерилин. Напоследък непрекъснато имаше контракции, докато тялото ѝ се подготвяше за важното събитие, но те все още не бяха повод за притеснение. Прорязваха я често, но не бяха кой знае колко силни, просто подготвителни контракции, въпреки това Джак бдеше над нея. Страхуваше се да не би да не успее да я откара навреме в болницата, а Хелън го успокои, че това не е повод за притеснение. Прибраха се малко след полунощ и Мерилин се наспа добре, въпреки че ѝ беше неудобно. Вече бе свикнала. Имаше чувството, че тялото ѝ е превзето от извънземни. Нямаше търпение да види малките си момиченца. Вече им бяха избрали и имена. Дейна и Дафни.

Всички родители си тръгнаха, освен Кони и Майк, които дискретно наглеждаха гостите. Приятелите от Великолепната петорка се измъкнаха един по един и се затвориха в стаята на Шон. Бяха обсъждали да направят нещо драматично, като например татуировка „Великолепната 5-орка“, както бяха написали на чиновете си, но Габи заяви, че майка ѝ ще я убие, а Изи не искаше да се татуира. Момчетата обаче бяха много по-ентусиазирани. И както обикновено, Изи измисли компромис, който допадна на всички. Не беше толкова крайно решение като татуировката, но се съгласиха, че е чудесен начин да отпразнуват събитието и да скрепят приятелството си. Подготвена предварително, както обикновено, Изи бе помислила за всичко. Щом Шон затвори и заключи вратата на стаята си, тя извади игли за шиене и подаде по една

на всеки от тях с подложките за чаши, които бе донесла. Всички бяха станали много сериозни, докато Изи изнасяше кратката си реч и изричаха клетвите си. Идеята беше нейна и всички се бяха съгласили, макар че отначало момчетата я сметнаха за глупава, защото предпочитаха татуировката.

— Събрали сме се — започна тържествено Изи, — да си дадем тържествена клетва никога да не се забравяме, никога да не си губим дирите, винаги да си помагаме и да се подкрепяме, където и да се намираме. Обещаваме да се обичаме до последния си ден и да си останем най-добри приятели завинаги. — След това замълча и погледна всеки от тях, докато те я наблюдаваха напълно сериозни. — Сега всички трябва да кажем „Обещавам“ — подкани ги тя и всички изрекоха в един глас „Обещавам“.

Изи посочи иглите за шиене. Знаеха какво трябва да направят. Единствено двете с Габи използваха подложките — момчетата не си направиха този труд. Всеки от тях бодна пръста си и щом се оформи първата капка ярка кръв, те притиснаха пръстите си и изрекоха познатата мантра.

— Приятели завинаги! — рекоха на висок глас и тогава Изи им подаде по една лепенка, като им помогна да си ги сложат. Все още се грижеше за тях, дори тринайсет години след детската градина. Сложи лепенка с образа на Жената-чудо на пръста на Габи и лепенки с картинки на Батман на момчетата, докато те се смееха. Накрая се прегърнаха. Бяха дали кръвната клетва, която планираха от месеци.

— Добре, приятели, готови сме. Всичко е официално и тържествено — рече Изи, доволна от резултата. Излязоха заедно, всеки с лепенка на пръста, бърбеха развълнувано и се смееха. Кони ги видя тъкмо когато излизаше от кухнята.

— Виж ти! Какви ги вършите вие? — Сториха ѝ се доволни, дори възторжени, но тя се зарадва, че всички до един са трезви.

— Нищо. Подписаха годишника ми — побърза да излъже Шон.

— Защо ли не ти вярвам? — засече го тя и им се усмихна, но каквото и да бяха правила, то със сигурност беше напълно безобидно. Всички бяха добри деца. Щяха много да ѝ липсват наесен, почти колкото щяха да си липсват един на друг. — Току-що извадих любимия ви чийзкейк на масата. Има и пай — рече тя и те излязоха навън. Имаха много доволни изражения и докато похапваха чийзкейк няколко

минути по-късно, се усмихнаха тайнствено един на друг. Приятели завинаги. Бяха го направили. Обетът бе даден, подписан с кръв.

В десет сутринта всички бяха седнали по местата си. В парка „Голдън Гейт“ беше отделен, район близо до музея, където щеше да се проведе церемонията по дипломирането. Цели тринайсет години бяха чакали този ден, от детската градина чак до дванайсети клас. Всички присъстваха — и родителите, и бабите, и дядовците, и старите приятели, и новите. Бащата на Изи беше поканил Дженифър, което вбеси Изи, тъй като не я беше попитал. Майка ѝ също присъстваше и изглежда, не даваше пет пари, че Джеф е довел жена. От развода им бяха минали пет години и тя си имаше собствен живот. Прегърна Изи и ѝ каза, че много се гордее с нея. По всичко личеше, че говори сериозно. Лари Нортън бе дошъл с младо гадже, което приличаше на най-обикновена уличница, наета специално за случая. Били беше наясно, че това е типът жени, с които баща му излиза, и все пак очите му помрачняха, щом я видя. Брайън също присъстваше, седеше до майка им и Джак, четири реда преди Лари и жената с него. Кевин седеше до родителите си. Мишел беше облечена в красива разкроена рокля с дълги ръкави, която криеше тънките ѝ ръце. Все още се бореше с болестта си, но изглеждаше по-добре. За пръв път присъстваха и двамата родители на Анди. Баща му беше взел самолета от Чикаго, където се провеждаше важна среща на психиатрите, а майка му се обади на Мерилин къде ще седне, в случай че има нужда. Присъстваха и родителите, които им се бяха радвали в продължение на тринайсет години, и учителите, с които бяха израсли.

Всички от класа чакаха, докато директорът и президентът на борда, застанали един до друг на подиума, се готвеха да раздават дипломите. Учениците бяха с шапки и тоги, готови да метнат шапките във въздуха веднага след края на церемонията. Зазвуча музика, учителите заеха местата на предните редове. Двеста камери бяха насочени към процесията под звуците на тържествената музика, докато учениците пристъпваха бавно напред. Изглеждаха пораснали, изпълнени с достойнство, докато се качваха на подиума.

Анди беше определен да говори пред всички и бе подготвил трогателна реч, а съучениците му го аплодираха възторжено, когато приключи, докато родителите се просълзиха в този прочувствен момент. Децата им бяха чакали този ден отдавна, за да започнат живота

си като зрели хора. Както Анди каза в речта си, животът нямаше да е същият никога вече.

След това Изи изнесе реч като президент на класа и напомни на всички да не забравят колко важни са един за друг, колко много са споделяли, докато са израствали. Пожела на всички безоблачно пътуване и ги подкани често да се връщат у дома. Обеща никога да не ги забрави и докато изричаше тези думи, гледаше към четиримата си най-близки приятели.

— Обичам ви още от детската градина — призна тя — и нямам намерение да загърбя това чувство. Затова вървете напред, преуспявайте, станете велики хора, а ти, Били Нортън, да станеш най-великият куотърбек в колежанския футбол! — Всички се разсмяха, когато го каза, но тя отново се обърна към класа. — Колкото и важни хора да станете, колкото и далече да сте, колкото и велики да сте или да си въобразявате, че сте станали, не забравяйте колко много ви обичаме — заяви накрая тя, след това седна до Анди, тъй като фамилията им бяха Уолъс и Уестън, последните две имена от азбучно подредените съученици. После им раздадоха дипломите и церемонията приключи. Шапките им полетяха във въздуха, след като свалиха пискюлите. Прегръщаха се и плачеха. В парка се възцари хаос, всички бяха щастливи. Изи не можеше да повярва, че всичко е приключило. Беше дошъл краят на тринайсетте години в „Атууд“.

Всички щяха да обядват със семействата си, но си бяха обещали вечерта да се съберат. Носеше се слух, че някой щял да прави парти. Помахаха си, когато се разделиха. Брайън и Били щяха да обядват с майка си и пастрока си в ресторанта на Джак. От любезност поканиха Лари и гаджето му. Той си поръча скоч с лед още с влизането в заведението и бутилка скъпо вино с обяда. Гаджето заяви, че е навършило двајсет и една, че е учило в колеж, и изпи съвсем само цялата бутилка шампанско. Двамата станаха и си тръгнаха рано, трябвало да ходят някъде, но поне Лари се сети да каже на Били, че се гордее с него. Няма търпение да дочака първия му мач в колежа. Били също нямаше търпение да стигне до първия си мач. Искаше Габи да обядва с тях, но тя трябваше да остане със семейството си, затова се бяха разбрали да се видят по-късно.

След като Лари си тръгна, готвачът донесе торта по случай дипломирането на Били, отгоре бе направил футболист в екип на

„Троянците“ в алено и златно. После се прибраха, Били се качи в колата си и тръгна да се види с Габи. Брайън пък отиде у съседите, за да поиграе с приятел, а Мерилин се качи в спалнята, убедена, че ако направи още една крачка, ще припадне, стовари се на леглото и погледна съпруга си.

— Добре че не чакаме три близачета. Вече едвам износвам тези двете. — Хелън ѝ беше казала, че бебетата са едрички, а и никак не бързаха да излязат. Джак седна на леглото, усмихна ѝ се и разтри глезените ѝ.

— Защо не останеш да си полежиш? — предложи той. Тя беше на крак още от сутринта, за да помогне на всички да се подготвят за тържеството на Били. Беше снимала непрекъснато по време на церемонията. Беше толкова горда с него, че се разплака, когато му връчиха дипломата. Затвори очи, за да поспи, и когато се събуди, разбра, че е почти време за вечеря. Стори ѝ се, че някой води война вътре в нея. Костваше ѝ голямо усилие да слезе долу, за да провери къде е Джак. Той си правеше супа в кухнята. Каза ѝ, че момчетата още не са се прибрали. Брайън щял да вечеря у съседите, а след това решили да ходят на кино, Били звъннал, за да предупреди, че щял да вечеря у Габи. Откакто Мерилин едва се движеше, в дома им не се случваше почти нищо и сега беше приятно, че двамата с Джак са заедно и цари тишина.

— Дали ще се запознаем с нашите момиченца тази вечер? — попита обнадеждено Джак, а тя се разсмя и поклати глава.

— Те двете май са си организирали парти и танцуват, но едва ли са тръгнали да излизат. Нямам почти никакви контракции. Дали да не направя една обиколка на квартала на бегом?

— По-добре недей — отвърна Джак и предложи да ѝ направи нещо за ядене, но тя не беше гладна. Нямаше място за нищичко. Напоследък се чувстваше сита след втората хапка и получаваше киселини дори като погледнеше храна. Крайно време беше всичко да свърши. Все повтаряше, че е готова, но очевидно близначките не бяха.

Остана да прави компания на Джак, докато си изяде супата, след това се заклатушка на горния етаж. Чувстваше се като слон. Джак пусна филм на телевизора в спалнята. Тя тръгна към тоалетната и тъкмо понечи да му каже нещо за филма, докато влизаше в банята, когато усети нещо като експлозия и под нея плисна вода. Тя сякаш заля

всичко и в първия момент Мерилин не разбра какво става, но после си спомни.

— Джак... — извика тя с толкова изтънял гласец, че той не я чу веднага. — Джак... водата ми изтече... — Стори му се замаяна, когато отиде при нея, за да чуе какво му казва.

— Какво?... О, боже... — Всичките ѝ дрехи от кръста надолу бяха подгизнали, сякаш бе стояла под душа. — Какво стана? — В следващия момент и той се сети, но съвсем не беше сигурен какво да прави. Мерилин избухна в смях.

— Все едно съм ходила да плувам.

— Не трябва ли да легнеш? — попита нервно той и ѝ подаде няколко сгънати кърпи.

Тя свали мокрите дрехи, облече хавлиен халат, върна се в спалнята и легна върху кърпите. Все още усещаше как водата се процежда, но изглежда, по-голямата част беше изтекла. Джак почистваше банята и се върна, за да види как е.

— Имаш ли контракции?

— Нито една. Само че момичетата притихнаха. Не помръдват. — Половин час по-рано сякаш танцуваха. Може би разбираха какво предстои и сега си почиваха.

— Трябва да звъннем на Хелън.

— Тя сигурно вечеря, а аз нямам контракции. Да изчакаме малко. Ще ѝ се обадим по-късно. Тя едва ли ще ме накара да отида в болницата, ако нямам контракции.

— При близнаците е различно — отвърна предпазливо той и я погледна притеснено.

— Да, просто ще отнеме повече време — напомни му Мерилин. — Хайде да погледаме филма. — Джак нямаше никакво желание да гледа филм, но все пак пусна телевизора, за да я успокои, и легна до нея, без да откъсва очи.

— Престани да ме гледаш така, добре съм. — Тя се пресегна, целуна го и в същия момент ѝ се стори, че в нея се взривява бомба. Разкъса я най-болезнената контракция, която би могла да си представи, тя стисна рамото на Джак и не можа да продума цели пет минути. Щом приключи, Джак скочи от леглото и грабна блекбърито си.

— Край. Тръгваме. Ще звънна на Хелън. — Докато го казваше, Мерилин усети нова контракция и отново посегна към него. Стискаше

силно ръката му, докато той говореше, а Хелън, щом видя името му на екрана на телефона си, веднага се обади.

— Здравсти, казвай какво става? Нещо ново? — Стори му се спокойна и весела.

— Има, и то най-неочаквано. Водата ѝ изтече преди десетина минути и сега има адски болезнени контракции, през около две минути, продължителни. — Хелън го слушаше намръщено.

— Май двете госпожици са се разбързали. — Мисли около две секунди и взе решение. — Мерилин да лежи. Не правете нищо. Ще ви изпратя линейка. Ще я свалят на носилка. Сигурна съм, че няма да се случи нищо, но ще съм по-спокойна, ако отидете до болницата в линейка, да не би пък да избързат повече, отколкото предполагахме. Ще се видим там. — Тя затвори, за да повика линейка.

Следващия път, когато контракцията започна, Мерилин изпищя и макар да не си призна, Джак се уплаши. Всичко се случваше много по-бързо, отколкото очакваха.

Линейката пристигна след пет минути. Джак ги предупреди, че става въпрос за близнаци, и ги последва на горния етаж, но те вече знаеха подробностите от Хелън. Сложиха Мерилин на носилка и я качиха в линейката по-малко от три минути след като бяха пристигнали.

Мерилин стискаше ръката на Джак и от време на време крещеше от болка. Имаше чувството, че контракциите не спират. Сирената пищеше, те профучаваха по улиците към медицинския център „Калифорния Пасифик“, където Хелън бе обещала да ги чака.

— Не мога повече — едва изрече Мерилин между контракциите.

— Можеш — рече тихо Джак. — До теб съм. Скоро ще се появят, съвсем скоро, миличка... Скоро всичко ще свърши.

— Не мога... — настоя тя. — Прекалено много ми идва. — Едва изрече тези думи, тя изпищя отново и когато отпусна глава на носилката, забели очи. Джак усети как го обхваща паника, докато парамедикът ѝ подаваше кислород. Мерилин отново отвори очи. Кръвното ѝ беше ниско, но тя не беше в опасност.

— Справяш се чудесно — рече той, за да успокои и двамата, и след малко се озоваха в болницата, където ги посрещна Хелън. Тя огледа пациентката с опитно око и им се усмихна.

— Виждам, че не си губите времето — подхвърли на Мерилин. От прегледа разбра, че разкритието ѝ е достатъчно голямо и че ако не беше изпратила линейката, Мерилин щеше да роди у дома. — Ако нямаш нищо против, ще те откараме в родилната зала, така че засега недей да напъваш — нареди строго тя и в същия миг лицето на Мерилин се сгърчи и тя изпищя отново.

— Бързо — обърна се Хелън към мъжете, които свалиха носилката от линейката. Тя подтичваше край тях, Джак също не се отделяше и стискаше ръката на Мерилин. Тя не спря да крещи от линейката до родилната зала, където Хелън вече бе събрала екипа. Едва свалили хавлиения халат, за да ѝ облекат болнична престилка и да я качат на масата за раждане, тя изпищя така пронизително, че Джак се уплаши, че умира.

Секунди по-късно чу дълъг вой, който замести нейния, и малко лице с грива червена коса се появи между краката ѝ. Първата им дъщеря се роди. Мерилин му се усмихваше през сълзи, Джак плачеше и стискаше ръката ѝ, а Хелън преряза пъпната връв и подаде бебето на акушерката. Но това съвсем не беше краят и няколко секунди по-късно всичко започна отново — и противните контракции, и разкъсващата болка, Мерилин крещеше. Този път Хелън ѝ помогна с форцепс и скоро се чу нов плач. Двете бебета се родиха за по-малко от десет минути, четирийсет и пет минути след като всичко започна. Хелън призна, че това е най-бързото раждане на близнаци, на което е присъствала, но също така знаеше колко е трудно на майката, когато то протича толкова бързо.

Мерилин трепереше неудържимо, плачеше и се смееше, притискаше се до съпруга си, който гледаше ту нея, ту двете им красиви бебета. Едното беше с червената коса на Мерилин, а другото тъмнокосо като него. Бяха двуяйчни близнаци, не еднояйчни, и двамата веднага решиха коя ще се казва Дейна и коя Дафни. Джак все още изглеждаше замаян. Никога не бе виждал друг човек да изтърпява толкова силна болка, но поне всичко свърши бързо.

— Добре че изпрати линейката — обърна се той с огромна благодарност към Хелън. — Иначе щеше да ги роди вкъщи.

— Май да — усмихна му се Хелън. — Ти определено улесни нещата. Освен това свърши всичката работа — обърна се тя към

пациентката си. Мерилин беше все още замаяна, но се ококори в мига, в който ѝ подадоха бебетата, а Джак ги погледна гордо.

Задържаха Мерилин в родилната зала още два часа и поставиха бебетата в кувьоз, за да ги затоплят. Всяко тежеше малко под три килограма и шестстотин, бяха здрави и едри. Джак позвъни на всички деца и им каза, че сестрите им са се родили.

Били му благодари малко троснато и попита дали майка му е добре, а Брайън попита кога може да ги види. Мерилин щеше да остане в болницата още два или три дни.

Беше десет вечерта, когато я прехвърлиха с двете бебета в малки креватчета на колелца в стаята им. Една акушерка тласкаше едното, а Джак другото и поглеждаше Мерилин с нескрито обожание. Знаеше, че никога няма да забрави този момент и обичта помежду им трогна Хелън. Винаги ставаше така. Тя остана след раждането, за да се увери, че всичко е наред и няма да има усложнения, но всичко беше добре.

Малко по-късно, след като даде на Мерилин обезболяващи, Хелън си тръгна. Приятелката ѝ беше преживяла много. Брайън щеше да преспи у съседите. Били заяви, че щял да остане у Габи, а Джак щеше да остане в болницата при Мерилин.

Наблюдаваше я, докато спи, и от време на време местеше поглед към бебетата. Бяха мънички и нежни, с розови бузки и много красиви. Това бе една от най-съвършените нощи в живота му.

8.

Всички дойдоха да видят Мерилин и бебетата, докато бяха в болницата. Брайън пристигна пръв рано сутринта. Беше го докарал съседът, който заяви, че не бил виждал по-красиви деца от новородените момиченца, и отбеляза, че двете били много различни.

Брайън държа първо едната, после другата, докато Джек снимаше. По обедно време Били пристигна заедно с Габи, която не можеше да откъсне ръце от тях, от мъничките пръстчета и крачета. Мерилин попита Били дали иска да ги подържи, но той отказа, защото били прекалено мънички. Кони и Майк също се отбиха и донесоха пуловерчетата и терличките, които тя им плетеше от месеци. Шон беше с тях. Казаха, че Кевин заминал за уикенда с приятели. Мерилин веднага забеляза, че очите на Кони помръкнаха, и я погледна угрижено.

— Той добре ли е? — попита тихо тя. Кевин й се беше сторил отнесен и разсеян на барбекюто по случай завършването, но тъй като си тръгна бързо, така и не успя да го огледа. Знаеше, че от известно време Кони отново се притеснява.

— Поне така мисля — отвърна тихо приятелката й, а след това продължи да се възхищава на бебетата.

Изи влезе, докато все още бяха вътре, а пък Анди се отби малко след като си бяха тръгнали. Джуди пристигна привечер, отрупана е подаръци, заедно с Мишел и Габи. Всички бяха единодушни, че не са виждали нищо по-прекрасно от близначките. Идваха непрекъснато през следващите два дена. Момчетата на Джек бяха при майка си, затова не видяха бебетата, но той им изпрати десетки снимки, направени е телефона.

В края на втория ден Мерилин каза, че иска да се прибере вкъщи, за да си почине, и Хелън се съгласи, че няма да е зле. Беше доволна и от трите си пациентки. В девет на следващата сутрин ги изписа. Мерилин щеше да кърми и двете, въпреки че все още нямаше мляко. Хелън мислеше, че ще й се отрази добре да си е вкъщи. В болницата

идваха твърде много гости, а тя имаше нужда от спокойствие и време, за да свикне с бебетата. Джак, както винаги, беше страхотен и когато се прибраха, помогна на Мерилин да се настани и отпусне, а Брайън бе готов да направи всичко, което може, за сестрите си.

Мерилин въздъхна облекчено, щом се отпусна в познатото легло.

— Господи! Всичко се случи толкова бързо, че още ми се струва нереално.

— Много даже е реално — увери я Джак. В същия момент двете бебета се разплакаха едновременно и двамата прихнаха. Известно време щеше да е тежко и натоварено, но майката на Мерилин беше предложила да дойде и да им помогне. Тя обаче бе на седемдесет, здравето ѝ беше крехко и щеше да е поредният човек, за когото дъщеря ѝ да се грижи, затова Мерилин я помоли да дойде по-късно през лятото, а като начало двамата с Джак щяха да се опитат да се справят сами с малко помощ от Брайън. Тя бе категорична, че не иска допълнителна помощ. Джак предложи акушерка и можеше да си позволи, но Мерилин знаеше, че това са последните ѝ бебета, и не искаше да изпусне нито миг. Бе решена да се справи сама заедно с Джак и той се съгласи. Остана неприятно изненадана колко изморена се чувства. Само докато пресече стаята до креватчетата на бебетата ѝ костваше огромно усилие, а все още не ги кърмеше. Едва започваше да свиква с близначките.

Брайън беше излязъл с приятели, а тя тъкмо легна да поспи, след като сложи бебетата в кошчетата им, когато телефонът звънна. Мерилин видя на екранчето, че звъни Кони, но не чу никакъв звук, когато се обади. Реши, че връзката се е разпаднала, и тъкмо се канеше да затвори, когато чу дълъг, протяжен глух стон, който прозвуча повече като вой на животно, отколкото като глас на човек. Първоначално не успя да разбере какво е, след това чу гласа на приятелката си и усети как я сграбчва леденостудена ръка.

— Кевин — бе единствената дума, която Кони успя да изрече, и в следващите дълги минути не можа да спре да хлипа. Мерилин не знаеше дали той е ранен, дали не е претърпял нещастен случай, или може би се е сбил или е бил арестуван отново. Налагаше се да изчака, докато Кони си поеме дъх.

— Успокой се, аз съм тук... Искаш ли да дойда? — В първия момент забрави, че е родила преди три дни, въпреки това беше готова

да отиде. — Кони, кажи ми какво се е случило. — Изчака Джак да влезе в стаята и той разбра по изражението на съпругата си, че се е случило нещо ужасно.

— Кой е? — прошепна той и тя изрече само с устни името на Кони, докато приятелката ѝ продължаваше да риде по телефона.

— Идвам — рече Мерилин, неспособна да издържи повече. Знаеше, че ще стигне до дома ѝ по-бързо, отколкото би отнело на Кони да събере сили и да ѝ каже по телефона какво се е случило.

— Мъртъв е — рече Кони и нададе същия мъчителен вой, който Мерилин чу, когато се обади.

— Господи... о, боже господи... идвам веднага. Сама ли си? — Кони не беше на себе си и Мерилин скочи от леглото толкова бързо, че в първия момент усети как ѝ се вие свят, после се втурна в банята, все още стиснала телефона в ръка, докато Джак я наблюдаваше.

— Къде е Майк?

— Тук е. Току-що ни се обади — успя да обясни Кони между риданията.

— Стой там. След пет минути ще бъда при теб. — Мерилин прекъсна с разтреперана ръка и погледна недоумяващо Джак. — Кевин О'Хара току-що е починал. Не знам какво се е случило. Трябва да отида. Ти остани с бебетата. Ако се събудят, дай им шишетата с вода, която ни дадоха в болницата. Те ще издържат, докато се върна.

— Не можеш да шофираш — рече уплашено той. — Току-що си родила. — Тя вече звънеше на Били и той се обади веднага.

— Къде си? — попита направо тя.

— У Габи. Какво е станало? — Веднага разбра, че майка му не е на себе си, макар да нямаше представа какво става.

— Прибери се веднага.

— Защо? — попита подозрително той, без да крие раздражението си.

— Трябва да ме закараш до семейство О'Хара. Нещо се е случило с Кевин.

— Идвам веднага — отвърна моментално той и затвори. Когато пристигна, тя вече беше облечена и готова на долния етаж. Джак я целуна за довиждане и ѝ каза да не се притеснява. Стори му се бледа и уплашена, но държеше да отиде при приятелката си. Беше се случило немислимото.

Били я откара у семейство О'Хара за по-малко от пет минути и Мерилин забърза, доколкото можа, към входната врата, последвана от него. Шон беше в антрето. Погледна ги с празен поглед и се отпусна задушен от ридания в прегръдката на Били, а Мерилин се втурна на горния етаж, за да открие Кони. Двамата с Майк бяха в спалнята, прегърнати, разплакали, и щом ги видя, Мерилин избухна в сълзи, седна на леглото до тях и ги прегърна.

— Застреляли са го по време на наркосделка в Тендърлойн — изрече с усилие Кони. Майк седеше на леглото разтреперан, не спираше да хлипа. — Казаха, че купувал, за да продава, и дължал пари на дилъра си. Скарали се и дилърът го застрелял... Детенцето ми... мъничкият ми... убили са детенцето ми. — Тя беше неутешима, а Майк силно разстроен. Мерилин седеше до тях. Нямаше представа какво да им каже, какво да направи, освен да остане с тях, да ги прегърне. Притискаше Кони до себе си, люлееше я, най-сетне стана и слезе на долния етаж, за да направи чай. Когато се върна, попита Кони дали иска да позвъни на лекаря им, но тя поклати глава.

— Трябва да отидем да идентифицираме тялото — обясни и отново избухна в плач. — Страх ме да го погледна... просто не мога... — Беше смазана от мъка и Мерилин я накара да пийне глътка вода, а след това стисна силно ръката на Майк. Били и Шон влязоха в стаята и Мерилин остана шокирана, когато осъзна, че сега вече Шон е единственият им син. Колкото и старания и усилия да бяха положили да спасят Кевин от него самия, колкото и да го обичаха, накрая той им се беше изплъзнал. Не бяха успели да го спрат. Шон изглеждаше съсипан като родителите си и Били стоеше близо до него, изпълнен с мъка заради приятеля си. Кевин беше героят на Шон по времето, когато бе малък, а сега бе убит, докато купува наркотици, за да ги продаде. Кони се оказа права, когато се усъмни, че големият ѝ син отново е тръгнал по лош път. Той обаче бе хитър, потаен и така и не бе успял да устои на изкушението, колкото и умело да се преструваше. Наистина беше страшно да осъзнаеш колко бързо могат да се преобърнат нещата и да доведат до нещо непоправимо — скърбящи родители на убито дете. Както родителите, така и децата са много по-уязвими, отколкото предполагат.

Майк стана и се заклатушка безцелно из стаята, докато двете жени го наблюдаваха. Трябваше да отидат в моргата, а Мерилин дори

не можеше да си представи какво им е.

— Искате ли Джак да дойде с вас? — предложи тя, но Майк поклати глава и я погледна с очи, които издаваха, че сърцето му е напълно разбито.

— Не, аз ще отида — отвърна спокойно той и Шон пристъпи напред, за да застане до него.

— Ще дойда с теб, татко — рече смело той. Целият трепереше, изглеждаше дребничък до Били, макар да не беше. В очите му се бе появила неочаквана зрялост. Вече не беше момче, а мъж. Кони се отпусна на леглото и простена тихо при мисълта, че мъртвият ѝ син трябва да бъде идентифициран.

— Не искам да го виждам такъв — изхленчи тя. — Не мога... това ще ме довърши. — Майк посегна към ключовете от колата си и Шон последва баща си навън. Мерилин не откъсваше очи от Кони.

— Ела с мен у нас, докато се върнат. — Тя дори не искаше да мисли къде отиват и какво им се налага да правят. — Тъкмо ще ми помогнеш с бебетата. — Кони кимна и се надигна. Движеше се като робот, докато Мерилин я извеждаше от стаята и слизаха надолу по стълбите. Мерилин се зарадва, че Кони се съгласи да тръгне с нея. Стори ѝ се послушна и напълно съсипана. Помогна ѝ да седне на предната седалка, настани се зад Били и той подкара към тях. Щом Мерилин влезе, чу, че и двете бебета плачат, а Джак се появи на стълбите, прегърнал и двете, напълно объркан и уплашен.

— Плачат, откакто излезе — рече той, след това видя Кони. Мерилин забърза по стълбите, когато разбра какво се случва. Млякото ѝ беше дошло и предната част на блузата ѝ беше мокра. Кони се заизкачва бавно след нея и ги последва в спалнята, а Били отиде да позвъни на останалите и да им разкаже какво се е случило. Това беше най-шокиращата новина, с която се бяха сблъскали. Мерилин остана доволна, че Брайън е все още навън, и помоли Джак да позвъни на родителите на момчето, на което беше на гости, да го задържат малко по-дълго, поне до вечеря, докато нещата в къщата се успокоят. Джак веднага се съгласи. Бяха готови да направят всичко по силите си, за да помогнат на Кони, Майк и Шон.

Мерилин се отпусна в леглото, а Кони седна в люлеещия се стол, напълно съсипана. Мерилин разтвори блузата си, разкопча сутиена за кърмене и Джак ѝ подаде разплакалите бебета. Все още не знаеше как

да кърми и двете, но трябваше да ги нахрани, тя беше единствената, която можеше да им даде онова, от което имаха нужда. Те се бяха събудили точно навреме, в пълно неведение за тази трагедия — Кевин О'Хара бе загинал на двацет и пет години.

Джак зави нежно Мерилин, да не би Били да влезе, а Кони остана да я наблюдава и през цялото време плака тихо. Все още помнеше как бе кърмила Кевин, струваше ѝ се, че е било едва вчера, а сега него вече го нямаше. Хлипаше тихичко, а после, по настояване на Мерилин, се отпусна в леглото до нея. За Кони бе истинско утешение, че е тук, и тя нежно погали главата на Дафни, докато бебето лежеше на гърдата на майка си и най-сетне заспа. Джак пое децата от ръцете на Мерилин, след като тя ги нахрани, нагласи ги в кошчетата им и седна на края на леглото при двете жени.

— Моите съболезнования, Кони — прошепна той, а тя кимна и продължи да плаче. Мерилин я прегърна. Останаха така, докато Майк и Шон пристигнаха. Майк беше силно пребледнял след идентифицирането на Кевин. Шон не бе видял брат си, но баща и син плакаха неутешимо по пътя към дома на Мерилин и Джак, откъдето щяха да вземат Кони. Седнаха за малко, поговориха и Шон отиде да намери Били, а после си тръгнаха. Мерилин им предложи да позвънят, ако имат нужда от нещо, и обеща да отиде у тях на сутринта. Щеше да помогне на Кони с погребението. Не можеше да си представи как приятелката ѝ ще издържи, и за миг, за един ужасен срамен миг, който призна на Джак по-късно, докато кърмеше бебетата отново, тя въздъхна доволно, че нещастieto не се бе случило на едно от нейните деца. Не можеше да си представи да изгуби Били или Брайън.

Брайън се прибра след вечеря и остана шокиран, когато му казаха за Кевин. И двете момчета бяха тъжни и притихнали цялата вечер. Приятелите им не можеха да повярват, също като Мерилин и Джак. Вечерта тя позвъни отново на Кони, за да я попита как е. Приятелката ѝ все още не можеше да спре да плаче. Обясни, че била в стаята на Кевин и се опитвала да му избере костюм, с който да го положат в ковчега, и отново се разрида. Мерилин се почувства ужасно, че не може да бъде с тях тази вечер, но нямаше как да остави Джак сам с близначките, тъй като ги кърмеше. През няколкото часа, откакто ѝ дойде кърмата, те пак бяха прегладнели и не беше честно да ги остави. Моментът беше труден, но Мерилин бе решила все някак да се справи.

Обади се на Джуди и я помоли да отиде с нея до Кони на следващия ден. Тя тъкмо бе научила от Габи какво се е случило и не можеше да повярва. Самата мисъл беше ужасна и шокира всички.

Телефонът на Били не спря да звъни през цялата нощ. Обаждаха се приятели, а малко по-късно той се върна в дома на семейство О'Хара, за да остане с Шон. Изи също отиде и поплака с тях, след това дойде Анди, а по-късно я закара у тях.

Били беше все още в къщата, когато Мерилин дойде на сутринта. Джуди я беше взела, а преди това ѝ помогна с бебетата и всички се редуваха, обаждаха се, когато звънеше телефон, и правеха всичко по силите си, за да облекчат Кони. Тази сутрин двамата с Майк трябваше да отидат до погребалната агенция, да изберат ковчег и да уредят всичко необходимо. Предстоеше им твърде много работа, трябваше да се обадят на много хора, в цветарския магазин, на свещеника, във вестника, където трябваше да бъде публикуван некролог. Кони направи всичко по силите си, докато бяха навън. Трябваше да подготвят обява за погребението. Тя реши, че траурната церемония ще бъде в „Сейнт Доминик“ в тяхната енория, още повече че там Кевин бе получил първото си причастие. Все още не осъзнаваха, че говорят за погребението на Кевин, и когато Мерилин погледна Майк, разбра, че е напълно сломен.

Шон седеше на предните стъпала с умисления унил Били. Габи също бе дошла, а Изи се появи малко по-късно. Анди звъня няколко пъти. Никой не знаеше какво да направи, за да помогне на семейство О'Хара. Не можеха да върнат Кевин, можеха единствено да останат техни приятели. Мерилин не искаше дори да си представи как се преживява подобно нещо, но Кони бе силна жена и докато тръгнат към погребалната агенция, беше спряла да плаче поне за няколко минутки. Носеше костюма на Кевин на закачалка с бяла риза и вратовръзка, а чорапите и официалните му обувки бяха в пазарски плик. Погледна тъжно Мерилин, докато се качваше в колата със съпруга си, след това я взе в обятията си. Двете останаха прегърнати дълго.

— Благодаря ти — беше всичко, което Кони успя да изрече, без да се разплаче отново.

— Обичам те — промълви Мерилин. Каза го съвсем искрено. — Моите съболезнования.

Кони кимна и я погледна.

— Благодаря — рече тя и след тези думи Майк запали колата и те поеха към погребалната агенция, където красивият им по-голям син щеше да бъде измит и облечен, а косата му сресана за последен път.

9.

Погребението на Кевин О'Хара беше непоносимо, ужасно мъчително за цялата група. Родителите слушаха последното слово, ужасени и същевременно благодарни, че не се е случило на собственото им дете. Приятелите, с които той беше израснал, дойдоха да му отдадат последна почит и си припомниха колко мило дете бе навремето. Кони, Майк и Шон седяха на първия ред, сякаш ударени от гръм, затвореният ковчег беше пред тях като предупреждение за всички присъстващи.

Никой от тях не искаше да чуе подобно послание, нито родителите, нито децата. „Бъдете внимателни. Бъдете нащрек. Бъдете умни. Същото може да се случи и на вас.“ Ето че им се беше случило и никой не можеше да проумее как и защо. Много лесно бе да се каже, че Кевин е стъпил накриво, че е бил арестуван, че е бил изпратен в клиника за наркомани, че цели две години е бил на изпитателен срок, но едно време той бе малко момче, невинно дете със същия шанс за живот, както и всички останали. Нима вината бе негова? Дали не беше на родителите му? Може би това му беше отредила съдбата? Така ли бе предначертан животът му? На кое предупреждение не бе обърнал внимание, кои сигнали за опасност бяха пренебрегнали?

Защо Кевин се беше оказал в ковчегата в предната част на църквата, а не някой друг? Други бяха поели същите рискове и не бяха загинали. Докато премисляше всяка минута от живота му свита на първия ред, Кони вече не бе сигурна в нищо. Знаеше само, че него го няма, а тази мисъл бе истинска агония. Болката беше толкова силна, така непоносима, сякаш очите ѝ ще се разтопят, а сърцето ѝ ще изгори, същевременно бе като вледенена. Не изпитваше друго, освен парещата болка, докато наблюдаваше как съпругът ѝ, по-малкият ѝ син и шестима от съучениците на Кевин изнасят ковчегата от църквата и го поставят внимателно в катафалката, за да го откарат до гробището, където щяха да го спуснат в дупка в земята и да го заровят. Искеше ѝ се да се хвърли след него, обичаше го толкова много, ала тъкмо сега не

можеше да причини подобно нещо на Майк и Шон. Трябваше да е до тях, да бъде силна. Не знаеше как да го постигне — знаеше единствено, че няма друг избор. Кевин я беше оставил да се грижи за брат му и баща му, а тя вече не знаеше отговора на нито един въпрос. Част от собствената ѝ плът бе простреляна и убита по време на наркосделка в Тендърлойн. Това беше немислимо. Нямаха никаква представа кой му го беше причинил, знаеха само, че е мъртъв и какви наркотици е носил по време на убийството. Нямаше кой да бъде наказан, нямаше мишена за отмъщение, дори да бяха намерили убиеца, това нямаше да върне сина ѝ.

Стигнаха до гробището в лимузината, която бяха наели, и застанаха до гроба, където свещеникът каза няколко думи. После Кони докосна ковчегата на сина си за последен път — ковчегата с бял сатен, който бяха избрали. Кевин беше облечен в костюм и с вратовръзка, с най-хубавите си обувки, и щяха да го оставят тук заедно с част от сърцето ѝ. Тя беше съкрушена, вече нямаше дори сили да плаче, докато се прибираха. Всички присъствали на погребението ги чакаха в дома им.

Мерилин също беше дошла, за да провери как са, ресторантът на Джак бе осигурил кетъринга, също като за бар мицва или сватба, само че този път беше за погребение.

По-късно Кони не можа да си спомни кой е бил у тях. Помнеше единствено, че Мерилин е подредила снимки на Кевин навсякъде в хола и антрето. Когато всичко приключи, Майк и Шон седнаха в кабинета. Приличаха на оцелели след корабкрушение. Приятелите на Шон бяха останали, за да го подкрепят, качиха се на горния етаж в стаята му. Кони и Майк, Мерилин и Джак с Джуди и Адам не можеха да повярват какво се е случило. Знаеха единствено, че Кевин, синът на Кони и Майк, е мъртъв, но не осъзнаваха какво означава това. Как да проумееш, че никога повече няма да видиш обичното си дете? Това беше невъобразимо и Кони все очакваше той да слезе от горния етаж, облечен в костюм и риза, с официалните обувки, и да им каже, че всичко е било шега. Само че не беше шега. Беше твърде истинско. Стаята му щеше да остане празна завинаги. Спечелените награди щяха да събират прах и нямаше да имат никакво значение. Дрехите му щяха да висят в гардероба, докато тя събере сили да ги раздаде.

Единственото, което Кони разбираше, докато наблюдаваше Майк, беше, че никога повече няма да бъдат същите.

— Имате нужда от почивка — обади се тихо Мерилин. И двамата изглеждаха изтощени, а Кони призна, че не са спали, откакто нещастieto се беше случило.

Персоналът на Джак беше оставил кухнята в безупречен вид, за тях имаше храна в хладилника, ако огладнеят, но Кони не можеше да си представи, че някога ще сложи отново залък в устата си. Дрехите вече й висяха — само за няколко дни.

Привечер Мерилин и Джак си тръгнаха от дома на семейство О'Хара. Останалите се бяха разотишли дълго преди това. Шон все още беше на горния етаж с най-добрите си приятели. Поиграха на видеоигри, Били извади плоско шишенце и го подаде на останалите да отпият. В него имаше бърбън, защото не успя да налее нищо друго от барчето у дома, докато никой не го наблюдава. Габи и Изи предадоха бутилчицата след една глътка, докато Били, Шон и Анди отпиваха по-дълго, докато накрая съдържанието й свърши.

— Така няма да помогнете на никого — промълви Изи, както винаги гласът на тяхната съвест. — Просто ще се почувствате по-зле. — Анди я погледна глупаво, когато го каза, Били сви рамене, а Шон се отпусна на леглото си. Мълчеше и му беше омръзнало хората да му изказват съболезнованията си. Какви съболезнования, та те дори не можеха да му влязат в положението. Откъде знаеха как се чувства? Дори приятелите му. Нямахше да види брат си никога повече. Неочаквано се оказа единствено дете.

— Искаш ли довечера да дойдеш у нас? — предложи Били. Само предполагаше каква болка изпитва приятелят му. Забеляза я в очите му.

— Трябва да остана тук — въздъхна Шон. Денят беше изтощителен. — Мама и татко са напълно рухнали — заяви той. Съдържанието на шишенцето му беше помогнало да се поотпусне. Болката бе позатихнала и вече не го измъчваше чувството, че кожата му е била прорязана от бодлива тел. Бърбънът беше притъпил болката. А чувството на замаяност бе добре дошло.

Анди си тръгна пръв — беше обещал да вечеря с родителите си. След него станаха Габи и Били, остана единствено Изи.

— Ще се оправиш, да знаеш. Сигурно се чувстваш ужасно. Никога не съм имала брат или сестра, но все някак ще успееш да се

изправиш на крака. Ще се стегнеш. — Ако не беше момиче, сигурно щеше да я удари, но дори от самата мисъл му се доплака.

— Някой ден ще сложа край на подобни престъпления — рече тихо Шон, докато лежаха един до друг на леглото и гледаха в тавана. Понякога имаше чувството, че тя е най-добрата му приятелка от цялата група, всичко зависеше от деня.

— Как смяташ да го постигнеш? — полюбопитства Изи, сякаш бяха отново деца и тя го молеше да ѝ хване риба или искаше да разбере как работи подводница и какво кара мъглата да се спусне над града.

— Ще постъпя на работа във ФБР след колежа и ще арестувам гадовете като онези, които убиха брат ми. — Нито един от двамата не каза, че Кевин не е трябвало да бъде убит. Сега вече нямаше смисъл да говорят по този въпрос, тъй като той беше мъртъв.

— Все така говореше като дете — усмихна се Изи.

— Сега обаче ще го направя. — Шон говореше убедено и тя почти му повярва. Знаеше, че в момента е сериозен.

— Може да решиш нещо друго, след като завършиш колежа. Може да ти се прииска да се занимаваш с друго. — Тя винаги говореше разумно и бе най-практична от петимата.

— Няма. Открай време знам, че искам да се занимавам с нещо такова. Просто не знаех защо. Сега вече знам. — Той се преобърна и легна на една страна, за да я погледне. Запита се какво ли ще почувства, ако я целуне, но не му се искаше, защото му беше приятелка.

— Ще ми липсваш, когато заминеш — рече простичко Изи и той кимна.

— И ти ще ми липсваш — отвърна тъжно и се почувства още по-потиснат. Смъртта на Кевин щеше да усилва мъката, че ще бъде далече от приятелите си, а и никак не му се искаше да изостави родителите си след нещастиято. Вече усещаше болката.

— Как само ми се иска да дойдеш в Ел Ей — рече замислено Изи.

— Ще се видим на Деня на благодарността и после на Коледа — отвърна той и бавно се превъртя на другата страна, за да стане. — Хайде, трябва да те закарам.

Не си казаха почти нищо в колата — беше им приятно, че са заедно. Тя се опита да не мисли какво би било, ако погребваха един от

тях. Не можеше да си представи, а и не искаше. Запита се дали Шон наистина ще постъпи на работа във ФБР някой ден. Това бе опасно. Освен това сега имаше нови отговорности към родителите си, тъй като бе единствено дете.

Той я остави пред дома на баща ѝ и тя му обеща да наmine на следващия ден. Шон се върна в глухия си празен дом. Вратата към стаята на родителите му беше затворена, когато се прибра, а къщата бе тъмна. Мина покрай стаята на Кевин и му се прииска да влезе. Вместо това се пъкна в своята стая и затвори вратата, отпусна се на леглото и заплака.

Изи и останалите идваха да видят Шон всеки ден, а Били почти винаги носеше плоската си манерка, пълна с алкохол, откраднат от барчето у тях, докато майка му се занимаваше с близначките. Те все още го дразнеха, но щом видях първите им усмивки, призна, че са сладурани. Дори на два пъти ги поддържа. Брайн пък се държеше така, сякаш е влюбен в тях. Беше се научил да им сменя памперсите и помагаше на майка си да ги слага в креватчетата, нещо, което Били нямаше никакво желание да учи. Габи обаче настояваше, че са страхотни. Той беше доволен, че тя пие противозачатъчни и няма опасност да забременее. Не би преглътнал подобно нещо, знаеше, че няма да е готов за собствени деца през следващите десет, дори петнайсет години.

В един от дните, в които не успя да открадне алкохол от барчето, за да прелее в бутилчицата, накара един бездомник да му купи стек бира. Двамата с Шон намираха начин да се напиват всеки ден до края на юни. Отначало беше в памет на Кевин, след това — просто някакво занимание. И петимата бяха отегчени, въпреки че някои си намериха работа за през лятото. Шон помагаше на баща си по няколко часа на ден, Изи работеше в летен лагер към общината, а Габи се подготвяше за заминаването и не работеше. Били също не ходеше на работа. Джак и майка му го бяха оставили на мира и заявиха, че няма нужда да работи през последното си лято преди колежа. Затова двамата с Шон се наливаха по цял следобед. Сутрин Анди работеше, а на обяд идваше да види приятелите си. Майка му го беше уредила в една лаборатория. Там не му позволяваха да върши нищо интересно, макар да бяха силно

впечатлени, че е приет медицина в „Харвард“. Товареха го с изхвърлянето на боклука, разнасянето на бланки и картони на пациентите. Той не пиеше колкото другите, но от време на време дръпваше по някоя глътка.

Накрая Изи реши да ги вкара в правия път и в средата на юли ги нарече загубеняци.

— Какво ще правите, докато сте в колежа? Ще се запишете за сбирки на „Анонимните алкохолици“ ли? Вие сте тъпанари, които не спират да се наливат, да играят видеоигри и да се самосъжालяват. Отвратителни сте! — Гледаше Шон право в очите, докато го казваше, и той наведе глава. Брат му беше починал едва преди пет седмици и всички, с изключение на Изи, го бяха оставили да прави каквото поиска. Той много добре знаеше, че тя не преувеличава.

— И какво искаш да заформим? — погледна я Били, когато Шон му подаде плоската манерка. Този път не отпи, за пръв път от седмици.

— Да отидем на плажа, да измислим нещо друго — предложи Изи.

— Ще умрем от студ — напомни ѝ Били. Мъглата не се беше вдигала от дни. В Сан Франциско обикновено беше студено през юли, често се случваше да е сиво и мрачно, което не се отразяваше добре на настроението им.

— И какво от това? Поне ще правим нещо. По-добре, отколкото да седим и да се наливаме.

Затова на следващия ден, след като свършиха работа, те прекосиха моста Голдън Гейт и отидоха в Мерин. На градския плаж в Стинсън ядоха хамбургери, след това седнаха на пясъка, брулени от ледения вятър. Въпреки това, когато се прибраха признаха, че се чувстват по-добре.

Изи остана да поговори с Шон отново, след като останалите си тръгнаха.

— Ще се справиш ли, когато заминеш в колежа? — Много се тревожеше за него, повече, отколкото би признала. Родителите му изглеждаха ужасно, но в известен смисъл Шон изглеждаше дори ползле от тях. Под очите си имаше тъмни кръгове и призна, че не може да спи. Непрекъснато мислеше за брат си и какво е изпитал, докато е умираше. Това го побъркваше.

— Май да — отвърна той на Изи, макар и не твърде убедително.

— Налага се, заради вашите — изтъкна тя. — Единствено ти им остана. — Този факт много му тежеше. За нея и Анди, като единствени деца, това бе нещо напълно естествено, тъй като родителите им бяха решили така. Шон обаче бе единственият *останал* син, което беше ужасно и много по-сложно. Кевин щеше да липсва на родителите си до края на живота им, а Шон знаеше, че по някакъв начин трябва да запълни зейналата празнина. Това бе мисълта, която го измъчваше късно нощем. — Сигурен ли си, че все още искаш да заминеш на изток? Можеш да се прехвърлиш в Университета на Ел Ей, за да си поблизо до тях. Той само поклати глава. Искаше да замине. Не можеше да понесе обстановката тук, да знае, че Кевин не е в стаята си и никога повече няма да влезе в нея, не издържаше да слуша непрекъснато плача на родителите си. Единственото му желание беше да се махне. Изи го разбираше. И на нея ѝ беше трудно в тази къща, а дори не живееше тук.

През следващите няколко седмици се виждаха след работа, а Шон спря да пие. Сега вече единствено Били пиеше от манерчицата, но и той я надигаше по-рядко. Знаеше, че трябва да се отнася сериозно към това, което му предстои.

Замина пръв — в началото на август. Тренировките му започваха три седмици преди началото на учебните занятия. Габи замина от Сан Франциско след него, за да си потърси апартамент в Ел Ей. Отпътува с майка си и преди да се разпръснат, петимата приятели вечеряха заедно, а след това отидоха на плажа. Обещаха си да се чуват често и да се приберат за Деня на благодарността, но след като бяха прекарвали заедно всеки ден през последните тринайсет години, празникът им се стори безкрайно далече. Освен това обещаха на Били да идват на мачовете му.

Изи отиде в дома на Габи на сутринта, преди да замине. Двете закусиха заедно. Мишел отново ѝ се стори отслабнала, но тя прецени, че е най-добре да премълчи. Реши, че всички знаят, а Мишел се опитваше да се пребори с проблемите си. Изи се запита дали отсъствието на Габи ще оправи нещата, или само ще ги влоши. Трудно бе да се живее в сянката на Габи, независимо че двете сестри много се обичаха.

Двете с Мишел застанаха на тротоара и помахаха, когато Габи и майка ѝ потеглиха. И двете плачеха. Майка ѝ беше зад волана на вана,

а Габи бе приготвила половината си гардероб и най-ценните си вещи за апартамента, който се надяваше да намерят. Щеше да си наеме жилище в западен Холивуд. Сред мебелираните квартири, които откри в интернет, се бе спряла на три. Тъжно ѝ беше, но същевременно се вълнуваше. Изи се върна в къщата, за да поговори с Мишел. На нея ѝ предстоеше първата година в гимназията и тя много се притесняваше. След това Изи отиде да се види с Анди. Искаше ѝ се да прекара повече време с него, преди той да замине.

След Анди тя отскочи и до Шон. Майка му чистеше гардеробите и се разплакваше всеки път, щом попаднеше на вещь на Кевин. Бяха минали едва два месеца от смъртта му. Къщата беше като гробница и Кони се отнасяше към стаята на Кевин като към храм. Не смееше да докосне нищо в нея.

Анди бе следващият, който замина. Баща му щеше да лети до Бостън с него, докато се настани в общежитие. Видя се с Шон и Изи вечерта преди заминаването и ѝ пусна есемес, преди да се качи на самолета: *Успех. Ще ми липсваш. С обич, А.*

За щастие Изи и Шон заминаваха от Сан Франциско в един ден. Нито един от тях не искаше да остане сам. Щеше да е безкрайно трудно.

Изи трябваше да вечеря с баща си в последния ден, а след това отиде да се сбогува с Шон и майка му я прегърна силно.

— Да се пазиш в Ел Ей — рече тя сериозно. — Бъди внимателна. Искам да те видя жива и здрава на Деня на благодарността. И не бързай да се влюбиш.

— Няма начин — рече Изи и се разсмя. — Ще бъда прекалено заета в колежа.

— Всички момчета в Ел Ей ще се влюбят в теб, ако имат очи на главите. — Изи никога не се бе чувствала красива като Габи, нито един от приятелите ѝ момчета не бе споменал и дума за външния ѝ вид. Тя самата също не мислеше по този въпрос. Майка ѝ не я беше научила на триковете, на които Джуди бе научила Габи, нито пък как да изглежда секси, за да привлече погледите на момчетата. Никой не беше ходил да пазарува с Изи от години. Тя просто приготви всичките си стари неща за Ел Ей. Баща ѝ дори не бе помислил по този въпрос, а тя не искаше да пита. Беше ѝ досадно. Кони беше подготвила вещите на Шон, за да ги изпрати в общежитието — чаршафи, хавлиени кърпи, възглавница,

козметични принадлежности, два постера, кувертюра, килимче. Всичко бе купено наскоро, съвсем ново, също както за Кевин, когато той замина за „Санта Круз“. Сега беше доста по-сложно, тъй като Шон заминаваше за по-далечно място. Родителите му бяха обзети от ужас как ще се почувстват, след като той замине. Преди няколко дни Кони беше казала на Майк, че е най-добре да се преструват, че и двете момчета са заминали в колеж. Тя обеща да помага на Мерилин с близначките, защото бе убедена, че ще ѝ е приятно. А двете бебета имаха нужда от много грижи. Мерилин призна, че е забравила колко енергия е необходима. Започваше да се чувства стара и призна, че едва успява да събере сили. Но пък и работата ѝ беше двойна.

Кони и Майк взеха полет за Вашингтон заедно с Шон, за да са с него, докато се настани. Върнаха се на следващия ден с късен полет, обзети от неистов страх да влязат в притихналата къща.

Джеф откара Изи до Лос Анджелис и през целия следващ ден се занимава да инсталира уредбата и компютъра, а след това и малък хладилник в стаята ѝ в общежитието. Тя имаше съквартирантка, която ѝ се стори приятно момиче — бяха си писали имейли преди заминаването. И нейните родители бяха там, а когато Джеф си тръгна, двете момичета потърсиха заедно кафенето, тъй като щяха да се хранят заедно там. Изи се обади на Габи, която се оказа влюбена в новия си апартамент. Той се намираще в Алта Лома, близо до Сънсет. През уикенда Изи отиде да го види и всичко ѝ се стори като за зрял човек. Сградата имаше портиер и басейн. Апартаментът беше обзаведен само с най-основното, но Габи бе подредила някои от своите неща. С Джуди бяха ходили на пазар и бяха добавили някои мебели.

— Охо, вече живееш като истинска филмова звезда — пошегува се Изи и Габи обясни, че Били идвал всяка вечер от общежитието си. Призна, че догодина щял да се пренесе при нея и да напусне общежитието, а родителите ѝ нямали нищо против.

Апартаментът на Габи беше десет пъти по-голям от стаята на Изи в общежитието.

Баща ѝ беше подарил автомобил, черен „Ленд Роувър“ от неговата автокъща, който изглеждаше красив и нов. Изи пък си бе донесла единствено велосипеда, който караше в училище. Баща ѝ не ѝ беше купил кола, не можеше да си позволи, а пък майка ѝ беше на мнение, че е твърде млада, за да шофира. Затова тя възнамеряваше,

когато не е в кампуса, да се придвижва с таксита или градски транспорт.

Джуди и дъщерите ѝ винаги имаха хубави коли благодарение на бащата на Габи и автокъщата, която той притежаваше. Мишел също бе получила „Ленд Роувър“, когато навърши шестнайсет. Изи би могла да завиди за новата кола на Габи, ако не я обичаше толкова много.

Отиде ѝ на гости и на следващия ден. Съквартирантката ѝ беше заета с приятелките си, а апартаментът на Габи беше страхотно място, където да се събират, когато нямаше по-добро занимание. Били щеше да е зает с тренировки през по-голямата част от времето и нямаше да може да идва всяка вечер през футболния сезон. Затова момичетата възнамеряваха да са заедно винаги, когато Габи беше свободна, а Изи щеше да подготвя домашните си при нея. Беше толкова вълнуващо да са самостоятелни, далече от родителите си, и да не се налага да следват чужди правила. Чувстваха се пораснали.

Същата вечер Шон пусна на Изи есемес от Вашингтон, окръг Колумбия. Пишеше, че кампусът е готин и че часовете вече са започнали. Не се беше чувал с Анди, Изи също. Шон беше зает да се настани в общежитието и да провери програмата си, както и всички останали. Габи трябваше да си намери агент. Щеше да се запише в агенция за манекенки, стига да я вземеха, но Изи я увери, че нямало да има проблем. Тя беше прелестно момиче. Освен това щеше да тръгне на курс по актьорско майсторство веднага щом се установи, за да може да снима реклами, а по-късно да започне да се явява на прослушвания за филми.

На следващия ден Изи се записа за избраните предмети, което се оказа дълъг процес. Беше пристигнала по-рано от необходимото, за да се консултира със съветника си и да реши какви предмети да избере. Така щеше да ѝ остане повече време, което да прекара с Габи. След срещата със съветника си записа философия, психология, основен курс по математика, който беше задължителен, и основи на историята на изкуството. Докато четеше какво включва учебната програма, разбра, че я чака много работа. Пообиколи, за да опознае кампуса. Хората тук се държаха приятелски, а студентите много си приличаха. Чувстваше се така, сякаш бе попаднала в много по-голям град от Сан Франциско. Много хареса всичко, което я заобикаляше. На моменти ѝ домъчняваше за старите приятели — за пръв път от детската градина

насам щеше да учи без тях. Добре поне, че Габи и Били щяха да са наблизо, докато опознаваше новия град. Изи бе обзета от неизпитвана досега самоувереност и си помисли: „Добре, свят! Ето ме и мен!“. Бе поела напред с бърза крачка.

10.

Тишината в къщата се оказа дори по-потискаща, отколкото Кони бе очаквала. Двамата с Майк седяха самотни и нещастни всяка вечер и нямаха какво да си кажат. Не се чуваха други гласове, никой не влизаше и не излизаше по цял ден. Родителите на децата, които бяха заминали, също чувстваха празнота, но за Майк и Кони беше много по-зле след смъртта на Кевин. Полицията така и не успя да открие убиеца. След разследването полицаите признаха, че нямат абсолютно никаква представа кой е извършителят, тъй като свидетели нямало. За смъртта на Кевин О'Хара не бе въздадена справедливост, от което на родителите му им беше още по-тежко. Сърцето на Кони се късаше, щом забележеше празния поглед в очите на съпруга си. На Майк О'Хара му личеше, че е съсипан, Кони се чувстваше по същия начин. Двамата избутваха някак дните, но нищо повече. Всеки час беше истинска борба.

Кони често се отбиваше при Мерилин и ѝ беше много приятно да си играе с бебетата, които бяха станали на три месеца и откликваха с усмивки, смееха се и гукаха. Но колкото и да ѝ беше забавно да ги гушка или да помага на Мерилин да се грижи за тях, рано или късно тя трябваше да се прибере в празната си къща и признаваше, че това буквално я убива, а нямаше представа как да оправи нещата. Нямаше инструкции или ръководство, които да я преведат напред. Двамата с Майк можеха само да живеят от ден за ден, от час за час.

Тя звънеше често на Шон във Вашингтон и разговорите с него донякъде помагаха, но той чувстваше колко ѝ е мъчно при всеки разговор по телефона. Обикновено си пишеха имейли, но Кони не се въздържаше и му се обаждаше всеки ден, намираще всякакви незначителни поводи, докато един ден той я помоли да разреши обажданията. Вечно го безпокояха в неподходящ момент. С имейлите беше по-добре. На Кони обаче ѝ липсваше гласът му, затова тя продължи да му се обажда. Оказа се, че Майк притежава по-силна воля, но Кони призна пред Мерилин, че през повечето време се

измъчва заради смъртта на Кевин. Често питаше приятелката си как се справя Били в Лос Анджелис. Мерилин отвърщаше, че засега всичко е наред. Той казвал, че тренировките са тежки, че бил научил много, че харесвал треньора си.

— Добре поне, че научава повече за футбола. Не съм сигурна какво друго прави. Най-вероятно нищо — обясни мрачно Мерилин. — Прекарва голяма част от времето си с Габи — добави тя, което не бе никаква изненада.

Габи вече бе подписала първия си договор като манекенка благодарение на агента си и се бе обадила у дома силно развълнувана.

И на двете жени им беше мъчно, че децата им са отлетели. Знаеха, че този момент ще настъпи, но сега вече всичко бе съвсем истинско.

Един ден Мерилин призна с неудобство, че е забравила, че ще пораснат. Добре поне, че Брайън си беше у дома. Той тъкмо започваше осми клас и бе открил момичетата. Сякаш всичко започваше отново, докато наблюдаваше как по-малкият ѝ син се влюбва. Тя отбеляза, че откакто се е омъжила за Джак, Брайън има с кого да играе, мъж, с когото да говори. Призна пред Кони, че съпругът ѝ е страхотен човек. И с близначките се държеше чудесно и ѝ помагаше непрекъснато. Без него едва ли щеше да се справи. С Лари изобщо не се чуваха и виждаха, откакто Били замина. Той не се интересуваше от Брайън, който, за щастие, бе много привързан към Джак.

През септември всички деца, изглежда, се бяха установили в коледжите си. Беше октомври, когато Джуди забеляза, че анорексията на по-малката ѝ дъщеря отново се изплъзва от контрол. Съветникът на Мишел от „Атууд“ ѝ позвъни, за да каже, че се тревожи за нея, и тя започна ново лечение и терапия, също както предишния път. Болестта беше коварна. Джуди остана шокирана, когато я претеглиха. Не си беше давала сметка колко зле е положението, тъй като Мишел винаги носеше широки дрехи. Беше по-висока от сестра си и тежеше четирийсет килограма при ръст метър и седемдесет и пет. Този път след прегледа Джуди и Адам бяха посъветвани, че момичето трябва да бъде хоспитализирано, поне докато качи няколко килограма. Страхуваха се, че сърцето ѝ е твърде натоварено, настояваха ежедневно да посещава групова терапия с други момичета с хранителни разстройства. Когато се върнаха от срещата, Джуди се

разплака и се обади на Кони и Мерилин, за да им каже. Нито една от приятелките ѝ не остана изненадана и двамата с Адам с огромно нежелание я записаха за болнично лечение, без да се съобразяват с протестите ѝ. Мишел заплаши да избяга, но така ѝ не го направи. Наложил ѝ се да отсъства от училище, защото трябваше да остане за лечение цели шест седмици, чак до Деня на благодарността, когато щяха отново да направят оценка на състоянието ѝ. Джуди имаше чувството, че се е провалила напълно, когато си даде сметка колко е болно детето ѝ въпреки помощта, която му бяха осигурили дотогава.

На първата групова сесия, в която участваха и родителите, Мишел изтъкна, че и майка ѝ, и баща ѝ обичат повече по-голямата ѝ сестра. Те се разплакаха и заявиха, че не било истина. Че обичат много и нея. В групата имаше и други като Мишел. Кони и Мерилин не казаха нищо на Джуди, но и двете бяха единомисленици, че единственият начин Мишел да привлече вниманието на майка си бе, като гладува, и сега най-сетне беше центърът на света ѝ вместо Габи, която се справяше забележително в Ел Ей. Макар да я заболя, Мишел се възползва от престоя си в болницата и когато се прибра, изглеждаше доста по-добре.

Джуди непрекъснато ѝ ходеше на свиждане, а в програмата имаше и други момичета, които допаднаха на Мишел и ѝ станаха близки. Габи ѝ звънеше от Лос Анджелис всеки ден. Тя дори ѝ се извини, задето не ѝ е обръщала повече внимание, преди да замине, но Мишел отвърна, че нямало проблем. Сега вече получаваше онова, към което се бе стремилa. Освен това знаеше колко заета беше Габи, преди да замине, и проявяваше разбиране.

Единственото, което изненада Мишел, докато беше в болницата, беше посещението на малкия брат на Били, Брайън. Беше три години по-малък от нея, но ѝ каза, че му липсвала в училище, защото много я харесвал. Беше пътувал с автобус до болницата и обяснил посещението си, като ѝ напомнил, че брат му и сестра ѝ са първи приятели от тринайсет години, сега вече гаджета, а това обхващало целия им живот.

— Тогава ние какви се явяваме? — пошегува се Мишел, когато той отиде да я посети. — Роднини по връзка ли? — Той беше мило момче и се отнасяше към нея като към по-възрастна, значително по-мъдра приятелка. Беше много сладък и му беше много мъчно, че ѝ се

налага да остане в болница. Брайън беше умен и много добър ученик, висок за възрастта си също като брат си Били и изглеждаше по-голям. През последната година беше възмъжал. Говореше и се държеше като по-зрял, като момче по-близо до възрастта на Били. Призна колко много харесва пастрока си и двете си сестри близначки, донесе на Мишел кутия кексчета, а тя ги изяде. През последните три години не беше вкусвала подобно нещо, но не искаше да го разочарова. Остана трогната, че е дошъл да я навести, и когато той започна да идва редовно, двамата бързо се сприятелиха въпреки разликата във възрастта. Брайън наистина беше по-умен от момчетата на неговата възраст.

— Може някой ден да станем роднини по брак — рече замислено той, докато ядеше от кексчетата заедно с нея. Всеки път ѝ донасяше кексчета, защото тя, изглежда, ги харесваше. Купуваше ги с джобните си пари. — Как мислиш, дали Габи и Били ще се оженят? — попита Брайън и тя се усмихна на наивността, която блестеше в очите му. Приличаше на мъж, макар да беше дете.

— Вероятно. Нито един от двамата не е погледнал друг, лудо влюбени са. Още отсега се държат като женени. — Мишел бе признала по време на груповата терапия, че ревнува сестра си и връзката ѝ с Били. Много ѝ се искало да има гадже, но ѝ се струвало, че не била достатъчно красива, за да я пожелае някое момче. На шестнайсет все още никой не я беше целувал и се чувстваше непривлекателна за момчетата. Останалите момичета в групата бяха изтъкнали, че ако качи килограми, ще бъде по-привлекателна. Двамата с Брайън обсъждаха разни неща и той призна, че се чувства много по-незабележителен в сравнение с Били. Двамата имаха много общо като по-малките брат и сестра на две „звезди“ и всички трудности, които произтичат от това. И двамата бяха по-добри ученици от харизматичните Били и Габи, но в други отношения съвсем не се чувстваха удовлетворени. Успокояваха се обаче, че и двамата се чувстват по един и същ начин.

Брайън стана редовен посетител в болницата, ходеше да вижда Мишел често и се зарадва, когато разбра, че тя ще се прибере у дома за Деня на благодарността — смяташе, че ще ѝ се отрази добре. Вече я приемаше като по-голяма сестра и приятелка. Посещаваше я по два, дори три пъти седмично и когато Джуди погледна списъка с гостите на Мишел, остана силно изненадана, че вижда името му.

— Какво става тук? — попита изумена тя. Двете деца имаха три години разлика и не можеше да си представи, че имат какво да си кажат.

— Той е много сладък, мамо. Страшно готино хлапе — рече искрено Мишел. Старите ѝ приятелки бяха наминали по веднъж или два пъти, а после се оказа, че са твърде заети със собствения си живот и така и не се върнаха повече. Джуди разбра, че Брайън и Мишел са намерили нещо общо — и двамата бяха засенчени от по-големите си брат и сестра. Тя започна да научава много за по-малката си дъщеря, за разочарованието ѝ от живота, за неосъществените мечти. Беше доволна, че приятелството на Мишел с брата на Били ѝ доставя удоволствие.

Това приятелство беше чудесно допълнение към живота ѝ.

Джуди спомена какво става пред Мерилин, когато ѝ отиде на гости. Мерилин почти не намираше време да излезе от вкъщи, защото имаше твърде много грижи с близначките, бяха заети по различно време и това правеше срещите им още по-трудни. Тя обаче знаеше, че Брайън е ходил на свиждане на Мишел. Той призна, че му било мъчно, задето тя е затворена в болница, и че много я уважава.

— Струва ми се, че Били и Габи му липсват. Мишел му напомня за тях. И двамата се чувстват самотни без тях — заяви замислено Мерилин.

— На всички ни липсват! — отвърна тъжно Джуди, замислена за дъщеря си, която сега живееше в Ел Ей. — Ти поне имаш близначките, за които да се грижиш. Аз дори не предполагагах, че ще ми бъде толкова трудно, след като Габи замине. — От друга страна, сега се бе сближила с по-малката си дъщеря и беше разбрала, че двамата с Адам са я пренебрегвали, като са обръщали прекалено много внимание на Габи. Джуди се извини на Мишел пред цялата група, двете се разплакаха и се почувстваха доста по-добре след това. Терапевтичните сеанси помогнаха много и на двете.

За Деня на благодарността всички деца се прибраха от различните колежи, но празничните дни се превърнаха в повод за най-различни проблеми и трудности. Шон остана потресен, когато влезе у дома и осъзна, че Кевин все още го няма и никога повече няма да се

върне. Едва сега започваше да приема истината. В петък вечерта той изуми всички, когато го спряха за шофиране в нетрезво състояние, нещо напълно нетипично за него, защото беше много отговорен. Кони и Майк побеснях. На Кони ѝ се струваше, че той се опитва да се превърне в Кевин, за да задържи образа му сред тях, ала не знаеше как да му го каже. Беше чела нещо подобно по въпроса, че когато детето имитира поведението на починал брат или сестра, се опитва да поддържа образа му жив.

Тя позвъни на педиатъра, за да поговорят за Шон, и лекарката не се изненада от онова, което се случваше. Шон бе преживял невъобразим шок покрай смъртта на по-големия си брат и можеше да се очаква, че ще направи някоя глупост. Според нея времето щеше да го излекува и той отново щеше да започне да се държи както преди. Въпреки това Кони и Майк му взеха ключовете от колата и заявиха, че трябва сам да си плати глобата. Наложиха му се да остане в понеделника след Деня на благодарността, за да присъства на изслушването за възстановяване на шофьорските му права. Майк беше наел адвокат, който да се опита да свали обвинението за шофиране в нетрезво състояние, но съдържанието на алкохол в кръвта на Шон надвишаваше лимита, затова щеше да бъде обвинен и изслушването и по този въпрос бе насрочено за понеделник. Шон много се срамуваше от стореното. В събота разказа на останалите какво се е случило. Изи открито заяви, че е глупак. Не можеше да повярва, че е бил толкова неразумен, че да пие и шофира. Знаеше, че подобно нещо не може да има добър край.

Тя беше в лошо настроение до края на деня и бе много ядосана на Шон, че се е изложил на подобен риск. Същата вечер животът ѝ пое в нова, напълно неочаквано посока. Двамата с Джеф бяха у Дженифър за вечерята по случай Деня на благодарността заедно с група приятели, а в неделя той я уведоми, че Дженифър ще се премести да живее при него. Изи беше слисана. Не бе очаквала, че идеята така ще я ужаси.

— Ти луд ли си? Почти не я познаваш, татко. Да не говорим, че е наполовина на възрастта ти. — Побесня, но баща ѝ си остана непреклонен.

— Не е точно така — рече мрачно той и заговори открито. — Много ми е самотно тук без теб, Из. А майка ти я няма отдавна.

— Ще се ожениш ли за нея? — попита тя, неспособна да прикрие обзелата я паника.

— Не знам. Все още не сме обсъждали този въпрос. Засега няма да се женим. За мен е достатъчно, че ще живея с нея. Засега съм готов единствено за това.

— Ами ако животът с нея не ти хареса? Как ще я накараш да се изнесе?

— Тя не е някоя натрапница, Изи. Излизал съм с нея, харесвам я. Първата жена, която харесвам от много време насам.

Когато Изи разказа това на Шон, преди да се върне в колежа, той не ѝ обърна особено внимание. Беше твърде разстроен заради обвинението за шофиране в нетрезво състояние и възможните последствия, ако се стигне до съд. Чувстваше се като пълен глупак, защото се бе проявил като такъв.

Габи остана изненадана от по-малката си сестра, когато двете се скараха през уикенда. Мишел заяви, че ѝ било писнало да живее в сянката ѝ и всички да се отнасят към нея като към невидима, докато Габи винаги била звездата и постигала всичко, което пожелаела. Мишел най-сетне бе събрала сили след лечението и беше напълно готова да се защитава, което се оказа истински шок за всички у дома. Дори Габи се изненада, когато малкият брат на Били се отби.

— Какво прави Брайън тук? Още е малък — обърна се тя към майка си, след като той си отиде. Чувстваше се наранена от някои думи на Мишел, но това пък беше знак, че сестра ѝ се оправя.

— Двамата с Мишел са приятели. Ходеше при нея в болницата през ден-два. Много е сладък. — Габи знаеше, че е така, но ѝ се стори странно, че той се върти около сестра ѝ, а и беше по-малък от нея, макар да изглеждаше по-голям.

Тя беше заминала за Лос Анджелис преди три месеца и сега завари неочаквани промени. Всички се почувстваха по този начин при завръщането си.

Родителите им бяха започнали да свикват с отсъствието им и макар децата да им липсваха, си бяха създали нови навици.

Били трябваше да се върне в Ел Ей веднага след Деня на благодарността. В неделя имаше мач в университета. Всички щяха да го гледат по телевизията, освен Габи, която щеше да пътува за Ел Ей в неделя, за да присъства.

Уикендът отлетя неусетно и в неделя вечерта домовете на всички притихнаха болезнено за пореден път. Единствено Шон остана до

понеделник заради изслушването. Накрая съдията му наложи солена глоба и му се накара хубаво, но поне не го изпрати на поправителен курс, нито му отне книжката, тъй като това бе първото му провинение. А и адвокатът му обясни, че празникът е бил много тежък, защото брат му е починал наскоро. Шон въздъхна облекчено и хвана полет за Вашингтон, окръг Колумбия, същия следобед, безкрайно унижен от изслушването си в съда заради обвинението в шофиране в нетрезво състояние.

Кони и Мерилин обсъдиха случилото се във вторник, докато къпеха близначките.

— Шон е станал по-голям и по-независим. Изключвам обвинението за шофиране в нетрезво състояние. Иначе е много потговорен — заяви облекчено Кони. След смъртта на брат си, изглежда, бе поел по лош път, но сега всичко беше отново наред въпреки прегрешението му по празниците. За двамата с Майк Денят на благодарността бе мъчително преживяване, тъй като беше първият без Кевин.

— Били също ми се стори по-отговорен — рече Мерилин, докато Дафни ѝ се усмихваше и се наслаждаваше на банята. Той дори ѝ беше помогнал с близначките на празника, което се случваше за пръв път.

— Имаш късмет, че са близначки — рече със завист Кони. — Ще те поддържат млада.

— Не бих казала — засмя се Мерилин. — От пет месеца не съм се напивала, вече изглеждам на шестстотин години. — Тя забеляза, че Кони сякаш вече приема по-леко смъртта на Кевин, но не смееше да я попита дали наистина е така. Знаеше, че празниците са я напругнали. Вместо да сготви вечеря, както обикновено, с Майк бяха отишли на гости на негови роднини.

— Ще ми бъде приятно, когато всички се върнат за Коледа — рече умислено Кони. — И приятелите им ми липсват. — Шон ѝ липсваше непрекъснато, липсваха ѝ и разговорите с Изи, Били, който се втурваше към вратата, като прескачаше през стъпало, следван от Габи и Анди. Всички ѝ липсваха. През останалото време не можеше да повярва, че Кевин няма да се върне никога. Знаеше, че цял живот ще се опитва да разбере как така си е отишъл завинаги.

11.

Децата се прибраха за Коледа, някои по-рано от другите, в зависимост от учебната програма. Домовете им ги очакваха богато украсени за празника, къщите отвън бяха окичени със светлини, коледните елхи блестяха вътре.

Тази година Кони беше украсила тяхната с натежало сърце. Майк дори не я погледна. Обикновено той слагаше светлините отвън, но сега нямаше желание и не ѝ помогна и с елхата. Тя я украси сама една сутрин, докато плачеше за Кевин. Искаше ѝ се обаче всичко да е готово, когато Шон пристигне.

Семейство Уестън всяка година купуваше изкуствени елхи с красиви играчки. Анди знаеше какво да очаква, въпреки че предпочиташе малко поизкривените, не толкова елегантни истински елхи в домовете на приятелите си, най-вече у Били.

Мерилин и Джак много се постаряха. Имаха доста поводи за празнуване. Това щеше да е първата Коледа на близначките и Брайън помогна на Джак да сложи светлините. Дори поставиха елен на покрива и осветен Дядо Коледа в двора отпред. Знаеха, че е доста кичозен, но им хареса, както и на всичките им приятели.

Джуди поръчваше бяла елха всяка година, украсяваше я със сребърни и златни играчки за Габи и Мишел и поставяше венчета в двата цвята на вратата. Тя беше в чудесно настроение. Преди Коледа си беше инжектирала филтри около очите и остана доволна от резултата, а Адам каза, че много му харесва. Новият ѝ ягуар пристигна седмица преди празника. Мишел беше много по-добре. Габи беше включена в националната кампания за известен козметичен продукт и бе получила добри пари. Кариерата ѝ на манекенка беше във възход и през януари започваше курс по актьорско майсторство.

Брайън беше редовен посетител, откакто Мишел излезе от болницата. Тя изглеждаше по-добре и училището ѝ вървеше. Вече не изглеждаше толкова стресирана и се зарадва, че Габи ще се прибере. С изненада откри, че сестра ѝ ѝ липсва. Досега тя бе привличала цялото

внимание на майка им, но това вече не плашеше Мишел, тъй като се беше научила да казва какво я измъчва и отстояваше мнението си. Двамата с Брайън често обсъждаха този въпрос, понеже и той бе прекарал целия си живот в сянката на Били. Не беше никак лесно да достигне и надмине постиженията на брат си, който участваше във всеки мач на университета, въпреки че бе за пръв сезон в отбора. Там имаха огромна нужда от него, защото куотърбекът им се бе оттеглил след нараняване. За Били това бе огромен късмет и всички семейства, които го познаваха, сега го гледаха по телевизията. През януари го очакваше важен мач от шампионската лига в Роуз Боул. Габи възнамеряваше да присъства, а родителите ѝ, Шон и семейство О'Хара също щяха да отидат. Джак и Мерилин пък щяха да заведат Брайън.

Животът на Габи изглеждаше много по-зрял, отколкото животът на Изи. Тя си имаше апартамент, непрекъснато се явяваше на прослушвания като манекенка и бе напълно отдадена на кариерата си. Вече не се притесняваше за тестове и изпити, за доклади и реферати. Беше попаднала в истинския свят. Били нямаше търпение да направи същото. За него колежът беше просто мост към заветната цел да играе в националната футболна лига.

Трябваше да изиграе още една последна игра преди коледната ваканция и щеше да се прибере у дома сам, а Изи и Габи взеха заедно полет от Ел Ей и се качиха на едно такси от летището до града. Габи остави Изи у тях и ѝ пожела успех, но приятелката ѝ слезе с мрачно изражение. Дженифър се беше пренесла да живее у тях веднага след Деня на благодарността и тя се прибираще за пръв път след това важно събитие. Питаше се дали ще бъде различно. Харесваше Дженифър, но не искаше да преживява промените, изтърпени от Били, ако някой ден баща ѝ се ожени за приятелката си и си имат бебета. Изи бе доволна от досегашния си живот.

Тя помахна на Габи, когато таксито потегли, завъртя ключа и влезе в къщата, където живееше с баща си, а преди това с двамата си родители още откакто бе родена. Отначало всичко ѝ се стори същото, след това забеляза, че канапетото е преместено, че бюрото на баща ѝ сега е до прозореца, дори книгите в библиотеката ѝ се сториха различни. Имаше нов Люлеещ се стол, на всяка маса се виждаха вази с цветя. И играчките на елхата бяха различни. Щом приближи, забеляза, че не е закачено нито едно от любимите ѝ украшения. Бяха купили нови и

когато влезе в стаята си, неочаквано се почувства като гостенка в собствения си дом, въпреки че стаята ѝ се стори същата. Остави багажа и седна на леглото, потърси и тук чужда намеса, но не забеляза.

Докато седеше, получи есемес от Шон, че тръгва от окръг Колумбия в буря, но ще се прибере късно вечерта и ще ѝ звънне. Тя отговори с пожелание за безопасен полет и накрая добави, че се е прибрала и всичко у тях е много откачено. Той не ѝ написа нищо повече и тя се запита дали вече не е в самолета.

В този момент се сети, че не е купила подарък на Дженифър, и следобеда отиде на Филмор Стрийт, за да хареса нещо. Накрая се спря на пуловер от „Марк Джейкъбс“ и фотоалбум за Куба, който не носеше никакво послание, а просто ѝ беше харесал, и когато се прибра, се качи направо в стаята си. Струваше ѝ се странно да седне в хола, имаше чувството, че е попаднала в чужд дом.

Чу, че Дженифър се прибира, и се отпусна на леглото. Остана, без да помръдва, тъй като все още не искаше да я вижда, но минута покъсно вратата на стаята ѝ се отвори и Дженифър се стресна, когато я видя. Изи не бе издала нито звук.

— Я... ти си се прибрала... просто надникнах, за да се уверя, че всичко тук е наред, и да запаля лампите. Добре ли си?

— Добре съм — отвърна Изи и се изправи малко смутено. Криеше се, а Дженифър, изглежда, бе заподозряна какво става. — Просто съм изморена от пътуването.

— Гладна ли си? — Джеф ѝ беше дал списък с нещата, които дъщеря му обича, и Дженифър беше купила всичко. Наясно беше какво изпитва Изи. Друга жена не бе живяла в къщата, откакто майка ѝ си беше тръгнала преди пет години. За нея промяната беше огромна, не беше свикнала да дели баща си с никого. Дженифър се опитваше да улесни прехода. — Донесох сирене и франзела, пастета, който баща ти каза, че харесваш. — Погледна я с надежда и на Изи ѝ се прииска да избяга.

— Не, благодаря. Довечера ще излизам с приятели. — Нямахше подобно намерение, но не знаеше какво друго да каже. Знаеше единствено, че няма никакво желание да си стои вкъщи. Габи ѝ беше казала, че техните ще ходят на „Лешникотрошачката“, така че щеше да отскочи до тях. Нито едно от момчетата не се беше прибрало. Почувства се глупаво, че се държи така враждебно с Дженифър, но

жената бе натрапница в дома ѝ. Баща ѝ обаче искаше да живее с нея. Колкото и да се опитваше да подходи разумно, Изи се чувстваше предадена.

Последва Дженифър в хола и я завари да подрежда на масичката за кафе списанията, които мислеше, че ще допаднат на Изи. Две веднага привлякоха погледа ѝ, но тя не ги докосна и застана до коледната елха, след това се обърна обвинително към Дженифър.

— Къде са старите ни играчки?

— Баща ти ги прибра в кутии в мазето. Купихме нови. Някои от старите бяха доста поизтъркани. — Така беше, и все пак Изи ги обичаше. Почувства се като дете, докато разглеждаше елхата, и си каза, че старите избелели играчки, които познаваше още от детството си, ѝ липсват. Новите бяха красиви, но не бяха същите. — Можем да ги качим, ако искаш — рече притеснено Дженифър. Беше в дънки и ботуши, с черен пуловер, който подчертаваше фигурата ѝ. Освен това имаше дълга лъскава тъмна коса. Нямахше спор, че е красива и младее. Приличаше повече на връстница на Изи, отколкото на жена на трийсет и девет. Всеки ден ходеше на йога и беше в страхотна форма. Отпусна се на люлеещия се стол и погледна Изи, която веднага забеляза, че вече се чувства като у дома си. Очевидно столът беше неин.

— Няма нужда — отвърна момичето и седна на крайчеца на канапето с лице към нея.

Дженифър реши да повдигне въпроса, защото знаеше, че ако не го стори, седмицата ще бъде прекалено напрегната, докато Изи се върне в Лос Анджелис.

— Знам, че ти е трудно — започна тихо тя. — Може да се каже, че и аз преживях нещо подобно. Мама почина, когато бях на петнайсет, и заживях сама с татко. Той се влюби в най-добрата приятелка на мама и година по-късно двамата се ожениха. Тя имаше две деца, които не харесвах особено, бяха по-малки от мен. После двамата си родиха още две. Отначало ми беше кофти, дори я мразех, въпреки че много я харесвах, докато мама беше жива. Да не говорим, че известно време бях бясна на татко. Заминах да уча в колеж, избрах възможно най-отдалечения и нямах никакво желание да се прибирам у дома. Накрая разбрах, че двамата с татко много се обичат, че тя е съвсем подходяща за него, и днес сме добри приятелки. Не ми е майка и никога няма да бъде, но ми е чудесна приятелка, а една от дъщерите ѝ е най-добрата

ми приятелка. Обичам И полубратята си. Понякога са големи досадници, открай време са си такива, но са забавни и ги обичам. Татко почина миналата година, но се прибирам у нас винаги когато мога.

— Вие с татко ще се жените ли? Ще си родите ли деца? — попита с известно неудобство Изи.

— Не знам. Може би няма. Сега и двамата се чувстваме добре. — Може би Дженифър искаше да е така. От известно време Джеф намекуваше за „обвързване“, но тя не се чувстваше готова. Не призна пред Изи. Знаеше, че ще ѝ дойде твърде много. — Струва ми се, че ми е трудно да се обвържа, защото изгубих мама много млада. Не съм искала да се женя и да имам деца. Сигурно се боя, че ако се привържа твърде много към някого, въпросният човек ще умре. — Тя е напълно откровена, реши Изи, докато я гледеше в очите. Това бяха открити очи, Дженифър бе свестен човек.

— Жалко. Не си стара и можеш да имаш деца. — В този момент ѝ се стори още по-млада. — Не съм предполагала, че татко иска още деца, но може да се окаже, че иска.

— Не сме говорили по този въпрос. Двамата с него просто живеем заедно. Засега това е напълно достатъчно. Каквото и да направи той, независимо дали е с мен или с друга, ти винаги ще си останеш негова дъщеря, специален човек в живота му.

— Той мисли, че ти си специална — отвърна тихо Изи.

— И аз мисля същото за него. — Дженифър се усмихна на Изи. — Това означава, че сме се събрали трима много специални под един покрив. Мислиш ли, че ще се сработим, за да се чувстваш добре? Все пак къщата е твоя.

— Може би. — Изи все още не беше сигурна, макар да трябваше да признае, че Дженифър наистина полага огромно усилие. Имаше чувството, че мястото ѝ не е тук. Двамата обаче излизаха от доста време и тя отначало беше наясно, че нещо ще стане, ако продължат да излизат. Беше се надявала нищо да не се случи, но поне не бяха женени, а Дженифър говореше така, сякаш няма намерение скоро да предприеме тази стъпка. Може би и тя смяташе, че баща ѝ е стар. Беше на петдесет и шест и Изи бе на същото мнение. Не ставаше въпрос за ходене по срещи, той все още бе красив мъж, а за брак с жена, седемнайсет години по-млада от него, с която да гради семейство. Той

й беше страхотен баща, но не можеше да си го представи е други деца, както не можеше да си представи и из къщата да щъкат бебета.

— Кажки какво мислиш? — попита мило Дженифър. — Мога ли да направя нещо, за да ти е по-леко?

Изи се усмихна и й се прииска да отговори: „Да, върви си вкъщи!“. Тя обаче премълча, оцени усилията на Дженифър и колко много се стареа да й подаде ръка. Едва ли й беше лесно. Остана трогната и от онова, което тя й разказа за майка си и мащехата си.

— С времето ще свикна. Просто всичко е различно — рече добронамерено тя. — Новият стол ми харесва, цветята са много красиви. — Почеркът й личеше навсякъде.

— Ще се видиш ли е майка си по Коледа? — Дженифър знаеше от миналата година, че Изи я вижда рядко. Катрин се беше преместила в Ню Йорк и пътуваше по-често от когато и да било. Майчинският й инстинкт така и не се бе проявил и тя се отнасяше към Изи като към чуждо дете.

— Не, тя е в Лондон. След няколко седмици ще мине през Ел Ей по работа. Тогава сме се разбрали да отидем на вечеря. — Дженифър кимна и не каза нищо. Не искаше да критикува майка й, но й беше мъчно за Изи, защото в живота й никога не бе имало любяща жена, единствено баща й. Затова самата тя беше огромна заплаха в очите на момичето.

— Ще извадя малко сирене и пастет в плато — рече тя и се отпрати към кухнята. Няколко минути по-късно Изи я последва.

Дженифър бе подредила плато със сирена, украсени с грозде. Имаше и пастет, и франзела в кошничка със салфетка на червено и бяло каре. Докато се усети, Изи бе изяла половината пастет, беше пробвала два от любимите си вида сирене и седеше на масата в кухнята, разказваше на Дженифър за съквартирантката си и за проблемите с нея. Все още не беше решила дали да поиска нова съквартирантка, или да изчака и да си вземе апартамент през втората година. Мислеше да живее с Габи, но Били беше там непрекъснато, а тя нямаше желание да живее и с него. Това бяха съществени решения за живота на Изи и Дженифър предложи да поиска смяна на стаята, когато се върне. Защо да се измъчва до юни със съквартирантка, която не харесва.

Половин час по-късно все още обсъждаха въпроса, когато Джеф се прибра и остана доволен, че двете бърбят в кухнята. Изи скочи в мига, в който го видя, и го прегърна, а той я притисна до себе си и се усмихна на Дженифър през рамо. Тя му кимна. Според нея нещата вървяха дори по-добре, отколкото беше очаквала. Беше готова да прояви търпение с Изи, докато тя свикне, че в дома ѝ живее още някой.

Вечеряха заедно в кухнята. Дженифър беше купила две печени пилета, Джеф направи салата и специалната си паста, която Изи обожаваше. Накрая похапнаха сладолед, след това седнаха в хола и се порадваха на елхата. Лампите бяха загасени и само светлинните на коледната ела блестяха. Неочаквано Изи се почувства така, сякаш Коледа е дошла, и баща ѝ пусна диск с коледни песни. Седяха заедно дълго, Дженифър се бе отпуснала на люлеещия се стол, а Джеф и Изи бяха един до друг на канапето. Дженифър беше достатъчно умна и не се приближи повече, остави им времето, от което двамата се нуждаеха. Очевидно беше, че много се обичат, че Изи боготвори баща си.

Най-сетне Изи се качи в стаята си и остави Дженифър и баща ѝ да си говорят. Тъкмо си беше облякла нощницата, когато получи есемес от Шон: „Вкъщи съм“. Усмихна се, докато го четеше, и веднага отговори „Аз също“. Когато гасеше лампите, за да се отпусне в познатото легло, знаеше, че си е у дома. Все пак почти нищо не се бе променило, освен може би към по-добро.

12.

Всички семейства се вълнуваха, че децата им се прибират за празниците. Къщите им се оживиха.

Семейство О'Хара се наслаждаваха неимоверно на гостуването на Шон и бяха безкрайно щастливи, че го виждат и имат възможност да са с него, че приятелите му влизат и излизат от къщата. Майк и Били си говореха за футбол. Той беше гледал всички мачове на университета и възнамеряваше да замине заедно с Шон и Кони за Лос Анджелис, за да види играта на Били на стадион „Роуз Боул“.

Обсъждаха мачовете през сезона и колко щастлив е той, че са го пуснали да играе още от самото начало на футболната му кариера и че досега се справя блестящо като най-младия куотърбек в отбора. Майк не се съмняваше, че Били ще направи забележителна кариера във футбола. Всички, които го познаваха, се гордееха с него. В дома на семейство Томас Мишел и Габи обсъждаха оживено всичко, което искат да свършат заедно, а къщата на семейство Нортън жужеше от живот и вълнение с пристигането на Били. Брайън не можеше да си намери място от радост, че го вижда, а близначките, както обикновено, искаха внимание. Момчетата и момичетата от Великолепната петорка бяха истински щастливи, че ще бъдат заедно цяла седмица.

Всеки от тях беше липсвал ужасно много на останалите.

Мерилин и Джак организираха коледно парти и поканиха всички, както децата, така и възрастните. Семейство О'Хара дойдоха, но не останаха дълго, не им беше до празнуване. Джуди и Адам пристигнаха с Габи и Мишел, а Били не се отдели от Габи по време на партито. Анди дойде с майка си, тъй като баща му пишеше нова книга и се беше затворил, за да работи. Джеф доведе Дженифър и Изи. По-късно Мерилин отбеляза пред Кони, че Дженифър е красива и се държи мило с Изи, макар че Изи все още се страхуваше двамата с баща ѝ да не се оженят и да си родят деца. Въпреки това момичето признаваше, че Дженифър е приятен човек.

Семейство О'Хара им бяха предоставили къщата на езерото Тахо за седмицата между Коледа и Нова година, за да отидат на ски в долината Скуо. Били се връщаше за тренировки в Ел Ей и щеше да остане само един ден. Останалите щяха да прекарат седмицата на езерото. Шон покани и други приятели, все момичета. Майк и Кони им имаха доверие, че ще пазят къщата, а и никога досега не бяха създавали неприятности.

Децата бяха щастливи, когато потеглиха към Тахо с два вана, пълни с хора, ски и багаж. Къщата беше голяма, с достатъчно място за всички и обща стая, в която можеха да настанят доста хора. Бяха шумна група и всички се включиха с желание в приготовленията за вечеря. Единственото условие на семейство О'Хара беше да не се пие и всички единодушно се подчиниха, въпреки че Били извади познатата манерчица от джоба си. Шон му каза да я прибере и той го послуша. Шон не пиеше, откакто го арестуваха за шофиране в нетрезво състояние.

Вечерта седнаха около камината, обсъдиха колежите и съквартирантите си, а една вечер Изи и Анди разговаряха надълго и нашироко за „Харвард“. Анди обичаше университета и я убеждаваше да се прехвърли, но тя отвърна, че засега е доволна и предпочита да остане в Калифорния. Освен това ѝ беше приятно, че Габи и Били са наблизо в Ел Ей — все едно семейството ѝ беше в същия град. Анди много се оплакваше от трудностите в подготвителния курс по медицина, но дори за миг не се бе поколебал, че може да започне да учи нещо друго, също както Били открай време знаеше, че иска да играе футбол. Нали това очакваха родителите им. Майката на Изи все още искаше тя да запише право, но Изи дори не се замисляше за тази възможност. Курсът по психология много ѝ допаднаше и тя обмисляше да се занимава с психология в бъдеще. Следващия семестър щеше да запише психология на необичайното поведение, което ѝ се струваше интересна специалност, макар и малко страшничка. Съветникът ѝ я увери, че ще ѝ хареса. Тя обаче все още не си беше избрала специалност. Най-голямото ѝ желание беше да работи с местните жители на развиваща се страна в продължение на едно лято или да постъпи някъде като стажантка веднага след колежа. И тя като баща си обичаше да помага на хората. Все още не бе решила как да го стори или на кого да помага.

Двамата с Анди продължиха да си говорят втората вечер, след като останалите си легнаха. В шкаф в кухнята намериха бутилка вино и без да се съобразяват с правилата, наложени от родителите на Шон, решиха да си пийнат. Шон вече си беше легнал — беше довел на езерото Тахо момичето, с което излизаше. Бяха се запознали в колежа. Тя бе страхотна скиорка и всички бяха единомдушни, че има невероятно тяло. Спеше при останалите момичета, но Шон се надяваше връзката им да стане по-различна до края на седмицата и бе доста обнадежден. Изи видя как я целува в коридора по-рано същата вечер, но все още не бе постигнал желанния успех.

— Кажи, ти още ли си девствен? — обърна се закачливо тя към Анди, докато допиваха забранената чаша вино, което направи въпроса по-вълнуващ. — Има ли готини парчета в „Харвард“? — Донякъде се шегуваше, но не съвсем. Макар да беше един от най-добрите ѝ приятели, Изи открай време го намираще за много привлекателен. Просто не искаше да съсипе дружбата им и все още бе така.

— Странно, че питаш — отвърна той надутото, след това се разсмя. — Да, по дяволите, още. Непрекъснато ни блъскат разни домашни. Нямам време нито за секс, нито за романтична връзка, ако искам да изкарвам прилични оценки.

— Лошо. И аз не се справям особено добре в това отношение. Няма кой знае какъв живот в колежа. От миналото лято дори не съм излизала на среща, въпреки че съквартирантката ми се оказа най-голямата курветина в града. Изчуква всеки, който мърда. — Изи все още не бе имала сериозна връзка и започваше да чувства девствеността си като нещо неотменно. — Какво ще кажеш да се погрижим за тази работа заедно? Искам да се отърва от девствеността си. Ти също. Може пък след това да започнат да ни възприемат като поотракани — предложи тя след втората чаша вино. Бяха изпили половината бутилка, а на тази надморска височина алкохолът им подейства с неподозирана сила. На Изи ѝ се премрежваше погледът, докато наблюдаваше Анди, който я беше зяпнал напълно удивен. Тя изглеждаше сексапилна и красива с разпуснатата коса. Той я харесваше открай време, но същевременно я възприемаше като сестра.

— Ти сериозно ли говориш? — Поколеба се дали тя не се шегува, но разбра, че е сериозна. Мисълта за предложението ѝ го развълнува повече, отколкото очакваше.

— Разбира се, защо не? Ами ако наистина се харесаме? Ако се харесаме повече, не просто като приятели. Може да се окажем страхотни в леглото, да ни идва отвътре. Може да стане точно така. Освен това всички, които познаваме, вече са правили секс. Останахме само ние. — Не беше точно така и те го знаеха. Шон също беше девствен или поне беше, когато замина за колежа в края на август, а не се бе похвалил с промяна. Били и Габи спяха заедно още от петнайсетгодишни и Изи знаеше, че повечето ѝ колеги не са девствени от година, може би дори две. — Двамата с теб сме последните на тази планета, които не са вкусили насладата на плътта — рече тя и го погледна похотливо, докато отпиваше от третата си чаша вино. Анди тъкмо допиваше втората. Стори ѝ се сексапилен и красив и тя усети силно привличане.

— Какво предлагаш? — Анди се беше настанил в единствената самостоятелна стая в къщата — не я делеше с никого, тъй като беше стаята на прислужницата. Изи кимна неопределено натам. Тя спеше в общата стая, така че там нямаше как да останат.

Преди някой от тях да се разколебае, Анди я потегли да стане, взеха бутилката вино и чашите и влязоха в стаята му. Неочаквано на него му се стори, че цялото му тяло тръпне, а Изи се олюляваше, докато го следваше в стаята, и се кискаше. Не беше сигурна какво да очаква първия път и се надяваше да не е прекалено болезнено. Беше чувала за какви ли не ужаси от приятелките си, но също така и за много възторг.

— Нямам презерватив — рече отчаяно той в тъмното, след като затвори вратата на малката стаичка. Виждаше лицето ѝ на лунната светлина и тя му се стори много красива. Нямаше никакво намерение да пропусне подобна възможност, като събуди някого от другите, за да помоли да му дадат. За него Изи беше прелестна с едрите си кафяви очи, дългата чуплива кестенява коса, а сега му се предлагаше. Въображението му се развихри, докато тя сваляше ципа на дънките му.

— Имам ти доверие — рече простичко Изи за презерватива и започна да се съблича, а той смъкна дънките. Имаше дълги мускулести бедра и тяло, което никога не бе изглеждало по-добре, отколкото в този момент. Тя си свали пуловера през главата, разкопча сутиена и малките ѝ съвършено закръглени гърди заблестяха като сняг на лунната светлина. Бяха сметановобели, Анди ги обхвана с длани и двамата се

отпуснаха заедно в леглото. Той прокара ръце по тялото ѝ и усети как получава страхотна ерекция, докато тя се чудеше какво ли ще изпита, когато влезе в нея. Постара се да не мисли за този момент, да не изпитва страх, докато затваряше очи, а той се настани между краката ѝ. На предишните си срещи с момичета си беше позволявал доста волности, но никога досега не бе стигал дотук. Преди да успее да се спре или да обсъди положението с нея, вече беше вътре и никога досега не бе изпитвал нещо подобно. Миг по-късно тя изхлипа от болка, но Анди вече нямаше начин да се спре. Всичко стана бързо, неочаквано и приключи още по-бързо и неочаквано, той я прегърна за кратко и се зачуди тя дали не съжaliaва. Не съжaliaваше. Анди беше зашеметен от възторг и единственото му желание бе да ѝ каже, че я обича. Погледна я и забеляза, че е стресната, а там, където беше прехапала устните си, за да не извика, бе избила малка капчица кръв.

— Нараних ли те? — попита уплашено Анди.

— Не, добре мина. Всички казват, че втория път е по-лесно. — Тогава тя го привлече до себе си и двамата останаха прегърнати на лунната светлина. Искаше му се да я люби отново, но не желаше да я нарани.

— Съжaliaваш ли? — прошепна най-сетне той.

— Не, разбира се — увери го смело Изи, докато се питаше защо ли бе решила, че да спи с него е суперидея, когато започнаха да пият виното. Винаги го беше обичала, но не бе влюбена в него. Сигурна беше. Може би това бе подходящо изпитание, но тя знаеше, че двамата са започнали нещо сложно тази вечер, че той ще замине надалеч, в колеж, да следва медицина и ще отсъства дълго, много дълго. — Ами ти съжaliaваш ли? — попита го тя в тъмното.

— Как бих могъл да съжaliaвам? — усмихна ѝ се Анди. — Мисля, че винаги съм бил влюбен в теб. — Изи обаче не беше. Обичаше го като приятел, като брат. А да прави секс с него бе равносилно на кръвосмешение. Това беше повече от загубата на девствеността. Беше грешка и тя го знаеше.

— Трябва да се връщам при другите — прошепна Изи след малко. Не искаше да видят, че на сутринта излиза от стаята му, Анди също не искаше. Засега отношенията им не влизаха в работата на никого. Стана, за да я изпрати до общата стая, и се изправи гол, облян от лъчите на луната, също като млад гръцки бог. Дори Изи не остана

безразлична към красотата му и ѝ се прииска да изпитва различни чувства.

Сега единствената ѝ мисъл бе ужасът да не е забременяла. Не бяха използвали никаква защита. Не се страхуваше, че може да прихване някоя болест от него, боеше се единствено от бебе, това беше най-голямата заплаха. Не можеше да мисли за нищо друго.

— Не идвай с мен — прошепна тя и той я целуна, след това се облече и когато си тръгна, изнесе бутилката и чашите. Спря в кухнята, за да изхвърли последните няколко глътки в мивката и да пъхне празната бутилка дълбоко в боклука. Изми чашите и ги прибра, после отиде на пръсти до общата стая, съблече се отново, облече си нощницата в банята, след като изми кръвта от краката си. Мислеше за Анди и се питаше какво ще стане сега. Родителите им щяха да са съсипани, ако тя забременее, особено неговите, не че нейните щяха да се зарадват. Дори не можеше да мисли за отговорността, която трябваше да поемат, а само за това, че бебето ще съсипе живота и на двамата. Анди тъкмо бе навършил деветнайсет и му предстояха десет, дори единайсет години учене, докато тя беше още на осемнайсет.

Отпусна се на леглото и се зави до брадичката. Другите не се събудиха, когато тя влезе, затова се опита да си припомни какво бе да се люби с него, но разбра, че не ѝ се иска много. Единственото ѝ желание беше да се унесе и да се озове на друго място, съвсем сама. Стаята лекичко се въртеше и тя усети как ѝ прилошава, но миг покъсно заспа.

Изи не видя Анди, докато не седна да закусва на следващата сутрин. Момичето, което Шон беше довел, помагаше на двамата с Габи да направят нещо за хапване. Никой не я харесваше много, защото тя дърдореше непрекъснато и беше малко превзета. Бъбреше на висок глас, когато Изи влезе с пълното съзнание, че изглежда така, сякаш са я влачили диви коне. Присви очи на ярката дневна светлина и усети, че има ужасно главоболие. Виното и надморската височина ѝ бяха повлияли зле. Щом се събуди, си спомни какво се беше случило предишната вечер. Анди също. Той влезе в кухнята, сякаш бе крал на вселената, и се усмихна на Изи.

— Здрасти — поздрави разсеяно тя и седна на масата с чаша кафе.

— Добре ли си? — попита любезно той, но никой не забеляза. Те двамата винаги се държаха мило, тази сутрин нямаше нищо по-различно, освен за нея. Искаше ѝ се да му каже за опасенията си, че е бременна. И преди беше чувала истории за момичета, които са правили секс за пръв път и са се оказали бременни. Майка му щеше да изроди бебето му след точно девет месеца. При тази мисъл усети как ѝ се завива свят, а махмурлукът никак не ѝ се отразяваше добре.

— Боли ме главата — отвърна тя и не обясни нищо повече, а той само кимна. И него го болеше главата от виното, но не му пукаше. Беше толкова развълнуван от стореното, от чувствата си към нея, че му се искаше да полети. Изи пък имаше чувството, че пълзи на длани и колене, и си пожела това да стане обичайния ѝ начин на придвижване. Този ден летенето не беше за нея.

Анди похапна със завиден апетит и остана на масата в кухнята с другите. Габи започна да се маже със слънцезащитен крем, за да се подготви за ските. Не можеше да си позволи да почернее или да стане на петна, което щеше да ѝ попречи да се явява на прослушвания, а и тя винаги се грижеше много за кожата си, редовно ходеше на масаж също като майка си.

Слънцето грееше, снегът изглеждаше страхотно. Всички бяха в добро настроение, готови за пистите, освен Изи. Тя отиде да се облече, а Габи я последва и я погледна унило, след като седна на ръба на леглото.

— Ти добре ли си? — попита я Габи и Изи бе готова да отговори с „да“, но после поклати глава и се разплака. Габи седна до нея и я прегърна. Двете бяха сами в стаята, защото другите момичета все още закусваха.

— Снощи направих нещо адски тъпо — рече приглушено Изи на рамото на приятелката си.

— Колко тъпо? — погледна я разтревожено Габи. Нямаше нови момчета, с които да сглупи, затова предположи, че става въпрос за наркотици.

— Ама адски тъпо — натърти нещастно Изи. — Правих секс без защитни средства. — Габи се отдръпна и я погледна объркано.

— Така ли? С кого? — Нямахте с кого да спи, освен с някого от най-добрите им приятели. Габи не можеше да си представи Изи да го направи с някое от момчетата, но очевидно грешеше. — С Шон ли? — Не се сещаше за друга възможност, въпреки че и тази ѝ се стори малко вероятна. Изи открай време беше по-близка с него, отколкото с Били или Анди. Габи знаеше, че Шон ѝ казва всичко, а тя е непрекъснато до него след смъртта на Кевин и много харесва майка му. Изи обаче поклати глава.

— Анди.

— Така ли? Леле... Не очаквах подобно нещо, въпреки че той е страшно красив. На мен ми прилича на дете. Просто си е такъв. — Габи ѝ се усмихна. Били беше единственият, който приличаше на мъж, и дългогодишната им връзка ги бе направила по-зрели. В много отношения тя изглеждаше по-възрастна от Изи, която бе все още дете, студентка. Габи обаче беше жена, вече живееше в истинския свят, особено откакто завърши училище. — Да не би вече да си влюбена в него? — попита тя като загрижена майка.

— Не повече, отколкото преди — отвърна честно Изи. — Постъпката ми беше тъпа. Ще прецака всичко между нас. Ами ако забременея?

— Нищо ли не използва? Не пиеш ли противозачатъчни? — Изи поклати нещастно глава и Габи бръкна в несесера, който носеше, и извади кутийка хапчета. — Вземи. Пие се на следващата сутрин. Така няма опасност да забременееш. Понякога ми се случва да забравя да си изпия противозачатъчното или да съм болна. Ако пиеш антибиотици, противозачатъчните не действат. Така всичко ще се оправи и няма да имаш никакъв проблем. — Габи беше истинска енциклопедия и Изи взе хапчето от ръката ѝ, след това го лапна и я погледна с огромна благодарност. Не искаше да губи нито минута.

— Благодаря. Бях готова да скоча от някоя скала.

— Няма проблем. Сега какво смяташ да правиш? За Анди питам.

— Не знам. Налага се да му кажа, че съм допуснала грешка. Харесвам приятелството ни такова, каквото беше. Та ние сме израснали заедно. При вас с Били е различно, защото сте двойка от години. За останалите от нас е просто голяма тъпотия. Освен това той ще учи още сто години. — Габи кимна в знак на съгласие. Всички бяха като братя и сестри, с изключение на тях двамата с Били.

— Какво ще му кажеш?

— Не знам. Ще измисля нещо. — Най-добре да си остане вкъщи днес. Не искаше да си признава, че има силен махмурлук. И без това беше разкрила нещо достатъчно неприятно, поне от нейна гледна точка. — Цялата тази работа беше моя идея. Аз му предложих, за да се отървем от девствеността си. Показа се обаче, че не е чак толкова просто. Нещата се усложняват прекалено бързо. — Страхът от забременяване беше напълно достатъчен, за да я върне обратно на земята. А пък страхът да не съсипе приятелството им бе също толкова ужасен.

— Сигурно и той се чувства по същия начин — увери я Габи.

Оказа се, че той съвсем не се чувства така. Беше на седмото небе от случилото се снощи и докато беше на ски, си повтаряше, че е влюбен в Изи, представяше си как се любят и едва не се заби в едно дърво, толкова беше разсеян. Шон извика и го предупреди, а след това хубаво му се накара. Анди беше във възторг и погледна Изи разочаровано, когато следобеда тя му каза, че стореното предишната вечер е грешка.

— Толкова зле ли ти беше? — Той бе съкрушен от мисълта, че се е провалил ужасно в първото си сексуално приключение.

— Не, разбира се. Малко ме боля, но всички казват, че втория път е различно. Просто не искам да съсипя досегашните ни отношения. Ти си ми като брат, да не говорим, че през следващите сто години ще учиш медицина. — Той веднага усети, че не е само това. Тя просто не беше привлечена от него, но се опитваше да пощади чувствата му. — Ако започнем връзка и не се получи, ако се нараним, ще се намразим, а не искам да става така. Ти означаваш твърде много за мен. Не искам да те изгубя за нищо на света. — Това, че е безкрайно важен за нея, донякъде бе ласкателно, въпреки това Анди се почувства наранен, сякаш се бе провалил сексуално. — Много си красив — увери го Изи. — Имаш великолепно тяло. В леглото си страхотен или поне ще бъдеш. Просто не искам да заменя приятелството ни за безсмислен секс. — Той отново я погледна обидено.

— За теб безсмислен ли беше? За мен означаваше много.

— За мен също. Само че снощи и двамата бяхме пияни. Искам да защитя приятелството ни. *Завинаги!* Не искам да го сменя със секс. Не си струва. — Тя беше по-разумна от него, а в някои отношения и по-

зряла, след като вече бе наясно с посоката, в която бяха поели. Освен това беше права, той щеше да учи дълги години. Десетгодишна връзка от разстояние нямаше да се получи. Анди също беше наясно. Просто не искаше да се откаже от онова, което бе открил снощи, поне не толкова скоро.

— Не можем ли да имаме и двете? — попита инатливо той. — И приятелство, и секс? Не е ли това любовта?

— Аз вече те обичам. Знам го. Не ми трябва секс с теб, за да го проумея. Ами ако ти ми изневериш, докато учиш, или аз на теб, докато съм в Ел Ей? Какво ще стане тогава? Ще се намразим. Не искам да става така, Анди. Снощи беше хубаво, специално, въпреки това си остава грешка и за двамата. — Изи беше категорична и същата вечер той си легна рано, избягваше я на вечеря и не криеше, че е обиден. Шон забеляза и по-късно я попита какво става.

— Да не би с Анди да сте се скарали? — Ако беше това, то се случваше рядко. Дори когато не бяха съгласни един с друг, те никога не се караха, никога не се обиждаха. Отношенията им бяха безценни, бяха ги поддържали такива цели тринайсет години.

— Не, най-обикновен политически спор. Нищо важно. — Анди обаче не скри колко е нещастен.

— Между другото, дължите на родителите ми бутилка вино — подхвърли небрежно Шон и Изи усети как я обзема паника. — Нали знаеш правилата? — Той я погледна строго. Беше видял бутилката в боклука, когато бе изнесъл чувала с отпадъци.

— Страшно съжалявам. Щях да купя нова. Снощи я взех.

— Заради това ли се скарахте с Анди?

— Да, той ме видя, че я взех и я изпих. Прочете ми безкрайна лекция. Казах му, че втори път няма да направя подобно нещо. — Това бе съвършеното извинение за напрежението между тях и Шон повярва.

— Анди винаги постъпва правилно. Както и да е, повече не прави така. Нашите едва ли ще забележат, но ще накарам някой да купи вино, преди да се приберем.

— Благодаря ти. — Няколко минути по-късно тя му подаде банкнота от двайсет долара.

Двамата с Анди се избягваха през останалата част от времето, но в последния ден той се опита да поговори с нея.

— Извинявай, Изи. Просто останах разочарован от онова, което каза. Мислих по въпроса цяла седмица и държа да ти кажа, че си права. — Прегърна я и я притисна до себе си. — Обичам те. Не искам да прецакам приятелството ни. — След това зашепна на ухото ѝ, за да не чуе никой друг. — Имаш невероятно телце, така че, ако решиш нещо друго...

— Няма — увери го тя, разсмя се, след това отново стана сериозна. — Не трябваше да го правим. — Анди не беше на същото мнение, една връзка с нея му се струваше наистина привлекателна в много отношения. Изи беше умна, красива и той я обичаше, но дългогодишното им приятелство усложняваше отношенията им и те се чувстваха като прелюбодейци. Той си даваше сметка, че тя постъпва по-умно, като прекъсва връзката, но на него много му бе харесало да е с нея.

— Аз пък се радвам, че го направихме — отвърна Анди, отново спокоен. Беше преодолял първоначалното си разочарование и краткия гняв към нея. — Добре поне, че вече не сме девствени, и се радвам, че първият път беше с теб. По-добре с приятелка.

Изи се съгласи с него, въпреки че цялата тази работа вече не ѝ се струваше чак толкова важна, след като вече не беше девствена. Май наистина беше по-добре, че Анди ѝ беше първият. Двамата поне се обичаха, дори само като приятели, но за нея това не беше зашеметяваща любовна връзка, макар че за него можеше и да се превърне точно в такава. Тя просто не бе привлечена и сега беше напълно сигурна. Онази вечер виновно бе изпитото вино.

Ето че отново бяха добри приятели, нищо повече. Изи искаше да загърби преживяното, макар че Анди се отнасяше с огромна нежност по напълно различен от преди начин и тя знаеше, че винаги ще помни първия път с нея. Доволна беше, че Габи ѝ даде хапчето, което да я предпази от бременност; така избегна на косъм опасността, която щеше да съсипе живота и на двамата.

Бяха в чудесно настроение, когато поеха обратно към града преди Нова година. Шон така и не постигна успех с момичето, което бе довел, но след няколко дни тя вече го дразнеше толкова много, че не му пукаше. На следващия ден заминаваха за Лос Анджелис, за да гледат мача на Били на „Роуз Боул“. Бащата на Били беше наел автобус и щеше да заведе група приятели, а останалите щяха да пътуват със

самолет. Мерилин и Джак щяха да организират в хотела парти за Нова година за родителите. Знаеха, че Били няма да е с тях вечерта преди мача. Анди, който пътуваше за Бостън на първи януари, нямаше да замине с тях.

Изи бе донякъде доволна, че Анди няма да дойде. Искаше да си дадат малко време и се радваше, че ще бъдат далече един от друг, за да позабравят глупостта, която извършиха на езерото Тахо и да не им се прииска да го направят отново. Тя си нямаше доверие — Анди беше много красиво момче и не искаше отново да се остави на чара му.

Всички от Сан Франциско пристигнаха навреме, за да празнуват Нова година заедно. Някои си бяха взели стаи в Пасадина, а Шон и родителите му имаха резервация за хотел „Бевърли Хилс“. Габи и Изи се видяха с Шон за вечеря в „Поло Лаундж“. Същата вечер Били беше с отбора. Обясни, че трябвало да научи един милион маневри за мача, и Габи знаеше, че е подложен на огромен стрес. Трябваше да си легне не по-късно от десет същата вечер. След вечерята в „Поло Лаундж“ Изи, Габи и Шон отидоха в хотела на Мерилин и Джак. Малкото шумно парти изглеждаше приятно. Всички очакваха с нетърпение да видят Били на терена. Обсъждаха утрешния мач и се надяваха той да се справи блестящо. Беше чакал този момент цял живот и всички се гордееха с него. На следващата сутрин семейство О'Хара наеха ван и взеха останалите, за да видят парада на розата в Пасадина. Брайън не можеше да си намери място, а Габи се тревожеше за Били. Парадът внесе разнообразие в деня им, а след него отидоха да видят невероятните цветни шейни по „Сиера Мадре“ и булевард „Уошингтън“.

Заеха местата си много преди играта. Изи знаеше от Мерилин, че Лари също ще присъства, вероятно с приятели и цяло ято млади момичета. Мерилин прошепна на Джак, че се надява Лари да не е пиян-залян и да не направи нещо, с което да засрами момчетата. Денят беше прекрасен, слънчев, времето беше топло. Изи и Габи бърбяха с Мишел, Брайън се нареди за сувенири, докато Майк купуваше напитки и храна за всички. Чакането им се стори безкрайно, но най-сетне познатите алени и златни екипи на „Троянците“ грейнаха на игрището и тълпата полудя. Мажоретките танцуваха, публиката надуваше свирки, носеше се музика. Великолепните цветни шейни от сутрешния парад бяха паркирани настрани. Играчите на отбора от Алабама

изглеждаха впечатляващо, когато излязоха на игрището. И двата отбора бяха страхотни. Играта започна. Калифорнийският университет поведе с лекота, след това Алабама вкара два гола в последната четвърт. По време на четвъртата четвърт бяха уморени.

Лари аплодираше лудешки сина си няколко реда по-напред. От двете му страни имаше млади момичета в къси бели полички и блузки с презрамки, които приличаха на мажоретки, а той разговаряше с цял ред приятели, които бе довел да гледат мача. Всички аплодираха играчите. Лари буквално бе живял за този момент и Били осъществяваше мечтите му.

Над стадиона беше увиснал малък наблюдателен дирижабъл, който заснемаше всичко на терена, и в последната четвърт, благодарение на брилянтния план на треньора, Били направи окончателния печеливш тъчдаун. Той спечели мача за университета и стана играч на „Роуз Боул“, взе голямата награда, което бе невероятна чест. Никой от тях нямаше да забрави момента, когато му връчиха трофея. Мерилин плачеше, докато гледаше, а Джак я прегръщаше. Шон и момичетата подскачаха и крещяха, а Брайън изтича на пътеката и извика името на брат си. Всички, пред чиито очи беше раснал, се почувстваха безкрайно радостни. Денят беше велик за Били, за онези, които го обичат, и за отбора. Лари дори се обърна към Мерилин и ѝ помахаша. Това бе един от онези свършени моменти, които се случват веднъж в живота.

Семейството на Били и приятелите се изнизаха от местата си заедно с почти деветдесет хиляди фенове и го изчакаха пред съблекалнята. Искаха да го поздравят за невероятната игра. За тази вечер бяха предвидени празненства, на които той покани Шон, Изи и Габи. Останалите от групата щяха да вечерят заедно в Ел Ей. Бяха във възторг от видяното. Най-сетне, почти час по-късно, той излезе широко усмихнат. Майка му го прегърна първа, целуна го, той на свой ред целуна звучно Габи по устните и я увери, че я обича. Прегърна я и я завъртя. Това бе най-щастливият ден в живота му. Всички се гордееха с него и бяха безумно щастливи, че го познават. Лари се беше опитал да си пробие път до съблекалнята, после си тръгна с автобуса, нает специално за случая. Все пак успя да изкрещи поздравленията за сина си.

На отбора бяха направени проби за наркотици, преди да напусне съблекалнята. Това бе стандартната процедура при шампионските мачове, така че всички проявяваха достатъчно здрав разум и бяха чисти.

Били трябваше да се върне в колежа с отбора. Бяха ангажирали огромни луксозни автобуси и по пътя към Лос Анджелис настроението бе приповдигнато, празнично. Това беше първият шампионски мач на Били и той се надяваше да е началото на дълга поредица.

Шон, Габи и Изи го видяха чак на партито по случай победата в „Емпайър“ в Холивуд в единайсет часа същата вечер. Всички бяха развълнувани като него. Той прегръща Габи цяла вечер и към два след полунощ отиде до тоалетната с Шон, преди да си тръгнат. Застанаха пред писоарите един до друг, както бяха правили хиляди пъти в училище, и в този момент Били извади малка кутийка с хапчета от джоба си и я подаде дискретно на Шон. В банята нямаше друг и отначало Шон не разбра какво става. Били не каза и дума, просто го погледна въпросително и му подаде кутийката. Дискретният начин, по който протегна ръка, веднага разкри на Шон, че става въпрос за нещо забранено.

— Какво е това? — попита го той шокиран. Били дръпна ципа на панталоните си и се изсмя. Шон също дръпна ципа на своите и се обърна към него.

— Кажи ми какво е това?

— Екстази, мой човек. Не се впрягай. Нали ни тестваха след мача. Добре съм.

— Не си — тросна се Шон, стисна приятеля си за реверите и го блъсна в най-близката стена. Били беше много по-едър от него, но Шон го изтласка назад без усилие и го задържа. Били бе изумен. — Да не говорим, че това изобщо не е гот — рече Шон. — Не разбираш ли? Брат ми умря заради тази гадост. Застреляли са го, докато е купувал наркотици, за да ги продава. Всеки път, когато купиш нещо такова, подкрепяш цяла индустрия гадове, които убиват хората, да не говорим, че и теб ще убие накрая. Хареса ли ти онова, което се случи днес? — И двамата знаеха, че му е харесало, защото цял живот бе тренирал за този момент, защото живееше за него и имаше намерение да напредне много повече. Притежаваше и талант, за да го постигне. — Ако ти е харесало, недей да прецакваш всичко както за себе си, така и за

останалите. Обичам те, човече. Сега изхвърли тези гадости. — Той изтръгна кутийката от ръката на Били и я изхвърли в кошчето. — Не си прецаквай живота като брат ми. — Ако те видя отново да направиш подобно нещо, да знаеш, че ще те убия! — Шон трепереше от ярост.

Били стоеше спокойно и го наблюдаваше. Едва сега разбра какво става.

— Всички вземат — отвърна тихо той. — Просто трябва да знаеш кога — след като те тестват.

— Ще се издъниш — рече Шон с разкривено лице. Моля те, много те моля, недей — умоляваше той. Били го прегърна през раменете и го изведе от тоалетната все още разтреперан. Момичетата ги чакаха и Изи веднага разбра, че става нещо, но Габи, изглежда, не забеляза. Тя не откъсваше поглед от Били. Двамата щяха да отидат до нейния апартамент, преди той да се прибере в общежитието.

Оставиха Изи в общежитието, след това Шон в хотела му и двете момчета, израснали заедно, се прегърнаха силно. В тази прегръдка бе вложен както страхът на Шон, така и обичта. След това той слезе от автомобила. Беше му казал всичко в тоалетната, когато изхвърли хапчетата екстази. Били знаеше колко много приятелят му държи на него, а и той обичаше Шон, но сега вече живееше в различен свят, свят, в който животът течеше на бързи обороти, хората мислеха и действаха светкавично, свят, който тръпнеше в очакване на големите пари. Едва щеше да дочака да завърши колежа и да започне да играе в Националната футболна лига. Мачът от шампионата беше разпалил апетита му.

На следващия ден вестниците бяха пълни с хвалебствия за Били. Имаше и страхотни снимки, когато прави победния тъчдаун, а „Ел Ей Таймс“ го нарече най-готиния новобранец на планетата. Мерилин изрязва всички материали, за да ги запази.

На сутринта, преди да замине, Шон позвъни на Изи. Щеше да лети от Лос Анджелис за Вашингтон. Предстоеше му да подготви доклад, преди часовете да започнат, и му трябваше време за проучване.

Предната вечер, колкото и да бе странно, на Изи ѝ се стори, че между Шон и Били се беше появило някакво напрежение. Любопитството не я оставяше на мира. Веднага бе забелязала, че Шон е разстроен.

— Какво стана между вас с Били снощи? — попита тя.

— Нищо — отвърна небрежно Шон. — Поговорихме си по мъжки. — Не искаше да ѝ каже, че е предал послание от убития си брат, но се надяваше да е успял. Кевин го нямаше вече седем месеца и това бе променило живота му завинаги. Сега вече нямаше място за отклонения, за половинчата мерки, за компромиси или изключения. Онова, което Били искаше да направи снощи в тоалетната, убиваше хора. Хора умираха заради тази гадост. Според Шон онези, които продаваха тези хапчета, бяха убийци и трябваше някой да ги спре. Много се тревожеше за Били. Сега в света му имаше толкова много изкушения. Той обаче не каза и дума на Изи. Отново ѝ заръча да се пази. Тя беше разумно момиче, здраво стъпило на земята, и той бе сигурен, че няма да тръгне по лош път. Били обаче живееше на ръба. Откакто се появи флашката за алкохол, когато родителите му се разделиха, Шон знаеше, че го грози опасност, също както усещаше, че нещо не е наред с Кевин.

— Ще се прибереш ли за пролетната ваканция? — попита го Изи.

— Може би. Някои от групата ми ще заминат на мисия за Перу, за да проучват правителството. Мислех да отида с тях. Още не съм решил. Знам, че мама иска да се прибера вкъщи.

— Да, и аз искам — отвърна тихо тя. Той ѝ липсваше. Всички ѝ липсваха. Добре поне, че виждаше Габи доста често. Анди и Шон обаче бяха твърде далече. Понякога имаше чувството, че са на друга планета — единият в Бостън, а другият във Вашингтон, окръг Колумбия.

— Ще ти кажа по-нататък — обеща Шон. Затвориха и Изи усети, че той вече ѝ липсва. Усмиваше се, докато мислеше за него, а и за това как Били спечели мача предишния ден. Беше прекрасно януарско утро, всичко вървеше чудесно, когато отиде да обядва с останалите. Всички бяха развълнувани от голямата победа на Били. Това бе началото за него, както и за всички тях. Когато го видя да влиза в ресторанта, тя се зарадва за него и в очите ѝ бликнаха сълзи. Той изглеждаше като най-щастливия човек на света.

13.

Седмица след като отборът на университета спечели мача, Габи получи потвърждение, че е избрана за национална реклама на козметична фирма. Агенцията ѝ възнамеряваше да я изпрати на нови прослушвания, едното от които за реклама на „Викторияс Сикрет“. Тя вече бе добре запозната с бизнеса.

Били бе останал с нея предишната вечер и рано сутринта тръгна към общежитието, за да потренира във фитнеса. Двамата планираха да вечерят заедно.

Тя облече къса отворена черна рокля и я комбинира с чифт сандали с каишки на висок ток. Кожата ѝ изглеждаше великолепно, дългата ѝ права руса коса бе съвършено сресана. Тъкмо я беше боядисала в един нюанс по-светло, напълно подходящо за Ел Ей. Беше си сложила съвсем малко грим — от агенцията, също както и Били, харесваха свежото ѝ излъчване, съвсем като съседското момиче. След като той спечели мача от шампионата, ѝ подари пръстен вместо стария от гимназията, на който беше гравирано „Обичам те“. Новият представляваше тънка халка, обсипана с диаманти и с малко диамантено сърце, и тя го носеше на лявата си ръка. Все още не беше годещен, но тя знаеше, че един ден и това ще стане. Той самият ѝ го каза. Били тъкмо бе навършил деветнайсет, а тя беше на осемнайсет и двамата имаха време. Той заяви, че иска да се оженят, когато започне в Националната футболна лига. Всички се питаха дали ще остане в колежа цели четири години. След мача от шампионата тя много се съмняваше. Притегателната сила на лигата го изкушаваше с големите пари, които щеше да получава, щом навърши дваисет и една. Габи знаеше, че той няма да устои, но това никак не я интересуваше. Докато беше с него, Били можеше да прави каквото желае. Щеше да го подкрепи във всичко.

Трите ѝ прослушвания през деня бяха минали добре и тя бе почти сигурна, че ще получи и трите поръчки. Пийна в „Айви“ с друг модел след прослушванията. Харесваше момичето, двете бяха

работили заедно няколко пъти, последния от които на фотосесия за „Вог“. Обсъдиха бизнеса и какъв късмет са имали. Другата манекенка беше дошла от Солт Лейк Сити преди шест месеца и също като Габи се справяше забележително добре. Много от момичетата не успяваха, но Габи и новата ѝ приятелка притежаваха външния вид, който се търсеше в момента. Момичето от Юта бе получило покана за реклама в Япония и възнамеряваше да приеме.

Габи позвъни на Изи от блекбърито си, когато си тръгна от „Айви“, но попадна на гласова поща, затова реши, че Изи все още е в час. Остави съобщение, че се обажда, за да ѝ каже здрасти и че я обича. След това Били ѝ звънна, и той да каже, че я обича, и да я попита как е минал денят ѝ. Тя му разказа за прослушванията и той обеща да бъде в апартамента до половин час — имаше ключове.

Габи все още стискаше телефона, когато излезе на булевард „Норт Робъртсът“, за да хване такси.

Видя едно и вдигна ръка, красиво момиче в къса черна рокля, дългата ѝ руса коса подета от вятъра. В същия момент една кола зави толкова бързо, че тя дори не я видя, за да се отдръпне. Габи така и не разбра, че автомобилът я помете. Полетя във въздуха, когато колата я удари, и се строполи върху предното стъкло. Шофьорът караше толкова бързо, че тя отхвъркна и падна отново на асфалта, където остана да лежи като парцалена кукла, докато останалите автомобили надуваха клаксоните, а хората пищяха. Шофьорът се качи на тротоара и едва не помете още някого. Изскочи и хукна, но някой го хвана и го просна на земята. Полицията пристигна веднага, а няколко секунди покъсно и две линейки. Дойдоха и от пожарната. Шофьорът, който я удари, бе задържан. Един от полицаите откри телефона ѝ и го пусна в плик за доказателства. Снимките от портфолиото ѝ на манекенка се бяха разпилели по „Норт Робъртсът“. Трафикът спря, положиха Габи върху носилка и я покриха. Линейката потегли тихо, а хората останаха да гледат след нея. Нямаше сирени. Свидетелите потръпнаха, потресени от зловещата сцена. Габи Томас загина на осемнайсет.

14.

От полицията позвъниха в дома на семейство Томас в Сан Франциско, за да съобщят на родителите на Габи. Джуди разбра, че се е случило нещо ужасно, в мига, в който отвори вратата.

Били не спря да звъни на Изи през последните няколко часа, обзет от недоумение къде е Габи. Тя му каза, че Габи ѝ е оставила съобщение, докато все още е била в час. Увери го, че ѝ е звучала както обикновено, каза ѝ, че я обича, и ще позвъни по-късно. Това бе напълно обичайно съобщение и Изи се опита да го успокои, че всичко е наред.

— Говорих с нея в пет и половина. Каза, че се прибира — обясни притеснено Били. Беше напълно нетипично за нея да закъснее. Говореха си непрекъснато или си пращаха есемеси дори само за да си кажат, че се обичат или къде се намират в момента.

— Може от агенцията да са я изпратили на ново прослушване и да не ѝ е останало време да ти звъне. Може да няма покритие там, където се намира в момента.

Имаше доста места, където мобилните телефони не работеха. Вече бе осем часът.

— Нещо не е наред — заяви задавено Били и Изи се усмихна. Двата бяха неразделни.

— Стига де. Тя щеше да ти се обади, ако се беше случило нещо. Спокойно. Или пък щеше да се обади на мен. Не е звънила. Изчакай малко, отпусни се. Може да си е изгубила блекбърито, да е изпаднало от чантата ѝ или пък батерията ѝ да е свършила. — Съществуваха милион причини защо не се е обадила, всичките съвсем невинни. Само че този път не беше така.

В този момент полицаите влизаха в хола на семейство Томас и Джуди усети, че се задушават. Седна, а те ѝ разказаха възможно най-деликатно. Обясниха, че Габи е била блъсната от пиян шофьор и е загинала. Момчето зад волана било първокурсник в Университета на Южна Калифорния, нивото на алкохол в кръвта му било 1,9. Добавиха,

че са го задържали. Дъщеря им загинала на място. Джуди се разхлипа истерично, докато разказваха, а Адам я прегърна, също разплакал.

Мишел излезе от стаята си, когато чу писъка на майка си, и разбра какво става в мига, в който я видя.

— Габи! — изкрещя отчаяно тя. Джуди кимна и Мишел ги прегърна, сякаш се опитваше да ги защити от новината за нещастieto. Усети как я пробожда чувство за вина заради всеки път, когато бе завиждала на сестра си, а случаите бяха много. Беше признала пред Брайън, пред майка си, пред групата, дори пред Габи. И въпреки че бе признала, лошите ѝ мисли бяха убили сестра ѝ. Мишел беше на шестнайсет и също като Шон преди няколко месеца неочаквано се оказа единствено дете.

Полицайте им казаха с кого да се свържат в Лос Анджелис. Обясниха, че е най-добре да отидат на място и да направят необходимото, за да върнат тялото в Сан Франциско. Налагаше се да попълнят безброй формуляри, изказаха съболезнованията си на Джуди и Адам и изглежда, говореха от все сърце. Един от полицайте каза, че имал дъщеря на същата възраст и си представял как се чувстват. Само че той нямаше никаква представа. Джуди веднага разбра. Нямаше как да знае — неговата дъщеря беше все още жива. А нейната красива, прекрасна, любима Габи беше мъртва.

Отначало не знаеха какво да правят. Джуди позвъни на Кони и ѝ разказа, тъй като знаеше, че тя ще разбере, след това двете се сетиха за Били. Някой трябваше да му каже. Кони дори не можеше да си представи как ще реагира той, затова реши да позвъни на Изи и тя да му съобщи лично. Обади ѝ се, докато Джуди и Адам резервираха места за самолет до Ел Ей за следващия ден. Беше твърде късно за последния полет, а и те не бяха в състояние да пътуват. Мишел настоя да замине с тях.

Кони нямаше представа какво да каже на Изи и ѝ се прииска Шон да си беше вкъщи. Изи се обади, без дори да погледне кой е, защото реши, че Били звъни отново. Изненада се, когато чу гласа на Кони.

— Здравсти, Кони — започна весело тя. Тъкмо се бе прибрала в стаята си в общежитието, след като си беше купила салатата за вечеря. Не искаше да напълнее като останалите първокурсници и много внимаваше какво яде. — Какво става?

— Трябва да ти съобщя лоши вести — рече направо Кони. Новината наистина беше ужасна. Беше казала на Майк и той седеше до нея, напълно съкрушен. След Изи трябваше да се обадят на Шон. Не можеха да си представят, че двама млади загиват седем месеца един след друг — първо Кевин, а сега Габи. А тя не бе направила нищо опасно или рисковано — просто бе вдигнала ръка, за да спре такси. Но момчето, което я бе ударило, е било пияно. Сега и неговият живот беше съсипан. Беше убил красива млада жена. Кони си представи как ще се почувстват родителите му, когато научат. Тази вечер бяха съсипани два живота, не само на Габи, а и животът на всички, които я обичаха, а тези хора бяха много.

— Какво не е наред? — попита Изи. Тонът на Кони прозвуча познато, но тя не можа да се сети защо. Беше я чувала да говори така и преди, у нея нямаше живец, сякаш краят на света бе настъпил. За тях беше точно така.

— Много ми е неприятно, че трябва да ти съобщя по телефона, но се налага. Изи... моите съболезнования... Става въпрос за Габи.

— Какво за Габи? — Изи усети как сърцето ѝ се вледенява, след това си припомни кога е чувала Кони да говори по този начин. *След Кевин.* — Какво искаш да кажеш? — Прииска ѝ се да изпищи, но от гърлото ѝ излезе само шепот.

— Била е ударена от пиян шофьор. Той... тя... загинала е — изхлипа Кони.

— Господи... боже господи... — Изи усети, че не ѝ достига въздух, и първата ѝ мисъл беше за Били. — Били... той знае ли?

— Все още не.

— Това ще го съсипе... Кой ще му каже? Той ми се обади преди малко. Беше много притеснен. Не му е звънила от пет и половина и била закъсняла.

— Изглежда тогава се е случило. Онзи просто изскочил иззад ъгъла и я помел. Не съм сигурна къде е била. Първокурсник е в Университета на Калифорния. Джуди каза, че бил пиян и се опитал да избяга, но един свидетел го хванал.

— Какво ще правим с Били? — попита обзета от паника Изи.

— Някой трябва да му съобщи, но не по телефона. Ти ще можеш ли? — Изи бе единствената, която можеше. И двете го знаеха. Щеше да бъде най-трудното, което ѝ се е налагало да върши досега.

— Шон знае ли? — В момента имаше нужда от подкрепата му. Или от помощта на Анди. Те също щяха да са съкрушени.

— Все още не. Първо звъннах на теб.

— Били е в нейния апартамент — рече тя, сякаш говореше на себе си. — Отивам.

— Много съжалявам... Той просто не бива да научава по телефона. И ти не трябваше... — И двете знаеха, че при него е различно. Когато затвори, Изи имаше чувството, че до нея се е взривила бомба. Беше изгубила най-добрата си приятелка, която ѝ беше като сестра. Били пък бе изгубил първата си любов, момичето, за което искаше да се ожени и със сигурност щеше да се ожени. Габи ѝ беше показала прекрасния пръстен в деня, в който го бе получила. Били обичаше Габи като съпруга — тя бе любимата му още от дете.

Напълно объркана Изи взе такси до апартамента на Габи. Нито се среса, нито си изми лицето. Мислеше единствено за приятелката си. Звънна, като очакваше Габи да отвори и да ѝ каже, че всичко е просто шегга. Вместо това на прага се показа Били, стиснал кутийка бира в ръка, и погледна уплашено Изи.

— Какво се е случило?

Тя не можеше да намери думи, за да му каже, просто се втурна към него и го прегърна. Той също я прегърна. Изи плачеше. Бирата плисна по пода и направи локвичка около тях.

— О, не... — рече той. — О, не... О, не... — Не каза нищо повече, двамата просто плачеха и се олюляваха напред-назад. Той разбра истината в мига, в който видя изражението на Изи. Все още бяха на прага. Изи затвори безшумно вратата и го поведе към канапето. И двамата трябваше да седнат, а тя имаше чувството, че ще припадне.

— Блъснал я е автомобил. Пиян шофьор. Някакво хлапе от Университета на Южна Калифорния. — По лицето на Били премина яростна вълна, след което той отново се разплака, двамата се прегърнаха и се залюляха за пореден път. Шон позвъни на Изи малко по-късно.

— Господи... — Той плачеше, но мислеше единствено за Били. — Как е той?

— Не е добре. Аз съм с него, в апартамента на Габи. — Само като изрече името ѝ, камък с размерите на юмрук се загнезди в гърлото на Изи и тя усети, че не може да говори.

— Ще хвана последния полет — заяви Шон.

— Добре. — Тя не знаеше какво друго да му каже. Имаше чувството, че са скочили заедно от някоя сграда. Зарадва се, че той ще се прибере. — Звънна ли на Анди?

— Първо на теб се обадох. Ще му телефонирам веднага. Ти добре ли си?

— Не. — Не, разбира се. Тя затвори очи и се притисна до Били, за да успокои както него, така и себе си.

— Дръж се. Ще се справим. Все още се имаме един друг. — Само че Габи вече не беше сред тях и никога повече нямаше да бъде. — До утре.

— Искам да се прибера още тази вечер — рече Били, когато Изи затвори. Плачеше като дете.

— Семейство Томас ще дойдат утре. Не е ли по-добре да изчакаме?

Той се замисли и кимна.

— Не си отивай — помоли той.

— Няма. Честна дума. — Не можеше да си тръгне. Той имаше твърде голяма нужда от нея. Майка му се обади, силно притеснена за него, но Били отказа да разговаря с нея, затова Изи я успокои, че са заедно. Мерилин хлипаше също като Кони. Загубата беше за всички.

Тази нощ Били спа в леглото на Габи, в същото легло, което делеше с нея, и вдъхваше мириса ѝ от възглавниците. Отваряше шкафовете, за да усети познатия парфюм на дрехите ѝ. Виеше като животно, докато ги притискаше до себе си, и заспа с нощницата ѝ в ръце. Изи се настани на канапето.

Когато се видяха със семейство Томас в полицейското управление, Изи и Били бяха все още с вчерашните дрехи. На Джуди ѝ личеше, че е напълно съсипана, Адам плачеше, а Мишел, изглежда, все още беше в шок. Всички бяха в шок. Казаха им, че пияният шофьор е още в затвора.

— Дано да пукне там — рече Адам.

Попълниха необходимите документи, за да прехвърлят Габи. Вече бяха уредили погребален дом в Сан Франциско да я върне у дома. След това отидоха на летището. Били и Изи не си бяха взели никакъв багаж. Единственото им желание беше да се приберат у дома, затова петимата взеха нощен полет. Семейство Томас бяха уредили автомобил

да ги вземе и оставиха младежите в дома на Били. Мерилин и Джак ги чакаха. Брайън беше на училище и Мерилин си помисли, че трябва да съобщи и в „Атууд“. Реши, че така е редно, защото Габи беше завършила едва преди седем месеца.

Били се сгуши в ръцете на майка си точно както когато беше дете. Ридаеше, а Джак нежно го галеше, докато го отвеждаха към хола, за да седне. Приличаше на пораснало прекалено бързо петгодишно дете, не на куотърбек, спечелил първия си мач от шампионата.

— Как ще живея без нея? — обърна се той към майка си. Обичаше я от петгодишен, цял живот. Всички я бяха обичали. Изи не можеше да си представи света без нея. Загубата беше непоносима за всички. Седяха и разговаряха известно време, докато най-сетне Мерилин го отведе в стаята му и го накара да си легне, а след това погледна Изи и я прегърна.

— Благодаря ти, че си била до него.

— Обичам го — отвърна простичко Изи. След това Джак предложи да я закара у тях. Тя изглеждаше ужасно и веднага ставаше ясно как се чувства. Обеща да се върне по-късно. Джак я откара, а Дженифър я чакаше. Тя не каза и дума, беше чакала часове наред, защото знаеше, че Изи ще се прибере. Прегърна я и я притисна до себе си. Изи хлипаше, имаше чувството, че ще умре от разбито сърце.

— Моите съболезнования... най-искрени съболезнования — рече отново Дженифър и обясни, че баща ѝ бил в съда с клиент, после щял веднага да се прибере. Изи никога не се бе чувствала толкова самотна. Най-добрата ѝ приятелка вече я нямаше.

Дженифър ѝ напълни ваната и седна до нея, докато Изи ѝ разказваше за Габи, колко много я е обичала, за всичко, което са правили заедно, докато са били малки, за лудориите в училище. След това Дженифър я накара да си легне, но тя не можа да заспи. Дженифър стана, влезе в кухнята и ѝ направи нещо за ядене. После я откара у Били. Изи все още не бе ходила да види родителите на Шон и много ѝ се искаше да отскочи, но преди това искаше да види отново Били. Там завари Шон и той я привлече до себе си и я притисна, без да каже и дума.

— Добре си, Из... Добре си... — шепнеше Шон, докато тя се отдръпваше и клатеше глава.

— Не съм. — Нито пък той, но нищо не можеха да направят. Били вече спеше и Шон тръгна с нея да видят семейство Томас, а след това отидоха в дома му. Качиха се в стаята му и се отпуснаха на леглото. Шон каза, че Анди щял да си дойде само за един ден, за погребението, не можел да остане повече, защото имал изпити, но поне за погребението щял да намери време.

— Много се притеснявам за Били — рече тихо Изи, докато лежеше до Шон.

— Притеснявам се за всички ни. Според мен поколението ни е прокълнато. Непрекъснато четем за момчета и момичета на нашата възраст, застреляни, убити, загинали в автомобилни катастрофи или грабнали автомат и изпозастреляли петдесет човека. Какво ни става? Защо се случват подобни гадости?

— Не знам — отвърна тъжно Изи. Никога досега не бе мислила по този въпрос, но в думите му имаше известна истина. Тяхното поколение бе застрашено, участваше в много опасна игра.

15.

Погребението бе трогателно, навсякъде имаше едри бели цветя. Приличаше повече на сватба и беше малко натруфено, но изглеждаше напълно подходящо за Габи. Хорът на „Атууд“ изпя „Аве Мария“ и „Чудна благодат“. Изи седеше между Шон и Анди, Джеф и Дженифър бяха на задния ред. Били седеше до родителите на Габи и Мишел и плачеше като дете. Наложиха се да го подкрепят, когато изнесоха ковчега от църквата. Джек отиде до него, докато Били излизаше от църквата заедно с Мишел. Всички знаеха, че това е повратен момент в живота му, и то не за добро.

После отидоха у семейство Томас заедно с десетки други хора — всички, които бяха обичали Габи, а час след пристигането си Били беше видимо пиян. Това разстрои всички, а Мерилин реши да поговори с него по-късно. Двамата с Джек го отведоха у дома и го сложиха да си легне. Беше му дошло прекалено много. Цял ден не бе спрял да говори, че ще прекъсне обучението си в колежа и ще загърби футбола. Джек позвъни на треньора му и обясни какво се е случило. Щяха да го освободят, докато се оправя, но по всичко изглеждаше, че ще му е нужно доста време. Твърде рано бе да се каже колко.

Шон и Изи седяха в градината на семейство Томас с Анди. Беше мразовито, но те искаха да избягат от тълпата. Анди щеше да вземе нощен полет до Бостън.

— Не мога да повярвам — рече унило той. — Първо брат ти — обърна се той към Шон, — а сега и Габи. — Всички знаеха, че за разлика от Кевин, тя не водеше опасен начин на живот, просто бе протегнала ръка, за да спре такси.

— И сега какво? — попита мрачно Изи.

— Връщаме се на училище, продължаваме живота си и се стараем да бъде такъв, че да се гордеят с нас — рече Шон. Думите му прозвучаха идеалистично, но той им вярваше.

— Ами ние? — прошепна Изи. — Сега в какво ще вярваме?

— В нас самите, един в друг. Ще вярваме в същите неща, в които винаги сме вярвали. — Изи кимна, но вече не беше сигурна. За всички тях ударът бе тежък. Трудно им беше да продължат след подобно нещастие.

— Кога заминаваш? — попита го тя и се обърна към него с тревожни очи.

— След ден-два. Ще поостана с Били. Той едва ли ще има сили да се върне веднага в училище.

— В самолета, докато идвахме насам, каза, че искал да прекъсне, да се откаже от футбола, че нищо без нея нямало смисъл — рече Изи.

— Дай му време — рече тихо Шон. — Той никога няма да се възстанови от това нещастие, но поне ще се научи да живее с него. Също както стана с родителите ми и Кевин. На деветнайсет не може да се откаже от живота. — И двамата знаеха, че в момента Били обмисля точно това. — Просто трябва да опазим здравия му разум. Като нищо може да полудее. — Това също им беше известно. След погребението веднага се напи, също както след сватбата на майка си. Това беше най-лесното бягство, на което баща му го бе научил още от съвсем малък. Шон искаше да му каже, че това е неприемливо. Някой трябваше да му го напомни отново — най-добре тези, които го обичат. За известно време пиенето щеше да се окаже чудесно обезболяващо, но рано или късно той трябваше да се върне трезвен в истинския живот, ако искаше да има живот.

Изи и Шон останаха до края на седмицата и прекараха доста време с Били, Мишел и родителите на Габи. Брайън беше до Мишел във всеки свободен миг. Изи и Шон се опитваха да утешат всички и най-сетне да се утешат един друг. Всеки път, когато се замислеше, Изи осъзнаваше, че няма да види Габи никога повече, че не може да си представи живота без нея. Мисълта я ужаси и най-сетне тя се предаде, отпусна се в прегръдките на Шон и се разплака.

— Как само ми се иска да не заминаваш — призна тихо тя.

— Налага се. Скоро ще се върна. Можеш някой уикенд да ми дойдеш на гости в окръг Колумбия. Ще ти хареса. Не е лошо. — Само че всички бяха твърде заети в училище, имаха си задължения. Изи беше наясно, че ще трябва да действа като бавачка на Били през следващите месеци, ако той се върне на училище, но нямаше нищо против. Шон каза, че щял да дойде, за да го види.

Били се върна в Лос Анджелис чак след месец. Изи имаше доста работа в училище, въпреки това непрекъснато се интересуваше как е, звънеше му по няколко пъти на ден, вечеряха заедно. Двамата се разхождаха, тя го караше да си пише домашните и му помагаше с учението, слагаше го да си легне, след като бе пил прекалено много. Всички се надяваха Били да се върне отново в правия път, докато найсетне, през юни, в края на учебната година, той се почувства малко по-добре и се прибра у дома. Изи беше успяла да го изведе към светлината и той си даваше ясна сметка, че не би се справил без нея. Каза на Шон, че тя е истински ангел, а Шон повтори думите му пред Изи.

— Не точно, но е много мило, че го е казал.

— Знам, разбира се, но не искам да съсипвам илюзиите му. Не си Майка Тереза. Още помня бутилката вино на езерото Тахо, която открадна от родителите ми.

— Платих ти я! — смути се тя. Добре че той не знаеше за флирта ѝ за една нощ с Анди. Вече не споменаваха случката. Изи се беше чула с Анди преди няколко месеца и той ѝ каза, че се е запознал с момиче, което харесва, също от подготвителната школа по медицина.

Нито един от тях нямаше важни планове за лятото, въпреки че Шон отново работеше за баща си, а Изи бе решила да запише курс в Университета на Сан Франциско. Обещаха да отидат на произнасянето на присъдата за пияния шофьор, убил Габи. Щяха да заминат за Ел Ей, а Джуди се беше включила в организацията „Майки срещу пияните шофьори“, за да е сигурна, че на „убиеца“, както го наричаше, ще дадат максимална присъда. Той се беше признал за виновен и адвокатът му бе уредил сделка с прокурора. Едва ли щеше да остане повече от година зад решетките, след което го чакаха пет години изпитателен срок. Семейство Томас се вбесиха, когато разбраха колко малко време ще прекара в затвора, и заляха съдията с писма. Представители на „Майки срещу пияните шофьори“ също щяха да присъстват в съда.

Изи, Шон, Били и Анди се качиха заедно на самолет за Лос Анджелис. Родителите им също заминаха. Този път дори Робърт Уестън, бащата на Анди, беше с тях. Настаниха се в „Сънсет Маркуис“ в западен Холивуд и пристигнаха в съда в уречения час. Седяха притихнали в съдебната зала, чакаха съдията да влезе и станаха

веднага щом той се появи. Обвиняемият влезе с адвоката и родителите си няколко минути по-късно и Изи не можа да откъсне очи от него. Изглеждаше като четиринайсетгодишен хлапак, а бе на осемнайсет. Не приличаше на убиец, а на дете. Майка му плачеше тихо, баща му държеше ръката ѝ. Седнаха точно зад него. Докато го наблюдаваше, Изи отново осъзна животът на колко много хора беше съсипал, като се започне с неговия, след това този на Габи, на родителите и приятелите на Габи. Беше истинска трагедия.

Областният прокурор прочете обвинението и сделката, която бе сключена със съответните условия и присъдата. Джеймс Стюарт Едмъндсън се бе признал за виновен в непредумишлено убийство и проява на престъпна небрежност, беше изказал искреното си съжаление пред областния прокурор. Прокурорът беше предложил да бъде изпратен в рехабилитационен център за година, но съдията бе категорично против. Все пак беше причинил смъртта на осемнайсетгодишна жена. Съдията изглеждаше непреклонно строг и накара адвоката на защитата и областния прокурор да се приближат. Поговориха кратко и съдията кимна. След това попита дали семейството на жертвата иска да направи изявление.

Придружен от адвоката си, бащата на Габи пристъпи напред, облечен в тъмносин костюм, мрачен. Джуди плачеше, без да се опитва да се прикрие, а Мишел и Били изглеждаха така съсипани, че Шон и Изи се уплашиха, че ще припаднат.

Адам Томас изнесе прочувствена реч за дъщеря си, колко красива била, колко много са я обичали, колко успехи е постигнала, бъдещето, което я е очаквало. Показа нейна снимка и Изи усети как сърцето ѝ се къса. Разказа за връзката ѝ с Били, че двамата възнамеряваха да се оженят и да имат деца. Спомена, че нищо от това няма да се случи, тъй като Джеймс Едмъндсън, който приличаше на дете, се е напил и я е убил. Адвокатът му твърдеше, че оттогава не бил близнал алкохол, че се бил проявил като неразумен първокурсник и това била причината за трагедията, когато се качил зад волана.

Когато Адам Томас приключи, всички в залата плачеха. Били хлипаше открито на първия ред, а съдията, изглежда, знаеше кой е. Та нали беше звездата новобранец, куотърбекът на университетския отбор, а веднага се забелязваше в тъмносивия си костюм, бяла риза и вратовръзка.

След това представителка на „Майка срещу пияните шофьори“ помоли за разрешение да говори, ала съдията отказа. Нямаше никакво намерение да позволи съдебната зала да се превръща в медиен цирк. Много добре съзнаваше колко страшна е трагедията дори без речта на жената от организацията. Помоли подсъдимия да отиде при него и Джими Едмъндсън призна с разтреперан глас колко съжالياвал. Говореше искрено. Трагедията бе засегнала и двете страни. Изглеждаше като човек, който не би оцелял и пет минути в затвора, камо ли година, а майка му беше съсипана не по-малко от Джуди.

Съдията отново обясни с много сериозен глас, че една млада жена е била убита, че животът ѝ е бил прекъснат, че господин Едмъндсън трябвало да плати и да изтърпи цялата строгост на закона, задето я е убил. Заяви мрачно, че няма как да бъдат избегнати последствията от стореното. Той изуми всички присъстващи, като отказа споразумението и осъди първокурсника на пет години затвор, последвани от две години изпитателен срок, а условието беше да не близва и капка алкохол през това време. Шофьорската му книжка щяла да му бъде върната след изтичането на двете години, а дотогава нямал да има право да шофира. Съдията го попита дали разбира условията и присъдата и Джими кимна. По бузите му се стичаха сълзи. Беше се надявал на полека присъда, а адвокатът му обясни, че ще излежи три от петте години. Това беше много време и веднага се виждаше, че той е напълно неподготвен за онова, което му предстоеше в затвор, пълен с изнасилвачи и убийци. Габи обаче беше негова жертва и беше мъртва.

Съдията удари с чукчето и всички се изправиха. Приставът пристъпи напред с един заместник-шериф. Сложиха белезници на обвиняемия и го отведоха. Майка му се разхлипа истерично, съпругът ѝ я прихвана и я изведе от съдебната зала. Тя дори не погледна семейство Томас, нямаше сили. Загубата ѝ бе толкова голяма, че в момента не можеше да мисли за тяхната, единствено за онова, което щеше да се случи със сина ѝ.

Всички напуснаха тихо съдебната зала. Семейство Томас бяха потресени. Момчето, убило Габи, беше на същата възраст като нея, но приличаше повече на дете като Мишел, а тя не би оцеляла в затвора. Ала той се беше напил и бе убил Габи, дори се бе опитал да избяга. Колкото и да беше болезнено за родителите му, справедливостта бе възтържествувала.

Никой не проговори на излизане, дори Били беше притихнал. Случилото се току-що нямаше да върне Габи, но момчето, което я беше убило, си получи наказанието. Изи усети неприятен вкус в устата, докато стоеше под юнското слънце пред сградата на съда. Тя погледна приятелите си, те бяха не по-малко шокирани. Беше ужасно, когато убиха Кевин. Сегашната трагедия също бе ужасна. Джеймс Едмъндсън щеше да отиде в затвора. Така действаше системата. Качиха се в колите, с които бяха дошли, и още същия следобед заминаха за Сан Франциско. За тях кошмарът беше приключил, докато за момчето, убило Габи, той тепърва започваше.

16.

Останалата част от лятото премина спокойно за всички. Беше време за изцеление и размишление. Шон, Анди и Изи говореха много за Габи, колко странен и празен е животът им без нея. Били бе изпаднал в тежка депресия и майка му настояваше да потърси професионална помощ, което бе напълно разумно. Тя много се притесняваше за него. Всички бяха разтревожени. Той пиеше прекалено много, а Шон непрекъснато му говореше против алкохола. Приятелите му бяха уплашени за него, но когато наближи времето Били да се върне в университета за тренировки, старото му аз, изглежда, се върна отново. Може би той нямаше да се възстанови напълно, но футболът открай време беше същността на живота му, също както и Габи, затова всички се надяваха спортът да се окаже неговото спасение.

Останалите трябваше да намерят начин да се съвземат и да продължат. Джуди бе все още съсипана, но трагедията я сближи с Мишел. Тя замина за Ню Йорк с нея, за да прекарат известно време заедно и да променят обстановката. Когато се върна, беше поосвежена.

Анди прекарваше колкото е възможно повече време с Били, въпреки че бе започнал отегчителна работа за лятото, и двамата с Шон често вечеряха заедно и разговаряха часове наред, докато обсъждаха случилото се и какво означаваше за тях.

Майките в групата също се събираха често. Мерилин се тревожеше за Били, но през повечето време беше заета с близначките, които тичаха навсякъде и я побъркваха, въпреки че тя много им се радваше. Каквото и друго да се случеше, те бяха голямата ѝ радост, извор на безкрайно щастие. Невинността им бе като маяк на надеждата, който блестеше в тъмнината.

Дженифър и Изи се сприятелиха и сблизиха. Габи липсваше безкрайно много на Изи. Тя замина за езерото Тахо със семейство О'Хара и се опита да не си припомня нощта, прекарана с Анди в слугинската стаичка. Двамата с Шон си говореха непрекъснато за

всичко, което обичат. Той не спираше да обяснява, че щял да постъпи на работа във ФБР, когато завърши колежа. Сякаш си бе поставил цел, а не преследваше мечта.

Ходеха да плуват в езерото, да играят тенис и да ловят риба. Баща му ги заведе да покарат водни ски. Занимаваха се със съвсем обикновени неща и се опитваха да забравят мъката, която ги бе сполетяла.

Когато през септември Изи се върна в Университета на Ел Ей, тя бе готова отново да се изправи и да продължи да живее. Шон пък нямаше търпение да се върне във Вашингтон. Били започна тренировки в началото на август, а пък Анди бе готов за втората си подготвителна година по медицина. Всички бяха поели в правилната посока. Не забравиха Габи — тя беше спомен, който щяха да носят завинаги, спомен от четиринайсетте години приятелство и споделеното детство. Винаги щеше да бъде част от тях.

Без Габи втората година се оказа много трудна за Изи. Досега ѝ беше много приятно, че най-добрата ѝ приятелка е близо до нея, а сега вече я нямаше. Изи имаше нова съквартирантка, която ѝ допаднаше повече от първата, но никой не бе в състояние да замени Габи. Тя ѝ беше като сестра и най-изключителната приятелка.

Втората година се оказа почти невъзможна и за Били, много мъчителна. Понякога болката от загубата на Габи го поваляше. Откри, че му е безкрайно трудно да навакса с уроците. Изи му помагаше, когато можеше. Единственото, което го интересуваше сега, бе да започне да играе за Националната футболна лига. Училището му беше дошло до гуша. Прекарваше колкото е възможно повече време във фитнеса и в тренировки. Последва съвета на Шон и престана да пие. Беше във върховна форма, когато изигра първия си мач през втората година. Беше готов за победа и се представи страхотно по време на сезона. Майка му и Джак идваха често, за да го гледат как играе. Лари също се стараше да прескача. В края на футболния сезон и след шампионски мач, в който се представи изключително, Били вече знаеше какво да направи. Сега беше напълно сигурен. Трябваше единствено да изкара още една година.

На 2 януари влезе в кабинета на съветника си и му каза какво е намислил. Съветникът му прояви разбиране. Каза на Били, че трябва да изчака да стане на двайсет и една, за да влезе в Националната

футболна лига. Били го знаеше. Тъкмо това го крепеше. Беше спечелил втори шампионски мач. Чувстваше се готов, въпреки това трябваше да изчака. Дипломирането вече не го интересуваше. В света го чакаше твърде много. С Габи сигурно щеше да остане. Без нея просто искаше да продължи живота си и да започне час по-скоро кариера като професионалист.

Не бе излизал на среща след смъртта ѝ, искаше да ѝ остане верен. Нея я нямаше от малко повече от година, а му липсваше всяка минута. Животът без Габи бе непрекъснатата болка.

На Изи понякога ѝ се искаше собственото ѝ решение за бъдещата кариера да е по-лесно и ясно. Тя гореше от желание да помага на другите, но не можеше да реши как да го постигне. Записа английска филология като основна специалност и обсъди решението си с Шон. Той бе твърдо решен да работи във ФБР. Смъртта на брат му бе избистрила идеята му, докато смъртта на Габи бе разтърсила Изи толкова силно, че тя се чувстваше напълно объркана.

Опита се да обясни състоянието си на майка си при едно от редките ѝ посещения в Лос Анджелис. Изи и Катрин не приличаха на майка и дъщеря, така беше още от едно време. Сега вече можеха да ги сбъркат за стари приятелки. Двете не бяха близки, но връзката им бе достигнала състояние на покой. Изи знаеше, че няма смисъл да очаква каквото и да било от майка си и не се надяваше вече от много години.

— Наистина не разбирам защо не искаш да запишеш медицина — рече Катрин, докато обядваха. Все още бе красива жена, въпреки че вече беше на петдесет и четири. Годините не ѝ личаха и Изи подозираше, че си е правила лифтинг, но важното бе, че изглежда страхотно. Беше се преместила в Лондон и живееше със същия мъж, с когото излизаше преди шест години. Той се казваше Чарлс Спаркс, беше по-стар от Катрин, безобразно богат и преуспяващ. Дватамата с Изи се бяха срещали, въпреки че тя не го познаваше добре. Майка ѝ изглеждаше щастлива и това беше достатъчно. На Изи не ѝ се налагаше да обича и него. И той, и майка ѝ бяха като непознати. Понякога имаше чувството, че е непозната дори за себе си. Все още не знаеше каква иска да стане, когато завърши. Понякога ѝ се струваше безкрайно трудно, че е жива, но тя искаше да води полезен живот, не просто да си намери работа.

— Не искам да ставам адвокат, мамо. Това е достатъчно основателна причина. Освен това нямам способности за бизнес като теб — което изключваше възможността да се запише в бизнес школа. Изи беше мислила много по въпроса, но тази работа просто не беше за нея. Тя притежаваше организаторски умения, ала все още не знаеше къде да ги приложи.

— Не се превръщай в мечтателка като баща си — сръза я строго Катрин, обзета от разочарование. Тя не бе въодушевена от работата му за фондацията. — Той вечно се грижи за бедните. От подобна работа пари не се изкарват.

Дженифър споделяше идеите на баща ѝ, тъй като беше социален работник и бе отдадена на професията си. Изи ги уважаваше, въпреки че майка ѝ бе изпълнена с презрение. Двамата живееха заедно от година и изглежда, се разбираха. Бракът на родителите ѝ така и не потръгна — двамата бяха твърде различни, а сега бездната между тях бе станала необятна.

— Може да се хвана да преподавам две години или пък да замина за Индия и да работя с бедните. — Изи погледна майка си извинително и се почувства така, сякаш си играе на руска рулетка с живота. Анди знаеше накъде се е запътил, Шон даваше мило и драго за ФБР, Били щеше да се отдаде на футболната си кариера, докато тя нямаше представа какво иска да прави. Като малка единственото ѝ желание беше да стане добра майка и съпруга, може би защото майка ѝ не беше такава. Междувременно беше открила, че това не се смята за работа. Беше просто въпрос на късмет. Кони и Мерилин бяха прекрасни майки, но и двете бяха работили преди това. Майчинството приличаше на призвание, не на кариера. Тя бе едва на двайсет, още много млада, за да мисли за свое семейство, а и все още не бе срещнала мъж, с когото да пожелае да го създаде. На няколко пъти излиза с различни момчета, но така и не прояви желание за втора среща. За разлика от Габи и Били тя все още не бе открила истинската любов и дори не я търсеше. Желанието ѝ засега беше да завърши образованието си и да се позабавлява, а след като завърши, да си намери работа, която ѝ харесва.

— Все ще измислиш нещо — рече майка ѝ, докато я целуваше за довиждане след обяда. Същата вечер летеше обратно за Лондон и Изи

нямаше представа кога ще я види отново. Така бе от години. Баща ѝ и Дженифър бяха част от живота ѝ и нейни приятели.

Английската филология се оказа правилен избор. Специалността ѝ хареса и тя записа няколко часа по философия и френски като втора специалност. Забавляваше се славно и Кони я насърчаваше да помисли за преподавателско място. На нея ѝ бе харесало, преди да се омъжи за Майк.

През януари Били подаде молба за Националната футболна лига. Най-сетне можеше да напусне колежа, за да се отдаде на професионална футболна кариера. Приеха молбата му и през април бе избран от отбор в Детройт. Заяви, че това бил най-щастливият ден в живота му.

Беше много развълнуван, въпреки че отборът не беше най-силният в лигата. Това бе най-щастливото събитие след смъртта на Габи и изключително важен момент в живота му. Нае си агент и бизнес мениджър и скоро след това започна да излиза на срещи. Габи я нямаше от две години. Най-често Били излизаше с манекенки и млади актриси, с лъскави млади момичета около неговата възраст или по-млади. Нито една от тях не можеше да се сравнява с Габи, но те го разсейваха и той се появяваше с красавиците на различни събития. Това малко притесняваше майка му, но тя знаеше, че ще му се отрази добре, по-добре, отколкото да скърби за Габи до края на живота си.

В края на учебната година бащата на Изи и Дженифър решиха да се оженят. Нямаха намерение да си раждат деца, но бяха решили да осиновят. Предстояха съществени промени. Изи не се разстрои. Тя харесваше Дженифър и мислеше, че бракът с нея ще се отрази добре на баща ѝ, макар да не беше сигурен дали осиновяването е разумен ход. Това обаче пасваше на идеите им за подобряване на живота на оцетените и двамата бяха много развълнувани.

Изи стана на двацет и една и същото лято майка ѝ подари пътуване из Европа с влак и раница, съвсем сама. Срецна се с Шон и Анди в Копенхаген и тримата пътуваха през Норвегия и Швеция, а после се отправиха към Берлин. Накрая тя се озова в Париж сама, а оттам замина за Лондон, където остана няколко дни при майка си и Чарлс, прекара добре, след това се прибра вкъщи. Беше пътувала през цялото лято и нямаше търпение да започне последната си година в колежа.

Обядва с Анди, преди той да замине за Бостън. Той си имаше сериозна приятелка и нямаше търпение да започне в медицинската школа веднага след като се дипломира. Надяваше се да остане в „Харвард“ и с всеки изминал ден се държеше все повече като лекар. Изглеждаше зрял и възмъжал и заяви, че искал да стане ортопедичен хирург, а след това я попита какво ще прави, след като завърши. Бяха говорили по този въпрос в Европа, но разговорът не беше сериозен.

— Ще преподавам известно време. Може да постъпя в Корпуса на мира. Крайно време е тази година да реша — отвърна Изи с крива усмивка. Майка ѝ я беше поканила да остане в Лондон една година, което ѝ се стори вълнуващо, но в крайна сметка не пожела. Все още предпочиташе да върши нещо полезно, но така и не знаеше какво. — Чувствам се точно толкова пораснала, колкото през първия ден в детската градина, когато ви поднасях пластмасова храна. Ти поиска сандвич с пуешко и майонеза — напомни му тя и двамата се разсмяха. Тогавата той изглеждаше толкова спретнат и сериозен в закопчаната риза и панталоните в цвят каки. Още по онова време знаеше, че иска да стане лекар. Нито един от двамата не се бе променил кой знае колко оттогава. Били беше все още луд по футбола, а Габи щеше да стане актриса, ако бе жива — сърцето на Изи винаги се свиваше, щом се сетеше за това. Шон все още искаше да хваща „лошите“, сега вече говореше безупречен испански и щеше да завърши външна политика, което щеше да му проправи пътя към ФБР.

— Защо не помислиш да отвориш ресторант с пластмасова храна? — пошегува се Анди и в мига, в който го каза, тя се сети. Щеше да бъде малко по-различно от пътя, който си представяше, но неочаквано решението ѝ се стори подходящо.

— Ще бъде по-добре, отколкото да разчитам на готварските си умения — рече замислено тя. — Изкуствените понички са много сладурски.

— Също като теб — подхвърли топло Анди и разроши косата ѝ. Никога не споменаваха нощта, когато бяха изгубили девствеността си, но помнеха и тя знаеше, че винаги ще е така. Радваше се, че е открил момиче, на което истински държи. Тя се казваше Нанси и се бяха запознали в лабораторията. Призна, че е луд по нея, че животът им е бил почти еднакъв, че имат едни и същи стремежи и интереси. Кой знае? Може би щеше да се получи. Изи вече не вярваше в нищо, най-

малкото в бъдещето или в себе си, откакто Габи загина. Как да имаш доверие след подобно нещастие?

Не беше сигурна какво иска от една връзка. В началото на учебната година излиза с едно момче три месеца, но после изведнъж изгуби интерес. Чувстваше се като кораб без рул, тъй като нито проявяваше сериозен любовен интерес, нито имаше определени цели по отношение на работата.

Двамата с Шон обсъдиха бъдещето, докато вечеряха, преди той да замине за окръг Колумбия. Сега животът след колежа бе основното притеснение на всички.

— Ще измислиш нещо — заяви уверено той.

— И мама каза същото — въздъхна Изи. Идеята ѝ се избистряше, но тя все още не искаше да му каже, не и докато не е сигурна. — Ами ти? Държавният департамент ли? Правосъдието или още си на вълна ФБР?

Много от студентите на „Джордж Уошингтън“ постъпваха на работа за правителството и тя си представи как Шон се заема с международни отношения, тъй като испанският му беше безупречен.

— Нещо такова — отвърна уклончиво той и Изи го погледна, но знаеше, че няма смисъл да настоява и разпитва. Шон очевидно криеше нещо.

— Това пък какво означава? Какво не ми казваш? — Той се разсмя, когато тя попита. Познаваше го твърде добре, но и той нея, дори по-добре, отколкото тя познаваше себе си. Не можеше да скрие нищичко от него.

— Не знам. Проучвам една възможност. Не е нещо ново.

— Полицай може би? Пожарникар? Шериф? — Тя му напомни за детските му желания и той се разсмя.

— Нещо такова. — Все още не бе споделил с родителите си, не беше готов да каже и на Изи, но тя бе като куче, захапало кокал.

— Казвай.

— Добре де, добре. Просто не казвай на никого, докато не премисля. Може би ЦРУ или Агенцията за борба с наркотиците, може би Министерството на правосъдието. Ще се явя на интервю за академията на ФБР. Надявам се да ме приемат и без предварителен опит. — Това бе мечтата му открай време, а сега искаше тази работа повече от когато и да било. Отчаяно копнееше да го приемат.

— Какви са всички тези служби? — Изи го погледна леко притеснена. Сети се за какво става дума и че част от работата му ще бъде много опасна, особено в Агенцията за борба с наркотиците.

— Все още искам да залавям лошите като онези, които убиха брат ми. Единственият начин да го сторя, е като отида при извора и погна наркокартелите в Южна Америка. Оттам изпращат цялата тази гадост. Продават наркотици, за да купуват оръжия за терористите по цял свят. — Очите му заблестяха, докато обясняваше, също както когато предаде пистолета си петгодишен. Докато си играеха у тях, той я арестуваше редовно. Винаги я тикваше затвора — неговата стая, после слизаше на долния етаж, за да хапне нещо.

— Това е опасна работа, Шон — заяви сериозно Изи. — Хората загиват на тази работа. Не искам да изгубя още един приятел.

— Няма — увери я той, — а и аз още не съм твърдо решил. Това е просто идея. Искам да проуча работата във ФБР. Струва ми се най-интересната от всичките.

— Така е — въздъхна тя. — Всички знаехте какво искате да правите още в детската градина, а аз все още не съм решила. Тъпа работа, нали?

— Нищо подобно. Догодина ще измислиш нещо. Умна си, щом все още обмисляш възможностите.

— Нищо не обмислям, просто няма какво — отвърна тя мрачно.

— Не е вярно — рече мило той и я целуна по бузата, а след това подкара към дома. — Винаги си била най-умното момиче, което познавам, и винаги ще си останеш. — Тя му се усмихна и двамата се прегърнаха отново, когато той я изпрати до вратата. Разговорът с Шон запълни донякъде празнината, оставена от Габи. Тя знаеше, че това е дупка, която ще остане зейнала винаги. Същото беше и за Били и за всеки от тях.

Бащата на Изи и Дженифър се ожениха в деня след Коледа. Малката церемония се водеше от съдия, бяха поканени повечето от приятелите им, колеги от фондацията. След това отидоха на обяд в близък ресторант. Приятелите на Изи и техните родители също присъстваха. Джуди все още беше много нещастна, а Мишел за пореден път бе съвсем оклющавяла. Поддържането на здравословно

тегло се бе оказало непрекъснатата битка за нея. Сега учеше в колеж, беше приета в „Станфорд“ и се справяше добре. Брайън още беше в „Атууд“. Били, Анди и Шон се прибраха за празниците. Били беше в кожен костюм и каубойски ботуши от алигаторска кожа. Вече изглеждаше като професионален футболист, който изкарва купища пари, и Изи не спираше да го майтапи.

— Такъв съм си аз — разсмя се той. Според таблоидите Били имаше готина нова приятелка, танцьорка във Вегас. Не беше като Габи, но и двамата бяха на двайсет и две и все още не изпитваха нужда да търсят истинската любов. Анди току-що бе приет в медицинската школа на „Харвард“. Шон така и не й каза какво е станало след интервюто в академията на ФБР и променяше темата всеки път, когато тя го попита. Изи усилено си търсеше работа и бе намислила нещо. Не беше работа, на която да се посвети до края на живота си, но за известно време ставаше, може би за две години, докато обмисли всичко. Габи й липсваше, защото с нея бе обсъждала какво ли не. Приятелката й беше разумна и се отнасяше много сериозно към живота.

През май осиновяването, което баща й и Дженифър бяха замислили, се осъществи. Осиновиха двегодишно момиченце от Китай, което се оказа най-сладурското дете, което Изи беше виждала. Казваше се Пинг. Бяха очаровани. Джеф се отказа от кабинета си, за да има тя самостоятелна стая, и един уикенд Изи им помогна да я боядисат.

През юни настъпи големият ден за всички. Анди завърши „Харвард“ с отличие. Шон завърши „Джордж Уошингтън“ с отличие по испански. Изи завърши Университета на Лос Анджелис със специалност английска филология. Седмица преди да се дипломира, й съобщиха, че е назначена като помощник-учителка в детската градина на „Атууд“, където всички бяха ходили на училище. Тъкмо такава работа й трябваше за момента, баща й се зарадва, но тя знаеше, че майка й няма да остане очарована. Сигурна беше обаче, че най-сетне постъпва правилно. Беше решила през лятото отново да замине за Европа и да разгледа Венеция, Флоренция, Падуа и Верона и някои от градовете, които не бе успяла да посети миналата година.

Церемонията в университета й беше тържествена и трогателна. Шон дойде за дипломирането й, тъй като неговото беше месец по-

рано, но Анди беше все още в Кеймбридж, за да се премести в новия си апартамент. Били дойде и предизвика огромно вълнение, когато хората го видяха. Даде автографи за братята на всички. А баща ѝ и Дженифър доведоха Пинг. Катрин също дойде. Беше един от онези моменти, в които Изи усещаше твърде силно липсата на Габи, но имаше чувството, че тя е с нея духом. Трудно ѝ беше да повярва, че я няма от три години и половина. Времето бе отлетяло неусетно и Били също се чувстваше много по-добре.

Баща ѝ и Дженифър бяха организирали обяд в хотел „Бел Еър“ в чест на завършването ѝ. Денят беше чудесен, слънчев и всички се наслаждаваха на компанията, смяха се много на стари случки, на лудориите, които бяха вършили навремето. Шон и Били заразказваха за първия ден в детската градина, когато тя им сервира пластмасовата храна за обяд на масата за пикник.

— Оттогава сме приятели — рече Шон и я погледна топло.

Тя им разказа за новата си работа като помощник-учителка в детската градина в „Атууд“. Личеше, че баща ѝ се гордее с нея, докато майка ѝ я погледна неодобрително.

— Сигурен съм, че ще се забавляваш — рече тихо Шон. — Много те бива с малките деца. — Беше я наблюдавал често със сестрите близначки на Били, които бяха станали на четири и ходеха в същата забавачка, в която бяха записани навремето по-големите им братя, а догодина сигурно щяха да постъпят в „Атууд“.

— Нямам намерение да съм на тази работа завинаги — обясни тихо Изи. — Само две години. Ами ти? — попита направо тя, докато другите си говореха. — Все още не си ми казал какво стана с ФБР. — Той се колеба дълго, най-сетне отговори:

— Записах се. Истинско чудо е, че си затвориха очите и ме приеха, без да имам опит. Казах си, че това е знак и така е било писано.

— Значи успя. — Тя го погледна учудено. — Така и не ми каза. — За нея не беше никакво чудо.

— Открай време исках да го направя.

Тя знаеше, че е истина.

— Дано не ти дават опасни задачи — подхвърли, макар и двамата да знаеха, че няма как да избегне опасностите. — Струва ми се рисковано — рече притеснено Изи. — Кога започваш? — Искрено се надяваше той да си остане вкъщи известно време.

— През август. В Куонтико, Вирджиния. Ще бъда там до януари.

Майка ѝ стана, за да си върви. Трябваше да се качи на самолета за Ню Йорк. И останалите заминаваха същата вечер. Изи вече бе изпратила вещите си в Сан Франциско, беше се изнесла от общежитието и се бе настанила на хотел с баща си и Дженифър. Шон щеше да лети с тях. Наскоро Били беше прехвърлен в Маями, но каза, че щял да се върне в Сан Франциско през юли, за да види родителите си. Всеки път, когато си идваше, се отбиваше на гости у Габи. Мишел тъкмо бе завършила втората си година в „Станфорд“, а на Брайън му предстоеше да завърши гимназия. Изи обеща да му помогне да попълни документите за колеж. Той много се вълнуваше, че тя ще започне работа в „Атууд“ и ще може да я вижда често.

Шон и Изи си говориха тихо в самолета на път към Сан Франциско. Обсъждаха Били и живота, който водеше. И двамата бяха облекчени, че се е по-укротил въпреки ежедневните изкушения. Изи се запита дали двамата с Габи щяха да са се оженили досега. Предполагаше, че вече щяха да са семейство. Без нея той не се задържаше на едно място, вече му се носеше славата, че излиза единствено с красавици, при това много. Докато беше с Габи, така и не погледна друга, а сега жените се бяха превърнали в символ на положението му, също като скъпите костюми, каубойските ботуши от алигаторска кожа и златния „Ролекс“ на китката, обсипан с диаманти. Дори и много по-лъскав, той си оставаше същото момче, с което бяха расли, момченцето, което прибра топката си в шкафчето в „Атууд“ и се влюби в Габи, когато тя му взе кубчетата. Изи знаеше, докато наблюдаваше седналия до нея Шон, че независимо от всичко, което се беше случило, някои неща никога нямаше да се променят.

17.

Когато Изи пристъпи към познатата врата на сутринта след Деня на труда, този път си отключи със своя ключ. Беше виждала тази врата цели тринайсет години от живота си, но не и по този начин. Влезе в залата на детската градина и запали лампите. Значките с имената бяха на бюрата, готови да бъдат раздадени на учениците и учителите през първия учебен ден — днес. И нейното име бе на една от тях.

Обърна се към познатия ъгъл с кубчетата. Нищо не се бе променило. Кубчетата бяха нови, но обстановката си беше същата. Новата кухня за игра беше на същото място, с яркорозова мивка и хладилник. Сега обаче имаше много повече пластмасова храна, отколкото преди. Тя влезе, за да разгледа, и очакваше да види поничките поръсени със захарни пръчици, но вместо тях бе оставена разрязана празнична шоколадова торта със свещи.

Имаше и кът за преобличане с костюми на принцеса, полицай и пожарникар, каубойска шапка и кобур, но без пистолет. Правилата не се бяха променили. Класната стая не изглеждаше много по-различна от времето, когато Великолепната петорка беше в детската градина. Ако затвореше очи, веднага си представяше петимата. Прииска ѝ се да върне времето назад и да започне отначало. Та нали оттук тръгна всичко, когато Габи взе кубчетата на Били и Шон, Изи им поднесе обяд, а Анди закъсна в съвършено изгладените си панталони в цвят каки и с бяла риза. Още тогава приличаше на лекар. Чу гласовете им в тишината. След малко тук щяха да зазвучат други гласове, да се появят нови лица, други деца. Сега тя беше учителка, не малко момиченце с плитки. Почувства се необичайно, докато си слагаше значката с името и очакваше на нея да види „Госпожица Пам“. Вместо това там пишеше „Госпожица Изи“, а госпожица Уенди бе заменила госпожица Джун. Всичко се бе случило неусетно. Вчерашните деца бяха пораснали, а някои от тях вече ги нямаше. Постара се да не мисли за Габи в лъскавите ѝ розови обувки, докато си прибираше палтото и слагаше престилката. Госпожица Уенди, главната учителка в детската градина,

й бе показала кое къде стои. Днес щяха да започнат занимания с пластилин, за да се почувстват всички в свои води, нямаше да има музикални инструменти, а после щяха да слушат приказки, да преразказват, сетне да си починат и чак тогава предстоеше да ги запознаят с букви, числа и цветове. Форматът беше същият, нищо че редът на заниманията бе променен.

Уенди пристигна тъкмо когато тя тръгваше към входа, понесла значките на децата. В ръка държеше списъка на малките. Вече бе запомнила имената им и сега оставаше само да ги напасне с личицата.

— Всичко ли е готово? — попита широко усмихнатата по-възрастна учителка и Изи кимна. Каната със сок беше готова заедно с пластмасовите чашки, които щяха да използват. Имаше поднос с ванилови сладки без ядки и шоколад. Неочаквано Изи усети, че няма търпение. Беше невероятно вълнуващо, че е тук. И за нея това бе първият училищен ден.

— Напълно — потвърди тя, след това отиде на входа, за да посрещне учениците си на отделната врата за детската градина. По-големите щяха да се втурнат през двойните врати няколко метра встрани. Детската градина имаше отделен вход, както когато тя влезе навремето и забеляза малките чиновци и столове. Изи си припомни, че някои от майките седяха на тях през онзи пръв ден. Нейната я нямаше, но някои от другите бяха останали, въпреки че не помнеше кои са били. Помнеше обаче, че беше облечена в червена пола и нови червени гуменки.

Зае мястото си и се усмихна на всяко дете, което влезе. Питаше се кои ще създадат приятелства за цял живот. Слагаше им значките с имената и й се прииска да им каже, че денят е невероятно важен, че децата, с които градят приятелства „завинаги“, ще бъдат с тях цял живот.

Госпожица Уенди ги чакаше, когато влизаха в стаята. Щом всички пристигнаха, Изи се върна в класната стая. Някои си играеха с кубчета, други бяха влезли в кухнята, трети бяха започнали да мачкат пластилина под напътствията на госпожица Уенди. Половината майки се бяха настанили на малките столчета в дъното на залата и тя забеляза, че една от тях е в напреднала бременност и й е доста неудобно. Щом я зърна, Изи си спомни, че една от майките бе в напреднала бременност на нейния първи учебен ден, и след като се

замисли за минута, се сети, че Мерилин е била бременна с Брайън. Той беше на един от горните етажи и започваше последната си година. Деца влизаха и излизаха година след година и сега бе дошъл редът на този клас, тяхното време, техният велик ден. Както и нейният.

Госпожица Уенди ѝ даде знак да се представи и Изи застана в средата на стаята и заговори.

— Здравейте, аз съм госпожица Изи. Цялото ми име е Изабел, но Изи ми харесва повече, а отдавна, много отдавна и аз учех в това училище. — Погледна към къта с кубчетата тъкмо когато едно момиченце изтръгна кубче от ръката на момченце. Изпита невероятно чувство на дежавю за Габи и ѝ се стори, че приятелката ѝ изпраща послание.

Изи насочи вниманието си към класа и каза, че днес ще изработват различни предмети от глина. Децата я погледнаха любопитно и тя ги накара да се подредят в кръг. После те бавно пристъпиха напред, а Изи ги покани да седнат на пода. Двете с Уенди седнаха с тях и Уенди накара всяко дете да си каже името, защото не можеха да четат написаното на значките, които бяха от помощ за учителките, не за малките.

Уенди ги поведе към масата с глината, след като ги накара да изпеят песен, и през следващите четирийсет и пет минути малките се записаха в моделирането. После си измиха ръцете и отново се подредиха в кръг, а Изи им прочете приказка. Беше една от любимите ѝ и децата останаха очаровани. След това ги изпрати навън да си поиграят. Забеляза, че на площадката има нови катерушки и люлки, поинтересни от онези, които помнеше. Щом децата се върнаха, им дадоха сок и сладки.

Прочетоха нова приказка, оставиха ги да си поиграят сами още малко и тогава Уенди накара всяко да вдигне буквата, с която започва името му. Бяха заети през цялата сутрин, а на нея ѝ се стори, че са минали минути, когато се върна на входната врата, за да ги изпрати до колите, в които ги чакаха майките. След това се върна в класната стая, погледна Уенди с усмивка и си свали престилката. Уенди приличаше на типична учителка в детска градина. Беше широко усмихната, с мили очи, руса коса на дълга плитка, пусната на гърба, и малко пълничка. По-ниска от Изи, тя носеше широка блуза с щампи на пожарни автомобили, която си беше ушила сама.

— Кажи как мина първият ти ден, госпожице Изи? — попита топло тя.

— Много ми хареса — усмихна се Изи. Знаеше, че се е заела с нещо, което майка ѝ смята за маловажно, но ѝ беше толкова приятно и уютно в познатата обстановка, все едно се бе върнала отново в утробата. Тук се чувстваше защитена, на сигурно място, след като бе живяла с чувството, че е заобиколена от опасности след смъртта на най-добрата си приятелка.

— Тук добре се забавляваме — отвърна Уенди и се зае да подреди играчките, а Изи ѝ помогна. — Утре ще започнем с музикалните инструменти и числата. Днес се справиха добре с азбуката.

За Изи всичко тук бе изключително забавно, децата бяха невероятно сладки. Сред тях имаше дребничко китайте, което ѝ напомни за Пинг. Тя се запита дали някой ден няма да преподава и на нея и дали сестрите близначки на Били ще бъдат тук догодина, както каза Мерилин. Не можеше да повярва, че скоро ще бъдат на възраст за детска градина, нито че тя е станала учителка. Уенди каза, че децата страшно са я харесали, и Изи много се зарадва. Половин час по-късно, след като бе подредено, спретнато и готово за утре, те угасиха лампите, излязоха от стаята и заключиха вратата. Бе едва два и половина и целият ѝ следобед беше свободен.

Реши да отиде на гости на Кони, защото знаеше колко самотна се чувства, докато Шон го няма. Разказа ѝ за сутринта в „Атууд“ и Кони я похвали, че е избрала прекрасна работа. Изи си беше намерила малък едностаен апартамент близо до училището, за да може да ходи на работа пеша. Това бе първият ѝ самостоятелен апартамент.

— Какво чудесно място за работа, с тези сладки дечица. Прекрасно — рече Кони и призна, че също е решила да започне работа. Щеше да помага на Майк в офиса на пълен работен ден, не само по няколко часа на седмица. Той имаше нужда от помощ, а след като децата му нямаше как да му помогнат, Кони реши да се заеме със счетоводството. Освен това ѝ беше приятно да прекарва повече време с него. Беше ѝ омръзнало да бездейства по цял ден вкъщи, след като вече не се грижеше за деца. Преди няколко седмици Шон бе започнал обучението си във военноморската база на ФБР в Куонтико и щеше да изкара там пет месеца, а след това да се премести във Вашингтон.

Двете жени разговаряха дълго за амбициите на Шон във ФБР и плановите му. Той най-сетне бе осъществил мечтата си. Изи призна колко се тревожи за него, а майка му отвърна, че уважава избора му, и ѝ напомни, че е искал да постъпи на работа в силите на реда още от дете. Изи не спори с нея, но бе на мнение, че работата е прекалено опасна, още повече че семейството беше изгубило единия си син. Кони обаче се оказа много по-свободомислеща и заяви, че никога не би го възпряла. Тя бе добър пример за всяка майка, за разлика от Катрин, която настояваше Изи да последва примера ѝ, без значение какво предпочита самата тя. Денят, в който четете приказки на децата и си игра с тях, нямаше да получи одобрението на майка ѝ, но Изи прекара страхотно.

Отбиваше се у Кони винаги, когато имаше възможност, правеше ѝ компания, когато двамата с Майк се прибираха от работа или през уикендите. Понякога се отбиваше и у Мерилин. Тя обаче бе твърде заета с трите деца и съпруга си. Джуди си имаше Мишел, която често се връщаше през уикендите. А пък Хелън, майката на Анди, работеше упорито. От всичките майки Кони беше най-самотна и Изи имаше най-здрава връзка с нея, затова си бе поставила за цел да ѝ ходи на гости, когато има възможност. Изпращаше на Шон есемеси и го успокояваше, че родителите му са добре. Той ѝ звънеше понякога, но през повечето време беше зает в школата.

Анди се стараеше да се обажда на Изи, но беше така затрупан със задачи в медицинското училище, че често забравяше. Били ѝ звънеше съвсем рядко или от Маями, или от някое друго място. Твърдеше, че в Маями му харесва, но му се налагаше да пътува непрекъснато. Тя следеше какво става с него в таблоидите и списание „Пийпъл“. Животът му бе изпълнен със събития и никой не го виждаше с една жена повече от веднъж. Били определено предпочиташе живота на бързи обороти.

От време на време се чуваше, че са го видели на парти или в нощен клуб в доста лошо състояние, пиян или неподдържан, или пък след бой в някой бар, задължително следван от поредната хубавица.

Изи се видя с приятелите си чак на Коледа. Беше помогнала вкъщи да украсят коледната елха, този път с помощта на Пинг, и ходи с нея и Дженифър да гледат „Лешникотрошачката“. Шон и Анди се върнаха в Сан Франциско за празниците, а Мерилин каза, че и Били

щял скоро да се прибере, но сега играел в плейофите за Суперкупата. Мерилин, Джак и Брайън се канеха да отидат да го гледат.

Всеки прекара Коледа със семейството си, както обикновено, а на следващия ден Изи, Анди и Шон си сготвиха вечеря в дома на Шон. Кони и Майк щяха да ходят на ресторант. Изи им разказа за живота си като учителка в детската градина на „Атууд“, Анди се оплака от трудностите в медицинската школа, макар по всичко да личеше, че му харесва, и двамата настояваха Шон да сподели нещо за ФБР. Той не издаде почти никакви подробности, но се усмихваше винаги, когато говореше за бъдещата си работа. Беше почти приключил с обучението, след това заминаваше за Вашингтон, където щеше да работи в офис. Изи въздъхна облекчено, когато разбра. Дотук не звучеше никак опасно. Шон спомена, че някои от курса му имат дисертации. Двама дори били с докторски степени. Изглежда групата беше интересна.

Прекараха приятна вечер, обсъдиха последните изцепки на Били, за които бяха прочели в пресата.

В списание „Пийпъл“ бяха писали за диво парти, което той организираше в Маями и някой бил застрелян. На Шон му стана неприятно, когато чу, и нямаше търпение старият му приятел да се прибере. Били се беше превърнал в суперзвезда, но най-близките му приятели си оставаха хората, с които бе израснал.

Изи и Шон разтребяха кухнята на Кони, когато баща му звънна, за да им каже да включат телевизора. Затвори веднага. Шон нямаше никаква представа къде се намират родителите му — знаеше единствено, че са някъде на вечеря. Той отиде до телевизора в хола, грабна дистанционното, за да го включи, а Изи и Анди го последваха. Не знаеха какво да очакват, но щом образът се показа, видяха снимка на Били на екрана, последвана от клип, на който се виждаше как линейка тръгва от дома му в Маями.

— Какво, по дяволите... — измърмори Шон, опитвайки се да разбере какво се е случило. След това говорителят обясни, че куотърбекът Били Нортън е починал от свръхдоза в дома си в Маями по-рано същата вечер. Тримата останаха като заковани по местата си, вперили очи един в друг.

— О, не... о, господи — успя да промълви Изи и се отпусна на един стол. — Не отново... не и Били... — Анди и Шон мълчаха, когато Кони и Майк влязоха напълно шокирани. Петимата се споглеждаха и

не знаеха какво да кажат. Не знаеха дали да отидат в дома на Мерилин или не, нямаха представа дали тя е научила. Съобщаваха новината по всички канали, така че ако все още не беше научила, щеше да чуе всеки миг или някой трябваше да ѝ каже. Може би пред дома ѝ вече имаше репортери и камери. Смъртта на Били щеше да се разнесе из цялата страна. Изи не можеше да понесе мисълта, че трябва отново да преживее вече познатата мъка. Бяха минали четири години, откакто изгубиха Габи, а сякаш се беше случило вчера. Тя погледна Шон и разбра, че е бесен. Едва се сдържаше. Сякаш отново губеше Кевин.

— Каква безсмислица, мама му стара — рече той и запокити дистанционното в другия край на стаята, припомнил си всички случаи, когато Били се беше напивал, как се бе опитал да му даде екстази след шампионския мач, защото играчите вече били тествани. Шон изфуча от стаята и се втурна на горния етаж, хлопна вратата на стаята си, а Кони и Майк погледнаха Изи и Анди е едно и също чувство на безпомощност. Още един от приятелите им беше мъртъв, но не бе загинал невинно като Габи. Били познаваше рисковете и беше изгубил.

— Трябва да позвъня на Мерилин — рече тихо Кони и когато се свърза с нея, приятелката ѝ се стори неестествено спокойна. Нямаше писъци, нито плач или истерични пристъпи. Изглежда Мерилин беше в шок.

— Знаех си аз, че ще стане така — рече мрачно. — Той така и не понесе напрежението и всичко, което съпътстваше кариерата му.

Беше момче на двайсет и три, което изкарваше милиони долари, а бе заобиколено от изкушения, оказали се твърде вълнуващи, за да им устои. Всички се притесняваха за Били, най-вече защото Габи не беше до него, за да го усмирява. И ето сега тази безсмислена загуба на талантлив спортист, на момчето, което всички бяха обичали.

Кони попита дали да отиде и Мерилин отвърна, че иска. Анди предложи да закара Изи у дома. Беше я взел преди вечеря. Кони се провикна, за да каже на Шон, че излизат, но той не отговори. Все още бе затворен в стаята си и тъгуваше по свой си начин.

Анди и Изи си тръгнаха тихо, а Кони и Майк отидоха у Мерилин и Джак, на няколко пресечки от тях. Отвън вече имаше камери, хора се изсипваха от ванове, репортери бяха застанали пред вратата и звъняха с надеждата да поговорят с всеки, който няма нищо против. Брайън бе гледал новините в дома на свой приятел и Мерилин му каза да не се

прибира. Той ридаеше, докато тя говореше с него по телефона, тя също.

Майк нареди грубо на тълпата репортери да се отдръпнат от стъпалата пред къщата и когато Джак откряна вратата, двамата с Кони се шмугнаха вътре и отново я хлопнаха. Завесите бяха спуснати в цялата къща. Бяха обсадени, но поне близначките спяха. Джак и Мерилин бяха съсипани.

— Моите съболезнования — рече Кони и прегърна приятелката си. Бяха преживели този момент твърде много пъти. Дватама мъже се прегърнаха разплакани. Били не беше дете на Джак, но все едно беше негова плът и кръв — беше обичал момчето като едно от своите цели седем години. Беше наблюдавал как кариерата му го повлича като приливна вълна и как не успява да устои на изкушенията на лекия живот.

Говориха до късно през нощта и в два след полунощ Кони и Майк се прибраха. Завариха Шон в хола да гледа новините и повторения на някои от най-известните мачове на Били. Той бе планирал след няколко седмици да отиде на Суперкупата за пръв път, а сега вече нямаше смисъл.

— Те как са? — попита Шон. Искрена загриженост бе заменила яростта му. Когато слезе отново долу, всички си бяха тръгнали и оттогава той гледаше новините.

— Като нас, когато Кевин загина — отвърна нещастно Майк. Личеше му, че е уморен. — Само че пред тях имаше репортери. Семейство Нортън ще трябва да излязат, за да уредят необходимото.

— Ще имат нужда от полицейски ескорт — подхвърли предвидливо Шон. — Искате ли да се погрижа? — предложи той.

— Знаеш ли на кого да се обадиш? — Баща му го погледна изненадано, за момент забравил, че синът му учи в академията на ФБР.

— Ще звънна тук-там.

— Обади се. Те нямат представа какво да правят, а са твърде разстроени, за да мислят трезво. Дори не позволиха на Брайън да се прибере.

Шон кимна и посегна към телефона. Позвъни на справки, след това набра номера. Даде идентификационния си номер във ФБР и оттам вече беше по-лесно. След двайсет минути беше уредил хора от полицейското управление на Сан Франциско и патрулиращи полицаи

да отидат в дома на Мерилин и Джак на следващата сутрин и да останат там през целия ден. Единствено с това можеше да им помогне. Все още не бе осъзнал собствената си загуба, тъй като беше бесен на онова, което Били си бе причинил, и на онези, които му бяха помогнали. Той самият нямаше представа, че Били се друса през последните години, но можеше лесно да се досети от клюките по новините и в таблоидите. А сега това нещастие. Приятеля му от момчешките години вече го нямаше, а хората, отговорни за смъртта му, бяха на свобода. Единственото желание на Шон беше да ги избие един по един, при това много болезнено. Скоро щеше да има възможност да го стори.

18.

Погребението на Били се превърна в невъобразим медиен цирк. Наложиха се да помолят кметството и полицията да помогнат, като сложат бариери в църквата и изпратят полицаи да удържат тълпата. Не бяха очаквали подобен кошмар. Докато пренасяха ковчегата на Били от летището до погребалния дом, се наложи да използват частите за борба с безредиците, както и въоръжена охрана за ковчегата. Мерилин, Джак и Лари дори не успяха да се доберат до погребалния дом, за да го видят. Най-сетне от полицията ги ескортираха в необозначен автомобил. От пресата ги дебнеха, но феновете поне се прибраха, щом разбраха, че няма да ги пуснат. Останалите опечалени семейства в погребалния дом с право негодуваха.

В някои отношения така им беше по-лесно да понесат мъката. Мерилин изпрати Брайън у семейство О'Хара, а Шон остана с него до погребението. Той много добре помнеше какво е да изгубиш любимия си по-голям брат. А Брайън обожаваше Били. Никой от тях не можеше да осмисли факта, че Били е мъртъв, и то по такъв шокиращ начин.

Кметът осигури полицейски кордон за погребението в катедралата „Сейнт Мери“ и въоръжена охрана за ковчегата, за да може семейството да го погребат на спокойствие. Вътре се събраха над хиляда човека, а два пъти повече се бяха скупчили зад полицейската бариера от другата страна на улицата.

След погребението поканиха приятелите си в ресторанта на Джак, където охранители и полиция допуснаха единствено семейните приятели по списък.

— Господи, какъв кошмар — рече Анди, докато полицаите въвеждаха него и Изи. Промъкнаха се през тълпата, за да открият Джак и Мерилин. Лари беше отишъл на друго място с приятелите си. Шон пазеше Брайън, а Мишел бе до него. Беше наистина мъчително. В деня след погребението Мерилин се опита да се скрие в дома на семейство О'Хара с Брайън и близначките.

— Какво ще правим? — попита тя Кони и я погледна отчаяно. — Не можем да живеем по този начин.

— Скоро шумотевицата ще утихне — намеси се тихо Шон. Той се бореше с чувствата си за случилото се, въпреки това се опитваше да я успокои. Гневът, който изпитваше към наркодилърите, които бяха зарибили Били, а преди това и брат му, пролича във всяка дума. — Трябва да останете у нас поне за седмица или две.

Същата вечер Джак дойде при тях. Двамата с Мерилин щяха да се настанят в стаята за гости, Шон щеше да е в една стая с Брайън, а близначките — в спални чували на пода в стаята за игра.

Всичко се поуталожи след седмица и Шон започна да се подготвя, за да се върне в академията на ФБР. Анди беше заминал за Кеймбридж предишния ден, а същата вечер Изи вечеря със семейство О'Хара. Двамата с Шон се скриха в старото помещение за игра в мазето с надеждата да прекарат известно време заедно и да поговорят. На нея не ѝ беше никак приятно, че той е толкова разстроен. Всички бяха съсипани от смъртта на Били, но яростта, обхванала Шон, бе ужасна и ставаше все по-силна с всеки изминал ден.

— Не позволявай да те яде до такава степен — рече мило тя.

— Защо не? Ти не познаваш хората, с които си е имал работа, докато аз ги знам какво представляват. До един заслужават да умрат. Били не е наранил никого, той беше толкова мило момче. — В мига, в който го каза, очите му се напълниха със сълзи и Изи нежно го прегърна. Нежността ѝ само влоши положението.

— Не можеш да избиеш всичките — рече разумно тя. — А и Били не би искал да се измъчваш по този начин.

— Той не е можел да се защити. — Шон обаче знаеше, че Били е можел да им се противопостави. Тъкмо затова му беше ядосан. Сега цялото му семейство щеше да страда, а нито един от приятелите му нямаше да е същият. Дори и той. — Тези хора не заслужават да живеят — рече Шон за наркодилърите, не за приятеля си, и Изи разбра.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя и по лицето ѝ се изписа паника.

— Връщам се на училище. — Скоро му предстоеше да завърши.

— А после? — Познаваше Шон много добре. За него това бе само началото. Нещата не приключваха със смъртта на Били.

— Ще ти кажа, когато го измисля.

— Кога завършваш?

— В края на януари. — Изи знаеше, че приятелят ѝ не разполага с достатъчно време, за да се успокои, ако изобщо някога щеше да се успокои. Сега вече имаше свещена мисия. Отмъщение.

Когато се качиха на горния етаж, той обеща да ѝ се обади, щом може. Сега вече бяха останали трима от Великолепната петорка — тя, Шон и Анди. Кевин също бе починал, въпреки че беше брат на Шон, не част от приятелския кръг. Намаляваха непрекъснато. Всичко, което преживяха, бе мъчително. Тя плака повече за Габи, но за Били я болеше повече. За трети път преживяваха подобна загуба. Брайън пък беше съсипан от смъртта на по-големия си брат.

Тази нощ Изи спа на второто двойно легло в стаята на Шон, тъй като Брайън и семейството му се бяха прибрали у дома. Шон замина на следващата сутрин, преди другите да станат. Беше се сбогувал предишната вечер. Изи също не го чу кога тръгна. Тя не усети, но той я целуна нежно по бузата, преди да излезе.

Пусна ѝ есемес, когато се върна в Куонтико, и тя не получи никакво друго известие от него в продължение на няколко седмици. Джак, Мерилин, Брайън и близначките все още се опитваха да се отърват от репортерите, които се връщаха на всеки няколко дни. Аутопсията бе показала смъртоносна доза екстази и кокаин и бе започнало разследване за тайна употреба на наркотици в отбора, за да се провери дали и другите не са успявали да се изплъзнат при тестването за наркотици като Били.

Изи също се върна в „Атууд“ и се зае с работата си в детската градина, макар да имаше чувството, че е мъртва. Уенди знаеше, че е учила заедно с Били, и ѝ изказа съболезнования.

Нямаше почти никакви новини от Шон през следващите няколко месеца. Беше завършил обучението си и се бе прехвърлил в офиса във Вашингтон, затова Изи не се притесняваше за него. През март, без да съобщи на никого, той се прибра вкъщи. Обади ѝ се тъкмо когато тя излизаше от училище, и я покани на вечеря. Заведе я в тих уютен ресторант, известен с хамбургерите си. Поръча и за двамата, след това я погледна през масата и пое ръката ѝ в своята.

— Как си? — попита разтревожено. Тя му се стори изморена, отслабнала и тъжна, точно както се чувстваше и той. Беше по-лесно да си гневен, отколкото да изпитваш отново болката от загубата.

— Не много добре — призна Изи, — също като теб. — Били беше починал преди три месеца, а Габи преди четири години. Неговата загуба беше върнала ужасните спомени. А Кевин бе убит по-малко от година преди Габи, седем месеца по-рано. За пет години бяха изгубили повече приятели и близки млади хора, отколкото баща ѝ за цял живот. — Как е във Вашингтон? — попита тя. Шон мълча дълго. Изи разбра, че той иска да ѝ каже нещо, но не бързаше. Имаше чувството, че онова, което предстои да чуе, няма да ѝ хареса, и беше права.

Най-сетне, след като привършваха с бургерите, той ѝ каза. Изи така и не довърши своя. Всеки път, когато го поглеждаше в очите, усещаше, че идва нещо страшно, и стомахът ѝ се свиваше.

— Заминавам — рече тихо Шон.

— На гадно място ли? — Тя искаше да чуе истината, поне онази част, която му е разрешено да каже.

— Може би. Не трябва да казвам на никого. Искрах обаче ти да знаеш.

— Доброволно ли се предложи? — Той кимна и за момент тя изпита омраза към него. Нямахте да понесе загубата на още един приятел, ако го убият. — Колко време ще отсъстваш? — Помнеше ясно признанието му, че един ден ще замине за Южна Америка, за да се бори с наркокартелите.

— Година. Може би по-малко, може би повече. Зависи къде съм и как се развиват нещата. Ако стане опасно, няма да мога да се измъкна.

— Ами ако никога не се върнеш? — попита тя и от очите ѝ бликнаха сълзи.

— Тогава ще мога да кажа, че съм имал късмет, че съм те познавал и че си ми приятелка. — Тя кимна. Никак не ѝ хареса онова, което чу. И двамата знаеха, че може да го убият по време на мисията. Той обаче бе готов да рискува. В това го биваше и искаше да го направи. Изи не се съмняваше къде отива. Най-вероятно щяха да го изпратят в Колумбия. Може би в Мексико.

— Каквото и да постигнеш там, няма да върнеш Били и Кевин — напомни му тя, макар да знаеше, че е напълно безсмислено. Шон беше взел решение, а и беше голям инат.

— Няма, но ще спаси други. Някой трябва да погне тези хора — настоя той и ѝ се стори значително по-възрастен от годините си. Смъртта на брат му и на Били си бе казала своето.

— Защо точно ти? — попита тя и очите ѝ се впиха в него, докато стискаше по-силно ръката му, сигурна, че ще ѝ липсва безкрайно много.

— Защото това ми е работата — отвърна решително Шон.

— Как само ми се иска да не ходиш — рече тихо тя и той кимна отново, докато продължаваше да стиска ръката ѝ. И двамата знаеха, че няма избор. Той си беше такъв и нямаше да се промени. — Ще ми се обаждаш ли?

— Не. Ще бъда под прикритие. Може да застраша всичко. Когато се върна, ще разбереш. Ще се прибера у дома.

— Ами майка ти? — Изи се тревожеше и за нея. Кони бе преживяла толкова много, че нямаше да преживее да изгуби единствения си син.

— Казах ѝ днес следобед. Тя разбира. Татко също.

— Аз обаче не съм сигурна, че разбирам — отвърна честно Изи. — Не е честно да ги подлагаш на всичко това.

— Когато постъпих в академията на ФБР, те знаеха, че ще се заема с нещо подобно, знаеха и защо го правя. — Навремето беше заради Кевин. Сега обаче беше и заради Били. Изи бе сигурна, че е така.

Напуснаха ресторанта смълчани и той я отведе у дома.

— Кога заминаваш? — попита тя, докато седеше до него в колата.

— Утре. Пази се, Изи. Искам да те заваря жива и здрава, когато се върна. Вече преживяхме предостатъчно гадости. Били трябва да остане последният.

— Кажй го на себе си. — Много ѝ беше неприятно, че той заминава, но също така знаеше защо го прави. Просто не можеше да се въздържа. — Ще ходя да виждам майка ти. — Той кимна, след това я целуна по бузата и тя слезе от колата. Не се обърна нито веднъж. Нямаше сили да го погледне отново. Не искаше да го запомни така — искаше да помни добрите времена, които бяха споделяли, смеха и приятните дни, когато бяха деца. Когато той се отдалечи, тя беше сигурна, че го вижда за последен път. Шон нямаше да се върне у дома.

19.

Месеците след заминаването на Шон бяха повече от странни. Изи знаеше, че няма повече да се чуе с него, а нямаше представа къде се намира той. Майка му също не знаеше. Момичето се отбиваше да я вижда, обикновено през уикендите, защото Кони работеше до късно — помагаше на Майк. Всеки път, щом се видеха, Изи имаше чувството, че е състарена. Мерилин беше съсипана, а Джуди така и не стана каквато беше преди смъртта на Габи. Сега вече бяха част от клуба на жените, в който нито една майка няма желание да се включва. Бяха изгубили дете. Мъката щеше да остане завинаги в очите им.

Изи и Анди често си изпращаха имейли. Той се справяше добре и всеки път я питаше дали има новини от Шон. Тя отвърщаше, че няма, но не обясняваше защо. Анди сигурно се беше досетил, че участва в тайна операция на ФБР, но предполагаше, че Изи знае колкото него, и бе напълно уверен, че един ден Шон ще се появи. Имаше много работа в медицинската школа и все повтаряше, че двамата с Нанси били добре. Тя се радваше за него. Сега вече той ѝ се струваше много далечен, част от свършено различен свят.

И ето че през уикенда преди Деня на загиналите във войните Изи бе поканена на барбекю с някои от учителите в средното училище. Никак не ѝ се ходеше, но Уенди настоя да отиде. Тъй като нямаше друга работа, се съгласи. Не излизаше с никого и предпочиташе да си стои вкъщи, откакто Били почина. Уенди искаше да ѝ помогне да продължи напред.

На барбекюто присъстваха около петдесет човека, повечето женени с половинките си, а някои от тях бяха довели децата си. Изи разговаряше с учителката по изкуство, която я запозна с брат си, мъж в началото на трийсетте. Той каза, че бил писател и наскоро, след развода си, се е преместил в Сан Франциско от Орегон. Двамата поговориха малко и той ѝ поиска имейл адреса. Изи сама не можа да си обясни защо му го даде. Той не беше нито интересен, нито красив,

но пък с него бе приятно да си побъбриш, освен това беше интелигентен. Беше завършил писателски курс към „Браун“.

На следващия ден ѝ писа и я покани на вечеря през уикенда. Тя имаше чувството, че все още не се е отърсила от шока от смъртта на Били, беше като замаяна, но пък от цяла година не беше излизала. Двамата ѝ най-добри приятели бяха някъде далече, с Шон дори не можеше да поговори, затова се съгласи. Ако не друго, щеше да ѝ е приятно да си има приятел.

Той се казваше Джон Апългарт и я заведе да види изложбата, която тя отдавна имаше желание да посети — неокласическа архитектура. След това я покани на вечеря в марокански ресторант, в който не беше ходила от години. Прекара добре с него, а той я помоли за нова среща. Докато вечеряха, ѝ разказа за наградата, която бе спечелил за една от книгите си. Не ѝ се стори вълнуващо, но пък беше интересно, също като него. Не беше влюбена в него, но го харесваше. Изведе я на вечеря още няколко пъти и когато се опита да я вкара в леглото, тя нямаше особено желание, но все пак спа с него. Беше по-приятно, отколкото с Анди и двамата, с които беше спала след това, но съвсем не беше вълшебно изживяване. Не беше влюбена в него, но искаше да усети, че част от нея е все още жива. От месеци се чувстваше мъртва. Той успя да я съживи донякъде, но това не беше достатъчно. Засега обаче това бе най-доброто, на което можеше да се надява.

Тогава майка ѝ дойде и я заведе на вечеря, както обикновено. Този път обаче не одобри вида на дъщеря си. Знаеше какво се е случило с Били. Всички знаеха, но едва сега разбра колко жестоко е била съкрушена Изи.

— Ами другите двама? Виждаш ли се с тях? Те как са? — попита тя за Анди и Шон. Разтревожи се, че Изи се е изолирала и е депресирана.

— Анди учи медицина, работи като луд, а Шон замина за известно време. — Майка ѝ се намръщи, когато Изи го каза, и я погледна въпросително.

— Това пък какво означава?

— Работи за ФБР. — Не можеше да ѝ каже нищо повече, но и това бе достатъчно. На Катрин ѝ се прииска да я разтърси. Усети, че

дъщеря ѝ се дави и има нужда от силна ръка, която да я изтегли от водата, преди да потъне.

— Срещаш ли се с някого? — попита нарочно. В първия момент Изи се поколеба, след това поклати глава.

— Не точно. Излизам с един мъж. Свестен човек, но просто не е мой тип — отвърна честно тя. — Поне е приятен и умен.

Катрин се поколеба за момент, след това погледна дъщеря си в очите.

— Това не е достатъчно. Чуй ме и помисли над това, което ще ти кажа. Ти си на двайсет и три. Това е най-хубавото ти време. По-хубаво няма да стане. Млада и красива си. Можеш да направиш всичко, което поискаш. Можеш да имаш всеки мъж, когото пожелаеш, да отидеш, където ти скимне. Не си вързана с нищо и никого. Напълно свободна си. Хванала си се на работа, която е много под способностите си. Водиш затворен живот, почти никакъв живот, доколкото разбирам. Двама от най-добрите ти приятели починаха, което е истински шок на твоята възраст. Другите двама са далече и няма как да си говориш с тях. Живееш в малък провинциален град и излизаш с мъж, за когото признаваш, че не даваш пет пари и не те възбужда.

Ако позволиш на живота да те подмине сега, той никога повече няма да се върне. Няма да получиш втори шанс. Баща ти си причини същото с работата си за фондацията. Затъна в блатото, докато помагаше на бедните, и забрави за себе си, за кариерата и живота, който можеше да има. Работата не е всичко, но той беше и по всяка вероятност все още е великолепен адвокат. Знам, че обича работата си, но можеше да се издигне. Изи, имаш нужда от страст в живота. Тъкмо затова приех сегашната си работа и се магнах от „Додж“, защото животът буквално ме подминаваше. Не искам същото да се случи с теб. Аз не се справих като майка, но останалите решения, които взех за живота и кариерата си, бяха правилни за мен. Искам същото и за теб. Можеш да имаш всичко, което пожелаеш, ако протегнеш ръка, за да го хванеш. Трябва да действаш така, сякаш е твое. Имаш право да го получиш. Изи, ако решиш да се събудиш. Хвани се здраво за живота. Никой няма да ти го поднесе.

Това бе неочаквано и Изи си даде сметка, че в някои отношения майка ѝ е права. Може би не за баща ѝ, който обичаше втората си съпруга и малкото им момиченце, работата си, въпреки че за майка ѝ

тя бе досадна и безсмислена. Катрин обаче беше права за нея, както и за себе си. Тя водеше живота, който искаше, каквото и да ѝ бе коствало, за да го получи, докато при Изи не беше така. Изи харесваше работата си в „Атууд“, докато останалото беше просто посредственост, тя го знаеше и започваше да осъзнава, че откакто Габи почина, в някои отношения бе престанала дори да се опитва да върви напред. Беше изгубила надежда за собствения си живот. След като Габи можеше да бъде пометена от ъгъла и убита на място, значи същото можеше да се случи и на нея. Какъв беше смисълът да се старее или дори да обикне нещо, след като всичко може да бъде пометено в миг, хората, които обичаш, умират или пък на теб ти е писано да умреш? Беше се защитавала, като не се стараеше, като не опитваше нищо. Живееше ден за ден и чакаше да бъде блъсната от автобус или да я порази нещо неочаквано, както се бе случило с Габи и дори с Били. Тяхната смърт я беше съсипала. Катрин знаеше какво говори. Въпреки че бяха много различни и тя никога не беше до нея, Изи я уважаваше. Онова, което майка ѝ каза, бе самата истина. Първо смъртта на Габи, а след това и тази на Били се отразиха на вярата на Изи в живота, на желанието ѝ да живее и качеството на живота ѝ.

— Какво смяташ да правиш през лятото? — попита настойчиво Катрин.

— Нищо особено. Щях да ходя на курсове, които да ми помогнат с работата, но така и не се записах — призна тя с неудобство. Истината беше, че се чувстваше твърде депресирана, за да го направи. Освен това се тревожеше, че Шон също ще умре. Нямах да понесе загубата на друг приятел, същевременно знаеше, че може да се случи в най-скоро време. Очакваше да чуе, че той е мъртъв. Очакваше трагичната вест, откакто той замина.

— Направи нещо забавно. Все едно какво. Замини за Индонезия, Виетнам, Мексико. За островите Галапагос. Иди на уроци по танци. Запознай се с нови хора, излизай, отърви се от момчето, за което не ти пука особено, и си намери друг, който кара сърцето ти да трепти. Ти потъваш, Изи. Искам да те измъкна от това състояние. Готова съм да платя за всичко, което искаш да направиш, за всяко място, на което решиш, че ти се ходи. Най-важното обаче е да се забавляваш! — Катрин говореше съвсем искрено. Изи остана трогната.

— А ти забавляваш ли се с онова, което вършиш? — Все си задаваше този въпрос, но така и не я беше попитала.

— Да, много. Обичам работата си. Работя страшно много, не си поемам дъх. Обичам Чарлс, въпреки че е ексцентричен и напълно луд. Добре ни е заедно. И ти имаш нужда от същото. Трябва ти мъж, с когото да се забавляваш. Вече си видяла тъжната страна на живота. За твоята възраст това е прекалено. Сега трябва да сложиш малко забавление от другата страна на везната.

— Дори не знам какво да направя, нямам понятие къде да отида — призна Изи тъжно пред майка си.

— Измисли. Ти имаш време, а пък аз имам пари. Върви, действай! — рече Катрин и се усмихна на Изи, а дъщеря ѝ неочаквано я почувства по-близка от когато и да било. — Отдели една седмица, за да направиш планове, след това заминавай!

След вечеря Изи мисли много. Притисна се до майка си, преди да се разделят, и се прибра у дома, за да разгледа списания с различни предложения за пътуване и да провери някои дестинации в интернет. Имаше реклами за Карибите, Мароко, сафарита в Африка. Най-много я влечеше към Аржентина и Бразилия. Беше чувала, че Бразилия е опасно място за жени, които пътуват сами, затова Аржентина ѝ се стори по-добрият избор. Разгледа още интернет сайтове и извади имената на хубавите хотели. Докато четеше, идеята ѝ се струваше все по-добра. Щеше да се научи да танцува танго, реши тя и се изсмя на глас. Звукът ѝ беше непознат и тя неочаквано разбра, че не се е смяла, откакто Били почина, може би много време преди това. Беше развълнувана за пръв път от месеци насам, дори от години. На следващия ден се обади на майка си и сподели с нея плановете си. Катрин хареса идеята, но я предупреди да внимава, когато пътува сама в Южна Америка, и настоя да си вземе шофьор, а Изи обеща да я послуша. Майка ѝ повтори, че с удоволствие ще плати за пътуването.

— Какво ще кажеш след това да се срещнем в Южна Франция? Наели сме къща в Сен Тропе. — Изи се почувства като пътешественичка само при мисълта да отиде. Катрин обаче беше нейна майка и можеше да си го позволи.

На следващия ден направи резервация за Буенос Айрес. Пътуването беше дълго, но щеше да си струва. Освен това резервира страхотен хотел, който се оказа изненадващо евтин, и пусна мейл да ѝ

се осигурят автомобил и шофьор. Щеше да остане седмица и ако реши, по-дълго. Направи си резервация за полет от Буенос Айрес до Париж, оттам до Ница, после за автомобил до Сен Тропе, където имаше намерение да остане още седмица, а след това може би и няколко дни в Париж. Резервацията ѝ беше за четвърти юли и щеше да се върне през август. След това се обади на баща си и му разказа всичко. Той се развълнува и остана доволен, че майка ѝ ще направи нещо, което той няма как да си позволи. Освен това знаеше, че Изи има нужда от промяна, нещо различно от еднообразието, в което бе затънала. Напоследък беше видяла толкова много мъка, тя бе изсмукала енергията от нея, а Изи дори не беше усетила. Обеща да се отбие у баща си да ги види, преди да замине.

След това позвъни на Джон. Той я покани на вечеря и тя реши да приеме. Щеше да му каже, че заминава, че няма смисъл да се виждат, след като се върне.

Джон я заведе в суши ресторант в Джапантаун и храната се оказа добра, но тя разбра, докато го слушаше, че не се интересува от онова, което той казва, или от книгата му. Беше десет години по-възрастен от нея и вече се бе отказал от живота. Тя все още не беше, макар да имаше такова чувство през последните няколко месеца, дори години, откакто Габи загина. Джон искаше да я заведе на къмпинг в Орегон за Четвърти юли и тя му съобщи, че заминава за Аржентина, за да се научи да танцува танго. Само като слушаше думите си, ѝ се прииска да се разсмее. Беше изпълнена с надежда за живота. Неочаквано се оказа, че ѝ предстои приключение, и тя бе готова да се впусне напред.

— Аржентина ли? — погледна я шокирано той. — Кога го реши? — Досега не бе споменавала нищо, дори не беше помисляла.

— Преди два дни. Вечерях с мама. Тя предложи да ми плати едно пътуване, нещо като закъснял подарък по случай завършването. След това ще се видим във Франция. — Почувства се като разглезено богаташче, докато обясняваше, но той не беше някой гладуващ човечец. Просто не желаше да харчи парите си, защото, ако го направеше, щеше да му се наложи да се върне на работа, а той не искаше. Държеше животът му да бъде ограничен, да не би парите му да свършат. Решението му бе разумно, но не я радваше никак в момента. Каза му, че според нея не са подходящи един за друг и че да продължат да се виждат, щом се върне, няма да е разумно. Той ѝ се

стори разочарован, но не започна да спори с нея. В края на вечерята беше очевидно, че тя също не е подходяща за неговия живот. Жена, която може да хукне към Аржентина, когато ѝ хрумне, съвсем не беше жената, която ще е до него, за да отидат на къмпинг или планински преход, когато той реши.

След вечеря я изпрати до тях и тя му благодари за всичко. И двамата знаеха, че няма да се видят никога вече, но това никак не ги притесни. Той ѝ пожела приятно прекарване в Аржентина, а тя му махна с ръка и си влезе. Двата се разделяха завинаги, но изобщо не съжаляваха.

Изи се отби да се види с Кони, преди да замине, отиде на гости на Мерилин, Джак, Брайън и близначките. Брайън тъкмо бе завършил и през есента щеше да постъпи в „Бъркли“. На Изи ѝ домъчня, защото на четвърти юли щяха да организират барбекю в негова чест, което тя щеше да пропусне. Обади се на Джуди, пусна имейл на Анди, който щеше да остане в Бостън през лятото, и вечеря с Дженифър, баща си и Пинг преди заминаването. На четвърти юли се качи на самолета за Буенос Айрес благодарение на майка си, която се оказа най-добрата ѝ приятелка. Тя я беше накарала да живне отново, а това бе особено важна стъпка напред. В известен смисъл Катрин спаси живота на Изи, който се оттичаше бавно и неусетно.

Градът се оказа по-красив, отколкото бе очаквала. Приличаше на Париж, а хотелът беше великолепен и евтин. Шофьорът, когото ѝ бяха назначили, се оказа съвършен. Заведе я в различни барове за танго и я придружаваше вътре, за да я защитава. Тя танцуваше с непознати. Разхождаше се в забележителни градини. Той я закара до estancia^[1]. Казваше се „Вила Мария“, на четирийсет и пет минути от града, където тя язди коне, плува и прекара разкошно. Един ден, докато се разхождаше в „Боскес де Палермо“, красив парк, препоръчан от шофьора, се запита дали Шон не е някъде наблизо, но нямаше как да разбере, затова се насили да не мисли за него. Освен това отиде до парка „Трес де Фебреро“, много подобен на Булонския лес в Париж, където се разходи в розовите градини, по пътеките, съзерцавайки езерото. Изпрати картички на всички у дома и една на Анди.

След това се качи на самолета за Париж, прекара нощта в малък хотел на левия бряг, после пътува отново със самолет до Ница и оттам до Сен Тропе. Майка ѝ и Чарлс много ѝ се зарадваха. Водиха я в

различни ресторанти, на партита, една нощ танцуваха в „Кав дю Роа“. Никога досега не се бе забавлявала така с майка си. После, най-неочаквано, на път към вкъщи, Изи реши да се поглезе с един уикенд във Венеция. Беше свършено. Щеше да се почувства по-добре с човек, когато обича, но в момента нямаше значение. Почувства се свободна, развълнувана и жива, на връщане прекара четири дена в Париж, после отлетя за Сан Франциско. Чувстваше се изтънчена, отракана, когато се върна. Най-важното беше, че се чувстваше отново жива. Майка ѝ бе направила най-невероятния подарък. Беше върнала старото ѝ аз. Когато се появи на работа за втората си година в „Атууд“, Изи разказа всички подробности на децата: и за страната, наречена Аржентина, където хората обичат да танцуват, и за Париж — показа им Айфеловата кула на картичка — и за Венеция, където всички се возеха на лодки, наречени гондоли. И тях им показа на картичка.

— Ние ходихме в Ню Джърси да видим баба! — обади се малката Хедър.

— Забавлява ли се? — попита госпожица Изи с широка усмивка. Тя сякаш беше станала нов човек. Уенди с облекчение забеляза промяната. Лятото явно се бе отразило на Изи забележително добре.

— Да, много — рече Хедър. — Баба ни позволи да тичаме в задния двор голи и има басейн! — Всички прихнаха.

Денят беше специален за Изи, защото бе първият в детската градина на Дафни и Дейна, близначките на Мерилин и Джак. И двете ѝ се зарадваха. В живота им имаше приемственост.

— Май си прекарала страхотно лято — рече Уенди, докато наливаха сок и слагаха сладки в поднос.

— Така е — усмихна ѝ се Изи. — Най-хубавото лято в целия ми живот. — И наистина бе така след четирите най-кошмарни години в живота ѝ или поне най-трудните. Надяваше се лошото да е свършило и Шон да е жив, да е добре и щастлив. За пръв път от години, откакто изгуби Габи, Изи се почувства отново жива. Реши за Коледа да замине за Япония. Неочаквано, благодарение на майка ѝ, светът се разтвори и ѝ се прииска да стане част от него.

[1] Имение (исп.) — Б.пр. ↑

20.

Вълнението от лятното пътуване държа Изи чак до Деня на благодарността. Подаръкът, който майка ѝ направи, беше невероятен. Тя не само плати, но я насърчи да замине. Благодарение на нея дъщеря ѝ прекара най-хубавото лято в живота си.

Все още мислеше да замине за Япония, може би за Индия, но реши да не пътува по Коледа, а да използва великденската ваканция или да остави за следващото лято, защото ѝ се искаше да си остане къщи по Коледа, да прекара празника с баща си, Дженифър и Пинг. Няколко пъти разговаря с Анди и той каза, че ѝ завижда за пътуването до Аржентина, въпреки че Париж, Венеция и Сен Тропе не звучаха никак зле.

— Кой е щедрият любовник? — пошегува се той.

— Мама. Ти кога ще се прибереш? — Нямаше търпение да го види.

— Не мога да се прибера за Коледа. Или уча, или съм в университета, или в болницата, а при Нанси е същата работа. Не сме спали както трябва от три месеца. — На Анди, изглежда, му беше приятно да се чуят и обеща да се прибере колкото е възможно по-скоро.

Изи тъкмо бе започнала коледната ваканция, когато телефонът звънна в събота сутринта и тя чу познатия глас. Сърцето ѝ прескочи удар, докато се питаше къде ли е той. Добре поне, че беше жив. Не беше говорила с него от март. Обаждаше се Шон.

— О, боже, къде си? Добре ли си?

— Добре ли съм? — отвърна той и се разсмя. — Погледни през прозореца. — Изи погледна и го видя, махаше ѝ, докато говореше по блекбърито си. Тя отвори вратата на апартамента и се затича надолу по стълбите към него. Беше си пуснал гъста брада и ѝ се стори много слаб. Важното беше, че е пред нея жив и здрав. Прегърна я през смях.

— Къде беше през всички тези месеци?

— В Колумбия — рече небрежно той, както друг би казал „Ел Ей“.

— Миналата година бях в Аржентина — рече небрежно тя и той я погледна. Изи изглеждаше по-добре, отколкото в последните години, и по-щастлива. Запита се дали в живота ѝ няма мъж, но когато я последва в апартамента, не забеляза следи от друг.

— Какво си правила там? — попита подозрително той.

— Отидох да се науча да танцувам танго. След това ходих в Сен Тропе.

— Да не би да си спечелила от лотарията? Пропуснал ли съм нещо?

— Мама реши да ме поглези. Бях депресирана след Били и се бях поболяла от притеснения по теб. Освен това излизах с един голям досадник. Мама ме нави да зарежа всичко и да попътувам. Оказа се най-доброто нещо, което някога съм правила. Каж ми ти как си.

Тя се радваше толкова много, че го вижда, че не можеше да спре да бърби. Очите му бяха хлътнали, потъмнели, лицето му изпито под брадата, въпреки това ѝ се стори страхотен. Беше жив.

— Какво стана с досадника?

— Разкарах го, преди да замина за Аржентина. Решила съм през пролетта да отида в Япония. Не си единственият, който може да пътува по цял свят — рече Изи, докато седяха в кухнята ѝ и тя наливаше кафе и за двамата.

— Само че аз не ходех на уроци по танго — отвърна сухо той. — Изглеждаш добре, Из. — Беше радостен, че тя е толкова щастлива. Много се тревожеше за нея през последните девет месеца. Освен това разговорите им му липсваха. Само че той имаше важна работа, която трябваше да доведе до успешен край.

— Колко време ще останеш? — попита го Изи, докато пиеха кафе.

— Седмица-две. През януари се връщам. — Тя не успя да скрие разочарованието си, но все пак ставаше въпрос за неговия живот. Една седмица със семейството след почти цяла година под прикритие.

— Пак ли ще работиш под прикритие? — Той кимна. Работата му в Колумбия бе довела до чудесни резултати. Сега се канеха да го изпратят на ново място, още по-опасно от последното, но не ѝ каза къде.

— Това ми е работата — рече тихо той и отпи от горещото кафе.

— На родителите ти им е много трудно — засече го тя.

— Знам, но те са страхотни.

— Не е нужно да изгубят още един син, Шон — отвърна сериозно тя, въпреки че той го знаеше. Беше забелязал, че майка му и баща му са остарели по време на отсъствието му. Смъртта на Кевин и тревогите за него си бяха казали думата.

— Знам — отвърна Шон и я погледна виновно. — Къде да те заведа на вечеря? Да не се наложи да се справям с някое разгневено гадже? — Тя изглеждаше толкова красива и щастлива, че той бе убеден, че в живота ѝ има мъж.

— Нямам гадже — отвърна му направо. — Тази вечер съм свободна.

— Ще дойда да те взема в седем — заяви Шон и се изправи. Остана загледан в нея дълго, след това я привлече до себе си и я притисна силно. — Много ми липсваше, Из. Как само ми липсваше, че не можех да ти звънна.

— И на мен — прошепна тя, но това бе животът му, той знаеше, че няма да може да се свързва с хората, които обича, докато води свещената си война. Според нея не си струваше. Шон обаче бе взел решението и бе готов да плати прекалено висока цена както за себе си, така и за всички останали, дори за нея. Тя беше сигурна, че никога няма да го види жив. Опасенията ѝ едва не се бяха сбъднали, но Шон не можеше да ѝ разкаже никакви подробности. Операцията бе крайно опасна и на няколко пъти едва не се провали. Бяха го изтеглили в последния момент.

След като си тръгна, Изи остана замислена за него известно време. Наистина ѝ беше неприятно, че Шон работи за ФБР. Имаше толкова много неща, които можеха да свършат заедно, ако той беше наблизо. Това обаче не беше начинът, по който Шон си бе наумил да живее — с дом, семейство, връзка, приятели, спокойствие. Държеше да води войната с наркотиците от името на ФБР. За нея това бе прекалено опасно. Сега обаче се радваше за майка му, че се е върнал жив. Знаеше, че не му е било лесно, а и той ѝ се стори доста състарен. Никой не би предположил, че двамата с Изи са на една възраст. Шон изглеждаше поне десет години по-стар, някъде към трийсет и пет, дори трийсет и шест.

Докато си беше у дома, тя се виждаше с него винаги, когато имаше как. Беше както едно време. Той имаше и други задължения към семейството си. Отскочи до „Бъркли“, за да изведе Брайън на обяд. Няколко пъти води Изи на вечеря. Ходиха в любимите си ресторанти, похапваха хамбургери и пица. Веднъж я заведе в префърцунен френски ресторант. Държеше се така, сякаш джобовете му са натъпкани с пари. Той обаче не бе харчил заплатата си цяла година, а за тайната мисия му плащаха огромни суми, имаше и компенсация за „опасности“, която покриваше рисковете, които поема. Шон с удоволствие харчеше пари за Изи.

Прекара Коледа със семейството си и остана почти до Нова година, след това трябваше отново да замине, но преди това се отби да се сбогува с Изи. Този път нито обясни, нито се извини. Вече ѝ беше казал, че заминава за година, и тя му се ядоса. Заяви, че не било често спрямо родителите му.

Прегърна я. И двамата мълчаха. Нямахме какво да се каже. Знаеха, че ще прекара следващата година изложен на непрекъснати опасности, ще се бори за оцеляване, ще се опитва да надхитри наркодилъри и да изпрати информация в страната си. Той водеше непрекъснатата война. Парите от наркотиците отиваха за закупуване на оръжия и за финансиране на терористи.

— Да се пазиш — прошепна Изи. — И се постарай да се върнеш жив.

— Твърде умен съм, за да им позволя да ме убият — усмихна се Шон.

— И прекалено самоуверен — натякна тя и тогава той си тръгна. Забърза по стълбите и изскочи на улицата. Изи беше застанала на прозореца, той ѝ помаха и се качи в колата си. Както всеки път, ѝ пусна есемес от летището. Отново ѝ пишеше да се пази, а тя знаеше, че няма да се чуят цяла година, може би дори по-дълго. Ненавиждаше начина на живот, който Шон си беше избрал, но знаеше, че това е желанието му. Ако загинеше някъде там, би искал да е по този начин, докато се бори за кауза, в която вярва. Но на Изи това щеше да коства много, както и на приятелите и на семейството му. Той бе готов да жертва времето, което можеше да прекара с тях, в името на онова, в което вярваше.

Този път, когато Шон замина, Изи се постара да не се предава на депресията. Това щеше да е животът му от тук нататък. Тя щеше да се вижда с него съвсем рядко. След всяка тяхна среща той щеше да заминава за поредната година, в която да се опитва да оцелее. Междувременно останалата част от света щеше да продължава напред без него, включително и тя.

Изи отиде на новогодишно парти, организирано от жена, с която се бе запознала в Университета на Ел Ей и която тъкмо се беше преместила в Сан Франциско. Изи не обичаше да излиза на Нова година, но този път нямаше желание да си стои вкъщи. Годишнината от смъртта на Били тъкмо бе минала, Шон отново работеше под прикритие и бе изчезнал от хоризонта, а пък Анди не мърдаше от Кеймбридж, където учеше за лекар. Тя нямаше с кого да прекара Нова година, затова отиде на партито.

Запозна се с него почти в мига, в който прекрачи прага. Пред нея беше най-красивият мъж, когото бе виждала, и той ѝ се усмихна широко, щом я видя. Казваше се Тони Хароу, филмов продуцент от Ел Ей, който снимал филм в Сан Франциско.

— А ти с какво се занимаваш? — попита я той, без да крие интереса си, и ѝ подаде чаша шампанско. Тя беше облечена в къса бяла сатенена рокля със сребърни сандали на висок ток. Повечето гости бяха навън на балкона, пушеха, пиеха и се смееха. Тони обаче седна до нея на канапето — каза, че я иска само за себе си.

— Учителка в детска градина съм — рече тя и се усмихна ведро, сигурна, че ще му се стори нетърпимо отегчителна. Само че не стана така.

— Кое те накара да се заемеш с тази професия?

— Не можах да измисля нищо друго. Все още се чудя какво да бъде.

— И аз така — разсмя се той. Беше облечен в елегантен костюм, с разкопчана на врата бяла риза, а лъснатите му черни обувки изглеждаха скъпи. Изи знаеше, че той е направил няколко изключително успешни филма. — Ако искаш можеш да ми помогнеш да си намеря апартамент. По възможност да е обзаведен, за една година, с хубава гледка. — Огледа красивия апартамент на Ръшън Хил.

— Нещо като този. Защо просто не накараме нашата приятелка да се изнесе и да ми го предостави? — И двамата се разсмяха на предложението. — Ти къде живееш?

— В миниатюрен апартамент близо до училището, в което работя.

— Много удобно. — Той изглеждаше очарован от всичко, което тя казва, колкото и да беше нелепо. Освен това се оказа невероятен чаровник. А пък колко беше красив! Изи остана поласкана, че изобщо говори с нея. В нейния свят нямаше мъже като него. Общата им приятелка беше посещавала филмова академия и бе работила за него две години.

— Искаш ли утре да дойдеш с мен до долината Напа? — попита я Тони и Изи остана толкова изумена, че не знаеше какво да каже. Той обаче я наблюдаваше толкова настойчиво, че тя кимна. В полунощ продуцентът продължаваше да седи с нея. Подаде ѝ нова чаша шампанско, след това се наведе напред и нежно я целуна по устните. Едва я докосна, ала това ѝ се стори невероятно прелъстително. Беше страшно изтънчен.

Когато се разделиха в един, тя подкара към дома. Не бе разменила и дума с останалите гости на партито, а той ѝ беше казал, че ще я вземе в десет на следващия ден. След това отново бе докоснал устните ѝ със своите с вече познатата ѝ нежност, която ѝ се стори невероятно привлекателна. Беше изключително приятен, интелигентен и красив, просто не бе за вярване, че съществува подобен мъж. Може би си го беше измислила. На следващия ден обаче той дойде в уречения час, точно в десет, все така красив, небрежно облечен в дънки и блейзер с чудесна кройка. Беше с тъмна коса, посребряла на слепоочията. Тя предположи, че е на трийсет и пет, но той призна, че е на трийсет и девет, докато пътуваха към Напа. Беше шестнайсет години по-възрастен от нея и ѝ се стори невероятно изтънчен по обичайните ѝ стандарти, но това ѝ харесваше. Сети се за Дженифър и баща си, чиято разлика бе седемнайсет години. Може би има някакво очарование във връзката с по-възрастен мъж. Той беше първият по-възрастен от нея, с когото излизаше, и се оказа приятна промяна.

Тони я заведе в две винарни, които се оказаха много приятни, и минаха през цялата долина Напа, под красиви стари дървета, които обточваха пътя. След това я заведе до „Оберж дьо Солей“, хотел и

ресторант, кацнали на един хълм с поразително красива гледка към долината с приятно заоблените хълмове и безупречно поддържани лозя. Обядваха на терасата и когато следобед си тръгнаха, Изи бе запленена. Разговорите с Тони бяха интересни, той самият се оказа забавен, внимателен и грижовен, на връщане свали за известно време гюрука на кабриолета си, за да имат по-добър изглед към живописната местност.

Разказа ѝ за филмовия бизнес и за новия филм, на който щеше да бъде продуцент. Каза, че никога не се е женил, но е имал няколко дълги връзки.

— Как мислиш, защо не си се оженил? — попита го тя с пълното съзнание, че задава неудобен въпрос, но се чувстваше неочаквано спокойна с него. Той ѝ бе направил впечатление на много открит човек и говореше честно за себе си и за някои от допуснатите в бизнеса и личния си живот грешки. Не беше нито арогантен, нито надут въпреки постигнатите успехи и тя оцени това. Беше се справил блестящо.

— Сигурно ме е било страх — отвърна честно Тони. — Причините са безброй. Забавлявах се твърде много, когато завърших колежа, след това се посветих на бизнеса си. Вечно посвещавах цялото си внимание на следващия филм. Направо полудявам по работата си — обясняваше той, — а когато тя се превърне в движеща сила, гледаш да не си отклоняваш вниманието с други дразнителни. В колежа бях лудо влюбен в едно момиче, любимата ми от младежките години. Бяхме убедени, че ще се оженим — дори ѝ бях купил пръстен и щях да ѝ предложа, когато тя загина в катастрофа. Пътувала към Ел Ей за среща с мен, когато загина. Валяло и колата ѝ поднесла, тя изгубила управление. Мислех, че няма да преживея загубата, но ето че съм добре. Обаче оттогава не съм отдавал сърцето си. Много се страхувах да не бъда наранен. Поддържам достатъчна дистанция, за да избегна болката в бъдеще. Изглежда човек обича така само веднъж в живота, когато е много млад. — Той ѝ се усмихна и Изи разбра чувствата му дори по-добре, отколкото той предполагаше.

Тя си пое дъх, преди да му разкаже, но когато заговори, бе напълно спокойна.

— През последните две години изгубих двама добри приятели, хора, с които съм израснала. Не бях влюбена в тях, но смъртта им ми

подейства по същия начин. Имам чувството, че държах всичко и всички на разстояние, защото не исках да бъда наранена отново.

— Любовта е деликатна — вметна тихо Тони. — Ако наистина обичаш някого, дори да ти е просто приятел, няма как да избегнеш болката. Някои умират, други те напускат, нещата се променят. Понякога обаче — усмихна ѝ се той, — се получава. Просто на мен не ми е стискало да опитам сериозно отново.

— Мисля, че и аз съм се отдръпнала. Не съм близка с мама, но миналата година вечерях с нея и тя ме събуди за живот. Каза, че оставям живота да ме подмине, че никога няма да стане по-хубаво, отколкото е сега. Затова миналото лято отпътувах за Аржентина, а тази година ще отида в Япония. Като излязох от малкия си свят, всичко се промени. Отново се чувствам жива. Имам чувството, че част от мен умря със смъртта на най-добрите ми приятели. Трудно е да рискуваш да обикнеш отново.

— Така е — съгласи се Тони, докато навлизаше в трафика на магистралата. — Само че си струва, Изи. От мен да знаеш. Минаха осемнайсет години, откакто онова момиче почина и животът се промени. Много от приятелите ми се ожениха, родиха си деца, но аз знам, че това не е за мен. Едва ли някога ще поема подобен риск. Ти си млада и можеш да постъпиш различно. За мен обаче е късно.

На нея тези думи ѝ се сториха тъжни, но той поне познаваше себе си. Сякаш някой го бе изправил на пътя ѝ, за да я предупреди. Дълбоко в сърцето си тя знаеше, че не иска да е като него. Не беше Мерилин, нито пък Кони, още по-малко Джуди, и не бе изгубила дете. Не бе изгубила и голямата си любов като Тони. Беше изгубила приятели. Не можеше да изолира всички или да престане да поема рискове. Той беше прав и срещата с него бе чудесен урок за нея.

Макар че Тони се наслаждаваше на живота, тя го съжали. След като не можеше да обикне никого, значи не беше истински жив. Тя самата не беше сигурна дали е жива, а и не се бе влюбвала никога. Поне беше достатъчно млада, за да преследва любовта. На него щеше да му е значително по-трудно на трийсет и девет, особено след като сам се бе затворил в продължение на осемнайсет години. Добре поне, че с него бе приятно да се общува и тя прекарваше добре. Когато я закара до апартамента ѝ, попита дали ще я види отново.

— Обичаш ли балет? — каза с широка непринудена усмивка.

— Ходила съм само два пъти. На „Лешникотрошачката“ и „Лебедово езеро“. — Беше харесала и двата. Тони бе светски човек. Нито един от хората, които тя познаваше, не би я поканил на балет. Родителите на Анди ходеха редовно, но никога не биха се сетили да я поканят. Момчетата, с които бе излизала на хамбургери и пица, биха я завели на кино, но не и на балет. Балетът ѝ се стори много зряла покана.

— Искаш ли да отидем на една премиера другата седмица? — предложи Тони и Изи се усмихна. С него наистина беше приятно и тя си представи как отиват на уроци по танго заедно, но той сигурно вече знаеше как се танцува танго. — След това ще има вечеря — обясни Тони.

— С удоволствие.

— Ще трябва да облечеш официален тоалет. Аз пък ще бъда с черна вратовръзка. Но с външност като твоята... — той ѝ се усмихна — ще ти се размине и с къса рокля.

— Звучи интересно. Благодаря ти, Тони. — Тя му се усмихна, той се разсмя и я целуна по бузата, като едва докосна устните ѝ.

— Остани с мен, сладурче, и ще се позабавляваме славно.

Беше сигурна, че ще бъде така, и неочаквано си каза, че връзката им ще бъде забавна, но без каквато и да било дълбочина. Тъкмо това бе избягвал той досега. Беше свикнал да води ергенски живот, беше и щедър човек, но не знаеше как да отдаде сърцето си. Нямаше да имат нищо общо с баща ѝ и Дженифър, които бяха лудо влюбени и бяха осиновили Пинг. Баща ѝ беше женен за неподходящата жена, а след това бе открил друга, точно за него. Според Изи Тони не бе готов да поеме подобен риск. За нея това нямаше особено значение, тя не беше влюбена в него, но се надяваше един ден да се влюби. Тони обаче се стараеше да избегне подобно нещо и се отправяше в обратната посока. Изи се запита дали една от причините той да я харесва и да я кани да излизат не е, че тя е твърде млада и едва ли очаква нещо сериозно, за разлика от жените на неговата възраст, които искат пълна програма — деца, брак и обвързване, което той не беше склонен да даде. Добре поне, че бе напълно откровен с нея, така че тя нямаше да бъде наранена. Двата просто щяха да прелетят през живота си, също като нейното пътуване до Аржентина. Той не се преструваше, че иска нещо повече.

Когато се върна в апартамента си, Изи се замисли за Габи и усети остра болка. Ако тя бе все още жива, щеше да ѝ позвъни, за да обсъдят какво да облече на балета или какво да вземе от нея. Обади се на Дженифър.

Мащехата ѝ каза да облече нещо сексапилно. Беше доста по-висока от Изи и не можеше да ѝ даде рокля, но предложи да отидат заедно на пазар, което направиха още на следващия ден. Дженифър остави Пинг с баща ѝ, така че двете да прекарат деня по женски. Изи никога не бе прекарвала такъв ден с майка си, но Катрин ѝ беше дала безценни съвети и за бъдещето, и за Европа, и за Аржентина. В живота на Изи имаше място и за двете.

Откриха свършената рокля в „Нимън Маркъс“, къса, с презрамки, черен шифон с малки черни мъниста по презрамките и обувки, които се връзваха чудесно. Изи изглеждаше великолепно в нея, много изтънчена. В тази рокля приличаше на жена, не на момиче или на учителка в детска градина.

— Изглеждаш страхотно — ухили се Дженифър и Изи се засмя.

— Какъв е той? — попита Дженифър, когато двете се качиха да похапнат в ресторанта. — Сигурно е специален, след като отиваш на пазар специално заради него.

— Просто нямам нищо подходящо — отвърна Изи и се почувства като Пепеляшка след бала, вече свалила новата си рокля. Носеше дънки, розов пуловер и гуменки с дупки — стандартното облекло за неделя следобед. — Той е много изтънчен и секси. Филмов продуцент от Ел Ей, който тази година ще прави филм тук.

Дженифър бе впечатлена и силно заинтригувана.

— На колко е?

— На трийсет и девет.

Дженифър се намръщи, когато чу отговора.

— Не е ли малко стар за теб, Из? — Бяха седнали и си бяха поръчали салати, а Изи се замисли. Дженифър и Джеф имаха седемнайсет години разлика, но се бяха запознали, когато бяха по-възрастни, не на двайсет и три.

— Може би. Не знам. Просто той не е човек, който ще се обвърже с когото и да било. Същето му е било разбито на млади години. Предпочита да се забавлява.

— Гледай да не разбие твоето сърце — предупреди разумно Дженифър. — Жените се лепят на такива като него — чаровни, винаги недосегаеми. Преди баща ти излизах с един такъв. Бяхме заедно шест месеца, а ми трябваша три години, за да го прежаля. Аз обаче не съм от най-разумните. Ти вероятно си по-предпазлива.

— Нямам намерение да се обвързвам — рече тихо Изи. — Хората умират, Джен — рече тя и погледът ѝ прободеше мащехата ѝ в сърцето. На тази възраст бе видяла прекалено много и бе платила висока цена.

— Не всички умират млади, Изи — рече мило Дженифър и докосна ръката ѝ, за да ѝ вдъхне смелост.

— Не, но на моята възраст се случва на доста.

— Защо става така според теб? — попита тихо Дженифър. Беше мислила много по този въпрос. Като социален работник бе видяла твърде много трагедии да сполитат хора на възрастта на Изи, някои дори по-млади. Имаше и нещастни случаи, и такива, които бяха в резултат на средата, в която живееха, но някои бяха жертви на времето, в което живееха. Никога не бе виждала група млади хора, изложени на риск до такава степен.

— Не знам — отвърна Изи. — Може да сме глупави, твърде смели, и гледаме прекалено много телевизия, докато сме малки, или нещо подобно. В новините всеки ден съобщават за убити и никой не се замисля. После се случва на човек, когото познаваш, и това едва не те смазва. Може би си небрежен или поемаш прекалено големи рискове. Като Били — рече тъжно тя — и Кевин.

Габи просто си бе повикала такси, ала момчето, което я уби, е било небрежно и достатъчно глупаво да се напие и да седне зад волана. Изи чу, че миналата година той е излязъл от затвора, след като е излежал три години и половина. Не можеше да си представи какво му е било, а и не искаше. Смъртта, която оставяше най-горчив вкус у Дженифър, беше причинена от самоубийства, които в нейната работа бяха прекалено често явление. Това бе втората най-честа причина за смърт сред младежите след пътните инциденти, а много от родителите нямаха представа какво става в живота на децата им или просто отричаха очевидното. Сърцето на Дженифър се свиваше всеки път, когато подобно нещо се случеше на неин клиент. Добре поне, че нито един от приятелите на Изи не бе покосен от депресия. Дженифър

непрекъснато внимаваше за издайнически знаци у Изи, след като тя изгуби приятелите си. Момичето обаче се възстановяваше добре и подаръкът на майка му — пътуването до Аржентина — му се отрази благоприятно. Сега Изи бе започнала нова връзка и това бе чудесно, обнадеждаващо, дори да не доведеше до никъде. Поне се забавляваше. Дженифър бе спокойна за нея.

— Как са Шон и Анди? Напоследък почти не говориш за тях — отбеляза тя, когато приключиха обяда.

— Няма нищо за казване — сви рамене Изи. — Анди се е закотвил в медицинската школа заедно с приятелката си. Не може да се прибере дори за Коледа. А Шон е напълно луд. Решил е, че ще залови всички наркодилъри в света. Беше под прикритие в Южна Америка почти цяла година. Не може да се обади на никого, не може да се свърже с никого. На техните им е много трудно. Прибра се за една седмица, а сега пак замина. Никой няма да знае къде и какво прави цяла година, дори повече. Освен ако не загине. — Каза го гневно. Беше ѝ омръзнало приятелите ѝ да умират, а него като нищо можеха да го застрелят. — Нали това имаше предвид? Може би моето поколение поема по-големи рискове. Кевин, Били, Шон. Мислят си, че са безсмъртни.

— Всички млади хора мислят така. Може би разликата е, че твоето поколение действа, което е опасно. А работата на Шон ми се струва наистина много рискова — рече Дженифър и забеляза болката в очите на Изи. Неочаквано доби същото впечатление като Катрин преди година. У момичето нямаше страст, само болка. Изи не бе готова да даде сърцето си на никого, нито да се влюби дълбоко. Тя вече знаеше какви са шансовете да изгори. Беше издигнала стена около сърцето си. Добре поне, че се забавляваше с продуцента от Ел Ей. Дженифър разбра, че той също не бърза да се влюби и явно с това най-много допадала на Изи.

На тръгване Изи обеща да ѝ разкаже как е минала премиерата и се прибра с нова рокля и нови обувки в чантата. Нямаше търпение да ги облече.

Новият тоалет постигна небивал успех. Тони направо полудя, щом я видя. И лицето, и тялото ѝ правеха роклята още по-красива. Тя прекара страхотно с него, наслади се на премиерата и на вечерята след това. През тази изискана вечер се почувства като принцеса от

приказките. Той я целуна за лека нощ, но не поиска да влезе, а и тя не го покани. Все още не бе готова, а той беше достатъчно зрял и опитен, за да усети. Каза обаче, че компанията ѝ му е била безкрайно приятна, и изглежда, говореше искрено. Усмихна ѝ се и я целуна отново, преди да я остави.

— Между другото, следващата седмица заминавам за Ел Ей. Ще се върна в петък. Какво ще кажеш в събота да вечеряме? — Изи кимна и се усмихна срамежливо. — Вечерта бе наистина съвършена. Ще измислим нещо весело — обеща Тони и тя бе сигурна, че ще стане точно така. Той щеше да се погрижи, както и досега.

Тони забърза надолу по стълбите с усмивка, помахна с ръка и Изи влезе в апартамента си, сякаш бе Пепеляшка, преди да изгуби кристалната пантофка.

21.

Както бе обещала, Изи позвъни на Дженифър на следващия ден, за да разкаже за премиерата на балета и как е изглеждала в роклята.

— Беше съвършено! — рече тя, без да крие колко е щастлива и благодарна, че мащехата ѝ бе зарязала всичко, за да отиде с нея на пазар. Дженифър се оказа чудесна приятелка и никога не се опита да се държи като майка. Беше по-скоро като голяма сестра или леля. — Някои от жените бяха облечени в дълги рокли, но аз щях да се чувствам глупаво, ако бях чак толкова официална.

— Ти си достатъчно млада, за да си позволиш късо дори на официално събитие — потвърди Дженифър. Изи бе стигнала до същия извод предишната вечер. Роклята, на която се спряха, бе напълно подходяща и Тони каза, че изглежда великолепно. — Как е Тони?

— Красив, очарователен — изкиска се Изи. — Прекарах страхотно. — Дженифър се зарадва, когато чу тези думи. Изи ѝ разказа всички подробности и за балета, и за вечерята след това и тъкмо приключи разговора, когато Анди ѝ се обади от Кеймбридж. Не беше говорила с него от Коледа. Обади му се на Бъдни вечер — той работеше и се самосъжаляваше. Опитваше се да реши каква специалност да избере и в момента обмисляше възможността да стане педиатър.

— Ти как си? — Стараеше се да се чува с нея винаги, когато се сетеше и му останеше време. Сега бяха единствените останали от групата, защото с Шон нямаха връзка, докато работеше под прикритие за ФБР. На Анди му беше приятно да разговаря с нея, защото имаше чувството, че поема глътка дъх от дома.

— Добре! — отвърна щастливо Изи. — Снощи ходих на премиерата на един балет. Не видях родителите ти. Те ходили ли са?

— Сигурно, освен ако мама не е била дежурна. Татко не ходи без нея. Тя обича балета много повече от него. Ти май променяш вкусовете си. Да не би да има нов мъж в живота ти?

— Може би.

— Криеш нещо — скара й се Анди.

— Запознахме се на Нова година. На следващия ден ме заведе в Напа на обяд, а снощи на балет. Готин е.

— С какво се занимава? Дано не е лекар, защото изобщо няма да го виждаш. Двамата с Нанси не сме се засекли и за една нощ през последните две седмици. Графиците ни вечно се разминават. Струва ми се, че на нея започва да й омръзва. Много е трудно — призна той и й се стори обезкуражен. — Просто не знам как нашите са опазили брака си. Караме се непрекъснато, когато не се виждаме, непрекъснато сме недоспали, което я прави заядлива, а аз направо се побърквам — разказваше той, а Изи се разсмя.

— Ще се справите. Вие двамата се обичате — опита се да му вдъхне увереност тя.

— Надявам се. Понякога се питам дали това е достатъчно. — Анди, изглежда, преживяваше труден период. Медицината беше тежка специалност, но той открай време искаше да стане лекар. Също като Шон и откачения му живот във ФБР. Тя осъзна, че животът й като учителка в детска градина е много по-простичък от техния, макар и не чак толкова изпълнен с предизвикателства.

— Какво друго при теб, освен разправиите с Нанси и недоспиването? — Много обичаше да си говори с него — все едно разговаряше с брат. Същото беше и с Шон, но сега той се беше превърнал в невидим брат, с когото никога не можеше да се свърже и може би никога нямаше да има възможност, ако му се случеше нещо, докато е под прикритие. Страхуваше се, че всеки момент могат да го убият, беше сигурна, че Кони се бои от същото, още повече че той бе единственият й останал син. Изи поне знаеше, че Анди винаги ще бъде до нея. Нищо в избраната от него професия не беше рисковано. Него можеше да обича, без да се страхува, и тя го обичаше така, както и през изминалите осемнайсет години. Сега и двамата бяха на двайсет и три.

— Няма „друго“ при мен — оплака се Анди. — Само работа и пак работа. Добре че и Нанси ще става лекар. Друго нормално човешко съществуване не би проявило разбиране. Права беше, когато ме разкара. — Не споменавах я никога случката, но сега вече той не се чувстваше неудобно, нито пък тя.

— Връзката от разстояние щеше да е почти невъзможна — рече честно Изи.

— Така е. Разкажи ми за новия. Хайде. — Анди се интересуваше от живота ѝ винаги когато имаше време.

— Красив е. По-стар. Филмов продуцент. Готин.

— Сериозно ли е?

— Не.

— Спа ли с него?

— Още не съм, докторе. Говориш като гинеколога ми. — Анди се разсмя, когато чу тези думи.

— Чакай да ме изпратят в гинекологията. Тогава ще поговорим по-подробно. Мама иска да стана акушер-гинеколог и да практикувам заедно с нея. Само че няма да стане. Колко по-голям е?

— Не чак толкова много. На трийсет и девет е. — Знаеше, че Нанси е година по-голяма от Анди, въпреки че учеха в един курс. Тя беше попътувала в продължение на една година, преди да започне да учи. Една година обаче не беше от значение, докато шестнайсетте бяха доста повече.

— Не е ли старичък за теб?

— Може и да е старичък. Чувствам се пораснала, изтънчена, а и засега ми е гот.

— Сигурно, покрай премиерата на балета и всичко останало. Няма нищо общо с моя живот в момента. Най-много да си позволя да отскоча до „Макдоналдс“, когато не уча, не съм в час или дежурен в болницата с някого от преподавателите. След това направо заспивам на масата. — Тя предположи, че той представя нещата по-зле, отколкото бяха в действителност, но също така ѝ стана ясно, че е стресиран и няма представа кога ще се прибере у дома. — Да ме държиш в течение. Хубаво е от време на време да си припомням, че хората живеят, излизат на вечеря, спят и дори се чукат. А аз ще съм престарял, когато приключа с тази работа.

— Глупости, Анди. Ще бъдеш супер.

— Не разчитай — отвърна кисело той. — Да се пазиш и звънкай. Обичам те, Из. Не го забравяй.

— Няма. И аз те обичам.

— Да, знам. — Стана ѝ приятно да го чуе. Няколко минути по-късно затвориша. Изи реши да изчисти апартамента, а Анди се върна на

работа. На следващия ден имаше изпит.

В Бостън беше противен януарски ден, всички бяха болни от грип, в депресивни състояния след празниците. Върлуваше някакъв вирус и половината от хлапетата в болницата бяха приети с обезводняване, след като бяха повръщали дни наред. Анди си каза, че ако види още едно тригодишно дете да повръща, ще изкрещи. Не можеха да направят почти нищо, освен да им дават течности. Разпространяваше се и някаква гадна гръдна инфекция, която прерастваше в бронхит, а след това и в пневмония. Имаха и от тези случаи в болницата.

Той тича напред-назад през целия ден като студент втора година, работеше със стажантите и главния специализант, който бе пълен гадняр, решил да му стъжни живота, и му предстоеше да попълни цяла планина формуляри. Нанси най-сетне бе приключила тридневното си дежурство в спешното и се беше прибрала, за да се наспи. Анди не беше спал от трийсет и шест часа, тъй като учеше до късно и работеше.

Все още бе сравнително свеж в девет същата вечер, след осемчасов работен ден, когато в спешното отделение влезе деветгодишно момиченце с четирийсет градуса температура, за което предполагаша, че има грип. Не изглеждаше никак добре. Специализантът го беше прегледал и бе наредил на Анди и сестрите да започнат вливания и да свалят температурата. Детето плачеше и твърдеше, че се чувства ужасно. Изглеждаше ужасно. Тъй като се предполагаше, че става въпрос за грип, оставиха Анди да запише историята на заболяването. Майката имаше още три деца, които седяха в чакалнята с нея. Бащата на детето беше извън града, а педиатърът им бил заминал за уикенда и оставил единствено медицинска сестра. Сестрата насочила майката към спешното. Температурата се беше покачила по обяд. Дори след като започнаха вливанията, температурата продължи да се вдига и състоянието на детето да се влошава. Анди знаеше достатъчно и се страхуваше от фебрилни гърчове, затова позвъни на специализанта в десет часа.

— Не ми харесва как изглежда — рече спокойно той и се опита да се представи като по-компетентен от студент втора година. Специализантът прегледа момиченцето отново и се съгласи, че състоянието му не е добро, а то не спираше да се оплаква от схващане

на врата, докато хлипаше. — Какво мислиш? — обърна се Анди към него.

— Същото както при постъпването — отвърна той нетърпеливо. — Тежка форма на грип. Да се надяваме, че температурата ще спадне. — Правеха всичко по силите си. Специализантът остави Анди да се грижи за шестмесечно бебе, което интубира заради проблем със сърцето. Нощта бе твърде натоварена. По-късно, когато Анди отиде отново да погледне момиченцето, то забели очи по време на прегледа и изгуби съзнание. Той натисна копчето на стената и екип лекари и сестри дотича веднага и се зае с малката. Анди отстъпи назад, безпомощен и нещастен. Главният специализант, който дойде от друг етаж, погледна мрачно Анди.

— Прилича на менингит. Ти предположи ли нещо подобно по-рано? — Въпросът бе обичаен, но Анди го прие като упрек. Беше се замислил и бе взел под внимание схванатия врат, но не искаше да се представи като паникьор или да поправа специализанта, поел случая.

— Да... но предположих, че е просто грип.

— Няма никакво значение — отвърна троснато главният. — Не се лекува по-различно от онова, което сте приложили със сестрите. Ще ѝ направим лумбална пункция, за да сме сигурни — рече той и се обърна към една от сестрите. Детето все още бе в безсъзнание и гореше.

Няколко минути по-късно влезе екипът, който щеше да извърши пункцията, и щом приключиха, малката задиша тежко, интубираха я, а Анди наблюдаваше от страни. Правеха всичко по силите си, дишаха вместо нея, докато кръвното ѝ налягане започна да спада и сърцето ѝ спря. Анди наблюдаваше ужасен как се опитват да я реанимират, след това приложиха дефибрилация и сърцето ѝ отново тръгна. Екипът се бори за нея цял час и половина. Анди усети как по бузите му рукват сълзи, докато наблюдаваше напълно безпомощно. Тогава главният специализант се обърна към него и поклати глава.

— Било е менингит — рече той, сякаш това обясняваше всичко.

— Откъде знаеш? — попита Анди и изхлипа. Чувстваше се виновен, отговорен, че не бе успял да я спаси, но останалите също не бяха успели.

— Защото е мъртва — отвърна специализантът. Беше живяла едва дванайсет часа, откакто температурата ѝ се беше вдигнала, което

бе напълно типично в остриите случаи на болестта. — Нищо не се развива с подобна скорост. Може да убие дете със скоростта на светлината, а понякога и възрастен. — Завиха момиченцето с чаршаф, свалиха всички тръбички. Сега трябваше да съобщят на майката. Това беше работа на главния специалист и той даде знак на Анди да го придружи. Последва го в чакалнята, където майката се опитваше да се справи с останалите три деца, които бяха изложени на сериозен риск. Жената вдигна ужасено поглед, когато двамата лекари влязоха. Анди си каза, че това е най-страшният момент в живота му. Остана да гледа как главният специалист съобщава на жената, че детето ѝ току-що е издъхнало. Не можеше да си представи нищо по-лошо от случилото се и от задължението да съобщи на майката.

Главният специалист ѝ съобщи професионално, бързо, внимателно, доколкото беше възможно, че дъщеря ѝ има менингит и че не са могли да направят нищо, за да я спасят. Обясни, че заболяването е ужасно, смъртоносно в много от случаите при малки деца, и дори да бе довела дъщеря си по-рано, нямало да има значение. Малката била твърде тежко засегната. Обясни, че може да се е заразила навсякъде — в училище, в мола, в автобуса от напълно непознат. Никой не носеше вина.

Специализантият прегледа и другите деца, докато майката хлипаше истерично, след това се обърна към Анди, без да крие, че е вбесена, и заудря по гърдите му с юмруци.

— Защо не ми казахте, че ще умре? Щях да остана в стаята с нея! Умряла е сама заради вас! Аз съм ѝ майка. — В този момент на Анди му се прииска да потъне в земята и той се извини, призна, че не е знаел, че са разбрали за състоянието ѝ в последните минути от живота ѝ, когато е била в безсъзнание.

Майката ридаше безутешно и от болницата повикаха приятелка да я откара вкъщи. Другите деца бяха добре за момента и имаше възможност да не са заразени. Не можеше да се каже кой ще прихване менингит. Тръгнаха си в два след полунощ, след като стажантият и шефът подписаха необходимите формуляри и смъртния акт. Детето бе откарано в моргата, докато на следващия ден бъде уредено всичко. Щом приключиха и майката си тръгна, Анди се затвори в тясната стаичка с провизиите и се разплака. Главният специалист го намери там. Погледна го право в очите и стисна здраво раменете му.

— Чуй ме, нямаше как да я спасим. Не си направил нищо нередно, нямаше как да промениш нещата. И аз помислих, че е с грип. Дори да ѝ бях поставил правилната диагноза в мига, в който я докараха, тя пак щеше да почине. Твърде често се случва, не можеш да се пребориш с менингита, особено когато е засегнато дете на тази възраст. Тя щеше да умре каквото и да бяхме направили. — Той почти крещеше. Анди бе станал свидетел на смъртта на дете за пръв път и все още усещаше по гърдите си юмруците на отчаяната майка. — Сега си върви вкъщи и се наспи.

— Добре съм — отвърна Анди отчаяно и неубедително. Имаше чувството, че се е провалил, бе убеден, че той я е убил, тъй като не е разпознал симптомите на менингит. Не повярва на нито една дума на главния специалист — реши, че колегата просто го предпазва и се опитва сам да се почувства по-добре.

— Тръгвай си и си почини — настоя специалистът. — Всички губим пациенти. Случва се. Понякога просто не можеш да победиш. Не поправяме автомобили. Лекуваме хора. Върви си вкъщи, Уестън. Върни се утре, след като се събудиш. Имаш нужда от сън. — Истина беше, но Анди нямаше желание да си тръгва. Никога през живота си не се беше чувствал по-зле. Свали бялата престилка, остави стетоскопа на полицата, където ги държаха, и на път към вкъщи позвъни на Нанси. Имаше нужда да чуе гласа ѝ, но тя му се стори заета. Мислеше, че си е вкъщи и спи.

— Къде си? — попита объркано той.

— Някакви банди са се стреляли на рибния пазар. Има четири огнестрелни рани. Повикаха ме да помогна. Ти къде си?

— На път към вкъщи. Надявах се да те видя.

— Какво не е наред? Мислех, че днес ще останеш в болницата. — Тя също му се стори объркана. И двамата бяха изтощени, а той бе почти в истерично състояние от чувство на вина и мъка.

— Пуснаха ме — отвърна ѝ уклончиво. Не добави *защото убих дете*, макар че му се искаше. Нямаше сили да ѝ каже. Беше просто ужасно. Нанси все още не бе изгубила търпение, а до тази вечер и той се държеше.

— Ще се видим по-късно. Трябва да се връщам на работа. Две от момчетата са на синьо. — Той знаеше, че тя иска да каже „код синьо“,

в тежко състояние. Затвори, без да му даде възможност да отговори. Надяваше се любимата му да има повече късмет от него.

И за момиченцето беше пуснат код синьо, но не успяха да го спасят. Казваше се Ейми. Знаеше, че ще я запомни завинаги — и нея, и майка ѝ, която го удряше по гърдите, обзета от мъка и ярост.

Леглото беше неоправено. Веднага разбра, че Нанси много е бързала. В апартамента цареше пълен хаос, защото нито един от двамата не се застояваше достатъчно дълго. Не бе чистено от седмици. В една кутия в хладилника се мъдреше недоядена пица, с която Нанси бе вечеряла, и той би могъл да я дояде, но вече нямаше апетит. Отиде в банята, за да си измие лицето, и се погледна в огледалото. Видя убиец, мъж, който иска да стане лекар, а вече се е провалил, той бе чисто и просто измамник и се ненавиждаше. Винаги досега се бе старал да върши нещата както е редно — и заради родителите си, и заради приятелите си, а както се надяваше, и заради пациентите си. Вечно се стремеше да постъпва правилно. Досега. Беше убил Ейми. Знаеше, че никога няма да си прости за случилото се тази вечер. Сега вече не можеше да стане лекар. Не беше лечител, а най-обикновен убиец. В Хипократовата клетва се казваше „не вреди“, а той бе навредил. Беше я убил, тъй като не бе разбрал какво ѝ е и не я беше спасил. Излезе от банята с помръкнали очи. Блекбърито му звънеше, ала Анди не отговори. Нанси тъкмо бе научила от един от стажантите какво се е случило и звънеше, за да го успокои. Той обаче не погледна екрана на телефона в джоба си, а дори да го беше погледнал, нямаше да отговори.

На тавана на взетия под наем апартамент имаше греди. Приличаше на швейцарско шале с голяма каменна камина, меки канапета и сняг отвън. Анди извади въже от килера, постави стол под една от гредите и завърза въжето, направи примка, точно както го бяха учили при скаутите. Качи се на стола, сложи примката на врата си и скочи. Всичко стана за секунди. Свърши се точно толкова бързо, колкото започна. Това беше единственото, което можеше да направи. Дължеше го на Ейми и майка ѝ. За смъртта ѝ бе отмъстено. Блекбърито продължи да звъни дълго след като той умря.

22.

Погребението на Анди беше важно събитие. Присъстваха важни хора — сенатори, конгресмени, лекари, издатели. Хората се бяха подредили на опашка, за да влязат в църквата. Изи също присъстваше като единствената от приятелите на Анди. Седеше най-отзад в църквата с Дженифър и баща си. Родителите на всичките ѝ приятели бяха дошли. Сега вече всеки от тях бе изгубил дете. Нанси седеше на първия ред до майката на Анди и плачеше неутешимо. Хелън я бе прегърнала през раменете и също плачеше. Нанси беше снахата, която никога нямаше да има. Анди бе умрял на двайсет и три, почти пет години след Габи и година след Били.

Когато баща му пристъпи напред, за да каже няколко слова, първите му думи не бяха за Анди, а за него самия. Никой не се изненада.

— Не съм и предполагал, че ще ни се случи подобно нещо, на мен, на нас — рече той и погледна Хелън. — Други хора губеха децата си, не и аз. Ето че се случи. — Едва изрекъл тези думи, той се разплака и най-сетне се превърна в нормален човек. Плака дълго, след това разказа колко изключителен е бил Анди във всяко отношение. Изключителен и като син, и като студент, и като атлет, и като приятел. Всички бяха единомислени, че е така. Изи имаше чувството, че някой пронизва сърцето ѝ, докато той говори. — Щеше да стане страхотен лекар — увери господин Уестън присъстващите. — Починало е дете, което не е можел да спаси, но той не е повярвал. Малката имала менингит. Затова Анди дал живота си за нейния, за да компенсират собствените си грехове — обясни той на всички, но никого не го беше грижа.

Всички знаеха, че е бил чудесно момче. Беше отнел собствения си живот и никога повече нямаше да го видят. Смъртта на млад човек бе най-подлият номер от страна на съдбата, както и смъртта на дете — още по-лошо, на единствено дете. Изи имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне на хиляди парченца. Седеше между баща си и Дженифър

и ѝ се струваше, че животът ѝ е приключил. Дори не можеше да каже на Шон, защото никой не знаеше къде се намира. Мразеше го, задето беше някъде далече, заради онова, което вършеше. Когато всичко приключи, тя застана на стъпалата пред катедралата, впила поглед в ковчега, докато го поставяха в катафалката. За кой път вече виждаше това! После дори не отиде в дома на родителите на Анди, просто нямаше сили. Не искаше да вижда никого, дори семейство Уестън, най-малко семейство Уестън, шокирани, смазани от мъка. Баща ѝ искаше да я изпрати до тях, но тя отказа. Единственото ѝ желание бе да се прибере и да остане сама. Джеф и Дженифър я оставиха с нежелание, ужасени, че ѝ е дошло прекалено много, че и нея я грози опасност. Тя обаче настоя, че всичко е наред, и се опита да ги успокои.

Същата вечер остана сама в апартамента си, разглеждаше стари снимки, най-вече една на Анди. Той беше толкова красиво дете и страхотен приятел. Беше разговаряла с него в деня, когато се самоуби, бяха си казали, че се обичат. Открай време се обичаха.

Същата вечер телефонът звънна. Обаждаше се Тони. Искаше да я покани на вечеря. Той нямаше представа какво се е случило. Беше прочел статия за нещастieto, публикувана на първа страница във вестника, но нямаше откъде да знае, че момчето, извършило самоубийството, син на известни лекари, е било най-добрият ѝ приятел.

— Какво ще кажеш утре да вечеряме заедно? — попита я той, доволен, че чува гласа ѝ. Стори му се различна и попита дали не я е събудил. Тя отвърна, че не е.

— Не мога — отказа му унило.

— Ами във вторник? В сряда заминавам за Ел Ей, но се връщам в петък, ако предпочиташ да излезем тогава. — Нямаше търпение да я види.

— Не мога. Най-добрият ми приятел тъкмо почина. Мисля да замина. — Не беше обмисляла подобна възможност досега, но идеята ѝ допадна. Може би щеше да замине завинаги.

— Моите съболезнования. Какво се е случило?

— Самоубил се е. — Не му разказа никакви подробности, но той се досети.

— Видях материала във вестника. Моите съболезнования, Изи. Искаш ли да дойда?

— Не, но ти благодаря. Добре съм. Просто имам нужда да помисля. — Това не му се стори особено разумно.

— Сигурна ли си? Да излезем на вечеря следващия уикенд, щом се върна от Ел Ей?

— Не, а и най-добре да не се виждаме повече — рече тя тихо, но знаеше много добре какво говори. — С теб се забавлявахме чудесно, но мисля, че не мога да продължа. Някой винаги е наранен. Не искам да бъда аз. — Инстинктивно знаеше, че трябва да е с хора, които обича, които я обичат, ако иска да се изправи на крака. А Тони никога нямаше да бъде сред тях. Можеше да се забавлява с него, но нищо повече. Истината бе, че просто нямаше какво да ѝ предложи. Самият той все още бягаше от собствената си мъка. — Просто трябва да се разделим, преди да започнем каквото и да било. — Той остана шокиран, когато чу тези думи, но не се опита да спори. По гласа ѝ разбра, че тя говори сериозно, а не можеше да ѝ предложи нищо повече от някоя и друга приятна вечеря, обяд в Напа и премиера на балет. Бе запечатал собственото си сърце преди много години, и то по същата причина. Не можеше да ѝ помогне. А Изи не искаше да стане като него — изтънчена, изкуствена и приятна.

— Извинявай, Тони — рече сериозно тя.

— Не се притеснявай. Обаждай се винаги, когато си готова за купон. — Тъкмо в това бе разликата между тях. Той търсеше купона, за да не му се налага да чувства. Изи не можеше да бъде като него. Тя чувстваше всичко, искаше ѝ се да не е така, но все пак смяташе, че по нейния начин определено е по-добре. Струваше ѝ се, че Анди е изтръгнал душата ѝ и е оставил празнота, също както се бе получило и при другите. Сега вече беше цялата в дупки като швейцарско сирене. След като Тони затвори, тя се погледна в огледалото и се опита да измисли какво да прави.

Помоли за една седмица отпуска и обиколи пеша Сан Франциско, отдадена на мислите си. Не знаеше къде да отиде, каква да бъде, как да се държи занапред. Отиде на гости на Хелън Уестън и ѝ изказа искрените си съболезнования, запозна се с Нанси, преди младата жена да се върне в Бостън. Веднага разбра защо Анди я е обичал. Дори си приличаха. Високи, слаби, аристократични блондинки с фини черти. Щяха да имат великолепни деца, помисли си Изи. Двете с Нанси се прегърнаха, когато тя стана да си тръгва.

Отново отиде да види Кони и забеляза напрежението в очите ѝ, тревогата за Шон. Сега помагаше на Майк, а трябваше Шон да върши тази работа, вместо да преследва лошите и да рискува собствения си живот. Тази работа бе напълно безсмислена за Изи, в нея нямаше нищо благородно. Не беше редно родителите му да живеят в непрекъснат страх, че може да го убият, тя също, въпреки че му беше просто приятелка.

Излезе на дълга разходка с Дженифър и двете обсъдиха всички тези въпроси. Изи бе сигурна само в едно, че иска да замине. Не можеше да тръгне до юни, когато бе краят на учебната година. Дотогава трябваше да остане в Сан Франциско, оставаше ѝ единствено пролетната ваканция. После си спомни пътуването до Аржентина и лечебната му сила, как я бе тласнало отново към живота.

Реши през пролетната ваканция да замине за Япония, а по-късно да обмисли как да продължи живота си. Сигурна бе, че трябва да замине, да се махне от всичко. Може би щеше да отдели една година за следдипломна квалификация, но не можеше цял живот да скърби за приятелите си. Сега ѝ оставаше единствено Шон, а за нея и той беше мъртъв, тъй като можеше да говори с него само една седмица в годината. Що за живот беше това, що за приятел бе той?

Върна се на работа и Уенди ѝ изказа съболезнования. Тя познаваше майката на Анди и също бе отишла на погребението. Изи не бе забелязала никого от присъстващите, виждаше единствено положения в ковчега Анди, баща му, изправил се пред опечалените, докато признаваше как не му е минавало през ум, че подобно нещо може да му се случи. Ето че се бе случило на всички, на цялата общност, която не бе успяла да спаси Анди, която бе създала свят, в който млади хора, които имаха всичко, предпочитаха да умрат, вместо да живеят. Това беше истинска мистерия, никой не би могъл да я разреши, но се случваше твърде често. Сега се бе случила на Анди, поредният нещастен случай на човек от неговото поколение, който се дължеше на напрежението, наложено му от родителите в желанието им винаги да бъде най-добрият. Навремето и Лари натискаше Били да стане известна футболна звезда. В някои отношения очакванията им бяха дошли повечко. От тях се искаше да надминат надеждите на другите или поне да ги изпълнят, дори това да ги убиеше.

Изи реши да замине за Япония през април, но този път щеше сама да плати. Искаше да разгледа провинцията, да посети храмовете в Киото. Не ѝ се налагаше да подновява договора си в училището чак до май, а дотогава имаше предостатъчно време да реши какво иска да прави. Надяваше се мислите ѝ да се избистрят, докато е в Япония. Трябваше да види нещо ново, искаше да започне живота си отново. Нищо от онова, което бе направила досега, не ѝ се струваше правилно. А и нямаше представа кое би било такова.

Вечеря с баща си и Дженифър преди заминаването. Беше мълчалива, сериозна и баща ѝ се разтревожи за нея, но Дженифър го увери, че тя ще се оправи. Постъпваше правилно, а пътуването до Япония беше добър знак. Протягаше се напред, за да докосне живота, макар смъртта на Анди да ѝ бе нанесла тежък удар. След него бе изгубила завинаги невинността си и надеждата.

Заедно с децата от детската градина боядисаха яйца за Великден в последния учебен ден и тя много се забавлява. Взе такси до летището. Чекира се, взе бордната карта и стисна паспорта си в ръка. Носеше единствено ръчен багаж и си купуваше списания за полета, когато блекбърито ѝ звънна. Обаждаше се Кони. Беше задъхана.

— Слава богу. Уплаших се, че си заминала.

— Почти. Самолетът ми излита след час.

Кони не се колеба.

— Шон е бил прострелян. — Изи затвори очи и усети как терминалът се завърта около нея. — Жив е. Засега. Два куршума в гърдите и три в крака. Не ме питай как е станало, но е успял да изпълзи от джунглата и е изпратил някакъв сигнал. Седмица по-късно са организирали спасителна операция и са го прибрали. Довечера ще го превозят от Богота до „Джаксън Мемориъл“ в Маями. Дватамата с Майк ще вземем нощния полет. Мислех, че може да искаш да си там, когато пристигне в болницата в Маями.

— Защо? — попита я Изи и Кони остана шокирана от въпроса.

— Защото го обичаш и защото ти е приятел. Вие двамата винаги сте се подкрепяли и сте единствените, които останаха.

— Той никога не е до мен, Кони — заяви студено Изи, — нито до теб или до баща си. Вманиачил се е да избива наркочилдъри заради Били и Кевин, но и преди тях това беше най-голямото му желание.

Още на пет искаше да излови всички лоши. Междувременно разбива сърцата на всички нас. А следващия път ще го убият.

— Едва ли ще се върне отново — рече тихо Кони. — Струва ми се, че раните му са тежки, а и едва е успял да се измъкне. — Не можеше да повярва на реакцията на Изи и на грубите ѝ думи.

— Ще се върне — заяви уверено Изи. — Щом намери сили да пълзи, няма дори да разбереш накъде се е запътил и дали е жив или мъртъв следващата една година. Не искам да участвам повече в тази игра. Прекалено болезнено е. — Изи се опитваше да се измъкне, нищо че това означаваше да обърне гръб на Шон.

— Извинявай. Мислех, че искаш да знаеш.

— Така е. Обичам те, Кони, обичам и него. Но това, което той върши, не е редно за никого от нас, най-малкото за него. Не искам пак да ми разбие сърцето, когато умре, а това ще се случи. Следващото погребение ще бъде неговото. Много се радвам, че този път е добре, но един ден няма да има същия късмет. Трябва да престана да се надявам и да го чакам, защото това ще ме убие. Предай му много поздрави. Заминавам за Япония.

— Пази се — рече тъжно Кони и затвори.

Изи плати за списанията и седна на терминала, за да изчаква повикването. Прилоша ѝ. Не желаше дори да мисли в какво състояние е Шон и как е пълзял през джунглата цяла седмица с пет дупки от куршуми. Нямахше представа как е останал жив, но следващия или последващия път едва ли щеше да има същия късмет. Беше пристрастен към работата си, не че имаше защо. Това ѝ струваше твърде много. Не бе преувеличила пред майка му. Дори не бе сигурна дали иска да го вижда отново. Беше твърде болезнено. Повикаха пътниците от нейния полет да се качват и тя стана.

Тръгна към изхода, подреди се зад останалите за Токио, ала спря, преди да се качи. Не можеше да го направи. Мразеше го заради това. Той нямаше право да ѝ причинява подобно нещо, нищо че ѝ беше приятел. Обърна се и се отправи към терминала. Остана там дълго, опитваше се да си обясни какво става, но не можа. Мина през терминала и си купи билет за Маями, изпълнена с омраза към Шон заради онова, което причиняваше на всички.

23.

Изи кацна в Маями преди родителите на Шон и беше в болницата, когато те пристигнаха. Кони я погледна с благодарност, облекчена, че я вижда. Един лекар обясни, че Шон тъкмо бил докаран с медикоптер и бил отнесен в интензивното. Позволи да го видят за няколко минути, но не повече.

Родителите му влязоха при него първи, а Изи влезе сама след тях и остана шокирана от онова, което видя. Той изглеждаше ужасно, гърдите му бяха превързани, беше свързан с какви ли не системи, кракът му бе шиниран, на мястото, където бе счупен, стърчаха пирони. Тя нямаше представа как е успял да изпълзи от джунглата и да оцелее. Беше състарен поне с двайсет години, но поне беше жив. Очите му бяха притворени, но щом я видя, се ококори от изненада.

— Какво правиш тук? — попита и нежно посегна към ръката ѝ, отпусната на леглото. Тя не се сдържа, погали го първо по бузата, а след това и по косата.

— Нямах по-интересно занимание, затова реших да дойда в Маями и да те видя. Направо си се размазал, мой човек — рече и посочи гърдите му и крака. Той понечи да се засмее, но го заболя ужасно много.

— Да, както кажеш. Да видиш обаче другия — прошепна той. — Не ѝ каза, но беше убил шестима, докато бягаше. Бяха решили, че е мъртъв, и все още не знаеха, че е жив. ФБР трябваше да промени самоличността му за следващата операция.

— Ще се върнеш ли? — прошепна Изи. Шон се поколеба, след това кимна. Тя не се изненада. Нали сама каза на майка му, че ще се върне. — Така си и мислех. Ти си един сбърканияк, Шон О'Хара. И това изобщо не е комплимент, но се радвам, че си жив. Родителите ти не заслужават да изгубят още един син. — Та той беше единственото им живо дете. Независимо от всичко тя се радваше и за себе си. Беше доволна да го види, макар и в състоянието, в което беше. Не му каза за Анди. За него ударът щеше да е тежък. А за нея — денят, в който Шон

щеше да умре. Беше сигурна, че този ден ще настъпи, щеше да ѝ дойде твърде много. Тя вече се беше стегнала за новата трагедия. Та нали той сам каза, че ще се върне на работа. Беше вманиачен, смъртта не го плашеше, а Изи прояви достатъчно здрав разум, за да не опитва.

Тогава той затвори очи и се унесе. Беше упоен, въпреки това говореше смислено и се зарадва, когато я видя. Тя го посети отново на следващата сутрин, поговори с него няколко минути и си тръгна. Взе самолет за Сан Франциско и реши да отложи пътуването до Япония. И без това бе изгубила два дни. Щеше да замине друг път.

Звънна на баща си, за да му каже, че се е върнала, и прекара останалата част от пролетната ваканция в дълги разходки. Мислеше за онова, което видя в Маями. Две седмици по-късно, когато тъкмо се беше върнала на работа, Кони ѝ звънна, за да ѝ съобщи, че са се прибрали. Шон беше все още в болница. Бяха се получили усложнения с огнестрелните рани, но той щял да се оправи. *Ако може да се нарече така*, помисли си Изи.

Беше слънчев следобед през май и Изи си тръгваше от детската градина, когато вдигна поглед и видя Шон. Наблюдаваше я, облечен в грозни дрехи, с гъста брада, облеган на бастун. Трудно му беше да пристъпва и тя усети как сърцето ѝ се сви, въпреки че никога не би го признала. Те бяха последните оцелели от свят, който вече не съществуваше, от планета, която бе изчезнала със смъртта на приятелите им.

— Какво те води насам? — попита, пристъпи към него и го прегърна. Той ѝ се стори позаякнал, здрав, въпреки че беше с бастун. Беше качил килограми, откакто го видя за последен път в Маями.

— Идвам на гости — рече тихо Шон и в очите му се появи напрежение. — Искях да те видя, Изи, а също и нашите.

— Защо? Защо мен? Какво значение има? Скоро ще си мъртъв, също както и останалите.

— Благодаря ти за доверието — отвърна нещастно Шон. — Този път оцелях. — Дори той бе изненадан. Беше научил за Анди и се натъжи. Каква загуба! Приятелят му беше страхотен човек с блестящо бъдеще. Щеше да има забележителен живот, ако не му беше сложил край.

— Може и следващия път да оцелееш — рече тя, но очите ѝ издадоха, че не вярва, а и не искаше да се надява повече.

— Да изпием по кафе — предложи предпазливо той.

— Разбира се. Ела у нас. — Канеше се да каже, че е близо и ще отидат пеша, но той едва ли щеше да се справи с бастуна. Беше с автомобила на майка си и двамата се качиха. Стълбите го затрудниха. Когато седна на дивана, се огледа. Имаше снимки на Великолепната петорка от времето, когато бяха деца, и няколко, на които бе само той. Остана трогнат. Запита се защо има само негови снимки и тя прочете въпроса в очите му. — Ти си единственият жив — обясни. Седна до него и му подаде чаша кафе. Той я остави внимателно върху едно списание, за да не направи мокро петно на масичката, и я погледна в очите.

— Изи... — Понечи да ѝ каже нещо, но така и не довърши. Преди да се усетят, двамата бяха прегърнати, той я целуваше, а тя се притискаше в него. Изи не беше сигурна дали се карат, дали се любят, или просто се опитват да оцелеят. Сякаш някаква неовладяна сила бе подела и двамата и всяка клетка, която той бе използвал, за да оцелее, се беше прехвърлила в нея. Шон се оказа по-силен, отколкото тя очакваше, и като провлачваше ранения си крак, успя да я отнесе в спалнята, почти разкъса дрехите ѝ, докато тя дърпаше неговите със същата сила. Бяха двама отчаяни, които се любеха със страст, за каквато тя не бе и мечтала, каквато не бе изпитвала нито към него, нито към друг. Бяха живи. Бяха оцелели. Имаха отчаяна нужда един от друг. Неочаквано се бяха превърнали в две половинки от едно цяло. И двамата бяха задъхани, когато приключиха. Тя лежеше в прегръдките му и го наблюдаваше. Все си мислеше, че нещо подобно ще се случи някой ден, въпреки това остана изненадана.

— Какво беше това? — прошепна Изи. Сякаш бяха обладани от неизвестна сила. Сякаш бяха две тела с една душа.

— Не съм сигурен. Влюбен съм в теб, Изи. Тъкмо за това исках да говорим. Не знам какво да направя. Ти си единственото, което ми помогна да се измъкна от джунглата, да пропълзя на лакти — мисълта, че ще те видя. — Тя лежеше до него и го наблюдаваше, а очите ѝ се опитваха да проникнат в душата му.

— Ще се върнеш ли отново под прикритие? — Това бе единственото, което я интересуваше. Не питаше дали я обича, а дали

ще се върне. А Шон винаги ѝ казваше истината.

— Да — прошепна той. — Трябва. — Изи кимна и стана от леглото точно толкова бързо, колкото се беше озовала в него, след което го погледна от другия край на стаята.

— Тогава изчезвай оттук. Изчезвай от живота ми. Завинаги. Не искам да те виждам никога повече. Не можеш да ми причиниш подобно нещо. Няма да ти позволя. Всеки от останалите отнесе със себе си частица от мен. Ако умреш, когато умреш — защото си решил да се върнеш — ти ще отнесеш останалото. Няма да ти го позволя. Вземам живота си обратно. Можеш да правиш каквото искаш, но не и да идваш тук, да твърдиш, че ме обичаш, да ме любиш, а след това да ми разбиеш сърцето, когато се върнеш и те убият. Вън! — Изражението ѝ беше ледено, докато говореше, а той не каза и дума. Знаеше, че тя говори сериозно, тъй като я познаваше по-добре от когото и да било. Стана от леглото ѝ, облече се, а тя го наблюдаваше. Бе облякла розов сатенен халат и единственото ѝ желание беше той да я люби отново. Още по-зле, знаеше, че е открила това, което е търсила, страстта, която досега бе липсвала в живота ѝ. Той беше тази страст. Лицето ѝ обаче не издаде нищо, докато той си тръгваше.

— Права си. Извинявай. Нямам право да постъпвам така. Пази се, Изи. Обичам те, но това не е най-важното. — Тя не отговори, изчака той да излезе и избухна в сълзи. Чу го как куцука надолу по стълбите с ранения крак. Просна се на леглото и се разхлипа. Последния път мислеше, че никога повече няма да го види, а ето че сега се чувстваше по абсолютно същия начин. Затова го мразеше. Нямахше представа как да заличи деветнайсетте години, в които го бе обичала. Той обаче беше мъртъв и тя го знаеше.

Смени билета си за Япония с билет за Индия с намерението да отпътува в средата на юни. Реши да попътува месец-два. Беше подписала договор за идващата учебна година и бе съобщила, че повече няма да го подновява. Реши да запише следдипломна квалификация, най-вероятно в Европа. Никой, освен семейството ѝ, не я задържаше тук. Всичките ѝ приятели бяха мъртви.

Очакваше с нетърпение пътуването и четеше за чудесата на Индия. Възнамеряваше да вземе автомобил под наем и да пътува сама.

Не се страхуваше.

Последния ден в детската градина винаги беше голямо събитие. През септември децата започваха първи клас и Уенди и Изи ги бяха подготвили добре. Това бяха последните им дни, в които можеха да се поглезят, преди да навлязат в света на големите. На Изи никак не ѝ се искаше да се сбогува с тях и ги прегърна всички, най-силно Дейна и Дафни, когато си тръгнаха. Подари на всяко дете книжка, в която бе написала нещо специално. Тя самата все още пазеше книгата, която госпожица Джун ѝ подари в последния ден на детската градина, вече доста смачканата „Луна за лека нощ“.

Двете с Уенди изчистиха и подредиха, без да бързат, след като децата си тръгнаха. Винаги настъпваше носталгичен момент, когато учебната година свършваше, а през есента нахлуваше чувството за ново начало.

— Справихме се — рече Уенди и ѝ се усмихна. — Още една година мина. — Питаше се дали следващата ще бъде последната на Изи, или и тя ще се влюби в работата като нея. За Уенди бе все едно да наблюдава как малко врабче се излюпва и отлита, но Изи не беше сигурна. Имаше и други неща, с които ѝ се искаше да се занимава, като например пътуването до Индия през лятото. Истината бе, че освен баща ѝ и Дженифър всички останали връзки, които я задържаха в Сан Франциско, бяха прекъснати. Чувстваше, че е време да замине, да отлети, да открие онази страст, за която говореше майка ѝ. Шон почти беше успял и можеше да бъде нейното пламъче, но не и с избора, който бе направил. От Кони разбра, че е заминал преди две седмици, че бил във Вашингтон на терапия за крака и чакал след няколко месеца отново да го изпратят на мисия. Пожела му късмет, но нямаше никакво желание да става част от неговия свят. И без това ѝ беше трудно да му обърне гръб, да го отпрати, като знаеше, че се обичат. Следобедът, който прекараха в леглото, бе разкрил чувствата им. Тя обаче знаеше, че трябва да постъпи така, и не съжаляваше. Не желаше Шон и болката, която той щеше да ѝ донесе, да стават част от живота ѝ. Беше ѝ много мъчно за родителите му.

— Да ми изпратиш картичка от Индия — помоли Уенди, когато се прегърнаха.

— Ще направя нещо по-хубаво — усмихна ѝ се Изи. Много обичаше да работи с нея. Уенди беше мила жена и двете години, които

прекара в детската градина, се отразиха добре на Изи. Самата тя бе пораснала.

— Ще ти донеса сари. — Беше си направила дълъг списък с покупки, а на първо място бе нейното собствено спокойствие. Пътуването щеше да я излекува.

След като остави Уенди, Изи тръгна пеша към апартамента си. Отключи външната врата и тъкмо се канеше да се качи, когато го видя, застанал настрани, под едно дърво, в дънки и камуфлажно яке. Все още ходеше с бастун, но вече не се подпираше на него. Брадата му беше оформена и тя забеляза, че е подстриган. Шон. Погледна го, но не го покани да влезе и той тръгна бавно към нея.

— Върнах се — рече той, когато застана до нея.

— Виждам — прошепна тя. — Помолих те да не идваш повече. — Очите и му разкриха, че говори сериозно, и той я погледна обидено, но не можеше да я вини. Тя не беше ядосана, просто примирена. Може би завинаги. Искаше Шон да се махне от живота ѝ, а той нямаше подобно намерение. Изи имаше чувството, че от това зависи оцеляването ѝ.

— Исках да ти кажа нещо лично, не по телефона, освен че те обичам, което, изглежда, няма значение в момента. — Беше го обзело ужасно чувство, докато се вглеждаше в очите ѝ. — Върнах се. Връщам се у дома. Беше права за нашите. Идва им твърде много. Бизнесът създава доста главоболия на татко и той не успява да се справи сам. Досега не са казали и дума, не са ме помолили за нищо, но мисля, че достатъчно им стоварих на главите. А и този път постигнах напредък в работата. Едва не ме убиха, но си струваше. Разбихме един от най-опасните наркокръгове в Колумбия. Босовете са мъртви. Има и други, но аз няма да успея да унищожа всички. Сега вече ми е ясно. Преди два дни подадох оставка в Бюрото. Просто исках да знаеш. Може пък нещо да се промени.

— А трябва ли? — погледна го студено тя. Все още му се сърдеше заради онова, на което ги беше подложил по време на дългите си отсъствия, докато беше под прикритие. Знаеше, че родителите му са му простили, но тя все още не беше. Той трябваше да се реваншира за много прегрешения. — Ще бъдеш ли щастлив без всичко това? — попита направо тя и той се замисли. И двамата знаеха, че е пристрастен към вълненията и опасностите.

— Може би. Не знам. Честно казано, тръпката ще ми липсва. Това беше моята страст. Има обаче и други видове страст, които са по-важни. Дадох от себе си онова, което прецених, че трябва. Останалото си е мое или за който го иска... като например ти — прошепна той, — стига да ме искаш. Обичам те, Изи... много повече, отколкото обичам работата си под прикритие и преследването на наркодилъри. Не съм си давал сметка, докато не заминах. Докато бях там, единствената ми мисъл беше да се върна и да заживеем заедно. — Тя го погледна изпитателно, докато се опитваше да реши дали той говори сериозно, дали е истина. Беше изминал дълъг път, докато я открие. Онова, което казваше, беше изключително важно. Това бе всичко, за което беше мечтала. Беше го проумяла, когато той се върна последния път. Шон беше нейната страст, той бе онова, което липсваше в живота ѝ.

Изи кимна, след като го изслуша, но не отговори. Имаше да му казва толкова много, а думите напиреха като лавина.

— Ще се качиш ли?

Това беше единственото, което каза, след това му се усмихна и той я последва нагоре по стълбите. Страхуваше се да протегне ръка, да не би тя да се изпари като дим, да изчезне като мираж.

Изи започна да прави кафе, а той я привлече до себе си и я целуна със същата страст, която се бе разгоряла между тях последния път, когато се бяха видели. Същото се случи и сега, а тлеещият огън, поддържал живота у тях толкова дълго, пламна и ги обгърна. Превърнаха се в един пламък от двама, зареден с обич, която бе преживяла всички предизвикателства и трагедии. Двамата бяха все още заредени с жажда за живот.

След това останаха в леглото, задъхани в прегръдките си. Шон се усмихна, когато я погледна. Тя беше най-красивата жена, която бе виждал. Открай време беше така и най-сетне беше негова. Изи се надигна на лакът и го погледна със същата усмивка, в която той се бе влюбил в онзи далечен ден в детската градина. Наблюдаваше я щастливо и тя нежно се наведе и го целуна, сетне изрече думите, които той чакаше.

— Добре дошъл у дома.

Издание:

Автор: Даниел Стийл

Заглавие: Приятели завинаги

Преводач: Цветана Генчева

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-395-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3198>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.